

Giới thiệu Sủng Nô Nghịch Tập

Truyện Sủng Nô Nghịch Tập tác giả Trường Vi Ngư thể loại ngôn tình xuyên không đang hot hiện nay, truyện thể hiện được nhiều cung bậc cảm xúc khác nhau làm cho độc giả bị thu hút vô truyện.

Cho đến nhiều năm sau, nàng và hắn cùng đứng sóng vai quan sát mọi biến đổi, triều đại hưng suy, thế gia chìm nổi, hắn vẫn như xưa, sủng nịch vô hạn, gọi nàng là “tiểu nô lệ”. Tiểu nô lệ của hắn, đến cuối cùng, lại nô dịch lòng hắn.

Lúc ấy, nàng thấp kém như bụi bặm, hắn cao không thể chạm. Trong tích tắc nhìn nhau, có chút gì đó đã thay đổi trong yên lặng. Giờ khắc sinh tử, nàng được hắn cứu.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Nô Nghịch Tập* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1

Kinh đô Triệu quốc, đấu thú trường.

Hàng rào bản thủ không chịu nổi, Lạc Thần ngồi ở trong đó, vô lực, co quắp. Thông qua chớp lều tan hoang, nhìn bầu trời đêm đầy sao, nàng ngần ngừ suy nghĩ. Nàng lại sống qua một ngày...

Đây là ngày thứ mười lăm nàng xuyên đến nơi này, mỗi ngày đều trải qua đói khát, mệt nhọc, sợ hãi và bất an. Nỗi kinh hoàng lúc đầu đã qua, giờ đây, điều sâu sắc nhất mà nàng cảm thấy, chính là sự mờ mịt cùng vô lực.

Nguyên chủ nhân của thân thể này, có tên và diện mạo giống nàng, năm nay vừa tròn mười ba tuổi, vốn là thiên kim tiểu thư, gia đình quan lại, ai ngờ, một câu nói đùa vô tình của phụ thân chọc giận Triệu hoàng. Mất lòng giận dữ, thầy người nằm xuống vạn dặm...

Một đoạn thánh chỉ hạ xuống, Lạc gia tan nát. Phụ thân cùng huynh trưởng bị chém giết ngay tại chỗ, mà nàng, cũng bởi thế biến thành tiện nô, bị đưa đến đấu thú trường – nơi hắc ám, uất ức nhất.

Sau những lần tận mắt chứng kiến cảnh mãnh thú nuốt chửng người, nàng rốt cục không chịu nổi, đập đầu vào tường đá.

Mà Lạc Thần, xuyên không tới vào lúc đó.

Tiếng kêu rên truyền đến từ nơi không xa, bên kia giam giữ vài người nam nô bị trọng thương.

Mấy ngày trước, bọn họ đại hỗn chiến cùng dã thú, cuối cùng giành được thắng lợi, tuy nhiên, mạng giữ được, bản thân lại bị trọng thương. Trừ phi được một kẻ quyền quý nào tán thưởng, nếu không sẽ không có ai chữa cho họ.

Bọn họ dừng mảnh, chẳng qua chỉ để giúp bản thân kéo dài hơi tàn thêm mấy ngày mà thôi.

Trong đêm khuya yên tĩnh như vậy, âm thanh đứt quãng kia có vẻ rất chói tai, cùng với những làn gió đêm lúc mạnh lúc nhẹ quanh quẩn, khiến nơi hẻo lánh này như bị ông trời quên lãng, làm cho người ta thấy tuyệt vọng, thấy lạnh lẽo từ đáy lòng.

“Hu hu... tiểu thư... lạnh quá... Ta sợ...” Tiếng khóc truyền đến từ bên cạnh, trầm thấp.

Lạc Thần cúi đầu, cô gái nhỏ bé nằm cạnh nàng đã ngủ, dù là trong mơ, cũng không khỏi hoảng sợ. Khuôn mặt tái xám chứa đầy vẻ lo lắng, hàng lông mày khẽ cau, cơ thể run nhẹ, đứt quãng nói mơ.

Nàng tên là Đông Tuyết, vốn là tỷ nữ của Lạc Thần, từ nhỏ đã ở cạnh Lạc Thần, chưa từng chịu khổ, nhưng trong mấy ngày gần đây cũng đã bị tra tấn đến tinh thần hoảng hốt.

Lạc Thần thở dài một tiếng, cúi người nằm xuống, ôm sát Đông Tuyết vào ngực, tận lực che gió cho nàng rồi nhắm chặt đôi mắt, bắt bản thân mau chóng chìm vào giấc ngủ. Dù thế nào, nàng cũng phải sống.

Từ giây phút mở mắt ra tại nơi dị giới này, nàng đã thề, mặc kệ là vì chính mình đã chết ở kiếp trước, hay là vì chủ nhân của thân thể này, nàng đều phải sống thật tốt. Mặc dù cuộc sống như vậy làm cho người ta hít thở không thông, nàng vẫn cảm tạ ông trời đã cho nàng cơ hội sống lại.

Đời trước, nàng mắc bệnh nan y từ nhỏ, người không trải qua vĩnh viễn cũng không hiểu được, đối với sự sống, nàng có khát vọng mãnh liệt đến thế nào.

Mỗi lần được đưa vào bệnh viện là một lần như có kỳ tích xuất hiện, một lần nữa tỉnh lại. Khi đó, hy vọng cuối cùng của nàng lúc nằm ở trên giường bệnh chính là nàng phải sống, không cần biết phải trả bao nhiêu cố gắng, nàng muốn sống. Cứ như vậy, dù trước đó đã được bác sĩ kết luận rằng sẽ không

sống quá mười tám tuổi, nàng vẫn mạnh mẽ đoạt được mười năm tính mạng từ tay tử thần. Trong mười năm ấy, nàng làm diễn viên. Cuộc sống bản thân thì ngắn ngủi, mà cuộc sống của người khác, nàng lại diễn vô số...

Sáng sớm ngày thứ hai, mặt trời dần dần xuất hiện ở phía đông, chỉ sau vài cái hô hấp, bóng đêm đã bị xua đi, cả đất trời bừng sáng. Vào giờ phút ấy, cái đầu thú trường trần ngập tội ác này cũng được nắng sớm nhẹ nhàng bao phủ, làm cho không khí tản ra vài phần ôn hòa.

Lạc Thần từ từ tỉnh lại, hoạt động cơ thể có hơi cứng ngắc và đau nhức, cả nửa ngày cố gắng nhớ lại, cuối cùng cũng chỉ thất vọng thờ dài một tiếng. Tội hôm qua, nàng không mơ gì cả.

Xuyên qua mấy ngày nay, có thể nói nàng mơ cả đêm.

Trong mơ đều là những đoạn ngắn về những sinh hoạt mà nguyên chủ nhân của thân thể này đã từng trải qua. Từ những đoạn ngắn ấy, nàng được không ít thông tin về thế giới này. Ví dụ như, thế giới này không thuộc bất kì triều đại, quốc gia nào mà nàng biết. Có lẽ, nàng không chỉ đã vượt qua thời gian, mà còn vượt qua cả không gian.

Tinh thần của Đông Tuyết vẫn không tốt lắm, đã có mấy lần Lạc Thần cố gắng mà vẫn không thể lấy được chút tin tức gì hữu ích từ miệng nàng. Vẫn tưởng rằng có thể hiểu rõ thế giới này qua những cảnh trong mơ nhưng đã liên tiếp vài ngày, nàng lại không mơ thấy gì nữa. Điều này làm cho nàng rất uể oải, bởi nàng đang muốn hiểu rõ thế giới này nhanh hơn.

Một lát sau, Lạc Thần lấy lại được tinh thần, nhìn Đông Tuyết đang ngủ say, lại nhìn xung quanh một lần. Những nữ nô được giam cùng nàng ở chỗ này phần lớn đều chưa tỉnh.

Xem ra hôm qua tất cả mọi người đều rất mệt. Suốt một ngày, một họ bị đám người trông coi bắt dọn dẹp toàn bộ đầu thú trường từ đầu tới đuôi. Ai cũng cảm giác được, mấy ngày tới, hẳn là sẽ có nhân vật trọng yếu nào đó tới xem diễn.

Đình... Đình...” Đúng lúc này, bỗng dưng vang lên một hồi tiếng khóa sắt, không ít người giật mình tỉnh giấc.

Vừa mở mắt ra đã nhìn thấy qua hàng rào, là hai người trông coi đang kéo một cỗ thi thể đã cứng ngắc ra ngoài. Trên mặt của thi thể ấy tràn đầy máu đen, đến nỗi không thể nhận ra tướng mạo. Trước ngực trần có một vết thương rất kinh khủng, xem ra là do móng vuốt của dã thú để lại. Khóa sắt vẫn đeo trên chân, cọ vào mặt đất làm phát ra âm thanh đến chói tai.

Bên trong hàng rào, yên tĩnh như một mảnh đất chết. Các nô lệ lẳng lặng nhìn, khuôn mặt đã sớm chết lặng không có một chút cảm xúc. Đông Tuyết cũng tỉnh lại, trong mắt ánh lên nỗi tuyệt vọng như tro tàn. Nàng quay đầu nhìn Lạc Thần, cổ họng nghẹn ngào trầm thấp gọi: “Tiểu thư...”, rồi lại như không biết phải nói gì nên không có câu dưới.

Ở đây, đã không thể kể hết có bao nhiêu người và thú chết đi, màn hay thấy nhất chính là huyết tinh cùng sự tàn nhẫn. Mỗi ngày, thú đấu với thú, người vật lộn với người, hoặc là cả người lẫn thú, chém giết hỗn loạn. Ở đây, người cùng thú căn bản không có gì khác nhau, đều để cho bọn quyền quý tìm niềm vui, đều là một món đồ chơi mà thôi.

Bởi vậy, trong miệng bọn quyền quý, đầu thú trường còn có một ái tên rất văn nhã – Vạn Thú Hí (hí: rạp hát).

Đúng vậy, không kể là nô lệ hay dã thú, những gì bọn họ diễn bằng tính mạng và máu tươi, chẳng qua chỉ là cuộc biểu diễn làm cho bọn quyền quý cảm thấy kích thích và hưng phấn trong những sinh hoạt tẻ nhạt của chúng mà thôi.

Nhưng dù biểu diễn có kích thích đến mấy, khi được xem nhiều lần, cũng sẽ không có cảm giác gì nữa. Trong vài năm nay, dần dần bọn quyền quý đã chán những tiết mục tàn sát nhau của nam nhân với dã thú. Vì vậy, ánh mắt của chúng lại đặt ở trên người nữ nhân.

Nữ nhân, những người yếu đuối, tay trái gà không chặt, nhu nhược lại nhất gan. Trước những con dã thú hung mãnh, các nàng như lục bình gặp mưa, không chịu nổi một kích.

Những cuộc vật lộn kịch liệt với dã thú, là cuộc đo sức giữa lực lượng và dũng khí, có thể làm người xem sinh ra cảm giác hưng phấn, nhiệt huyết sôi trào.

Như vậy, nhìn một tiểu mỹ nhân mềm mại, yếu đuối bị dã thú cắn xé, nuốt chửng, cái loại thuần túy huyết tinh bạo ngược này, trong mắt một ít quyền quý, cũng có thể sinh ra một loại mỹ cảm thâm thiết đến tận cùng. Do đó, nó kích phát và thỏa mãn những ham muốn dưới đáy lòng chúng, đạt được loại khoái cảm khác thường gần như biến thái. Trong mắt chúng, không gì có thể kích thích hơn những biểu diễn như vậy.

Với mười lăm ngày ngắn ngủi này, Lạc Thần đã thấy nhiều nữ nô bị mang ra ngoài đi chịu chết. Tất cả mọi người đều biết rõ, tiếp theo, không chừng sẽ là chính mình...

Tối gần trưa, các nô lệ vẫn không bị giao cho công việc gì. Nhưng những người trông coi họ, nhiều hơn vài lần so với lúc trước.

Gần như Lạc Thần có thể khẳng định, hôm nay là ngày đại nhân vật kia tới đây. Không biết tại sao, trong lòng nàng hơi bất an. Loại bất an này mãnh liệt hơn bất cứ lúc nào trước đó.

Rất nhanh, cái bất an ấy đã được chứng minh là đúng.

Gần đến giờ ăn cơm, trong bát của nàng, lượng đồ ăn có thể nói là gấp hai lần người khác, thậm chí còn có thêm một bát canh thịt, bên trong canh loãng

thoảng một chút dầu.

Đã vài ngày nàng không được ăn cơm no, nhưng giờ phút ấy, lại như rơi vào hầm băng. Ngày này, vẫn phải tới...

Đông Tuyết vừa nhìn thấy bát cơm của nàng, liền oa một tiếng, gào khóc, sau đó lại hơi điên cuồng kéo Lạc Thần kêu: “Tiểu thư! Chúng ta đi tìm lão gia! Lão gia là đại quan trong triều! Nhất định có thể cứu chúng ta!” Vừa nói xong những lời này, nàng như đột nhiên nhớ ra cái gì, bỗng ngừng khacs, có chút hốt hoảng lắm bầm: “Không đúng... Lão gia chết rồi, thiếu gia chết rồi, A Phúc ca cũng đã chết... đều chết hết rồi... đều chết hết rồi...”

Cuối cùng, Lạc Thần không đành lòng nhìn, cũng không dám nhìn nữa, nghiêng người né tránh đôi mắt trống rỗng, không chút thần thái của Đông Tuyết. Một cơn gió nhẹ thổi qua, làm cho ánh mắt của nàng hơi khô khốc. Nàng biết, nàng trở thành cọng rơm cuối cùng cho cho cô gái nhỏ gầy đang bị đè nén này. Sống nương tựa lẫn nhau mười mấy ngày, làm cho nàng không có cách nào thờ ơ.

Rốt cuộc, nàng chẳng làm được gì cả, cắn bản, nàng không có tư cách đồng tình, càng không có thời gian bi thương. Bởi vì hôm nay, có lẽ đã là ngày tận thế của nàng.

Trong sự trầm mặc, Lạc Thần từng miếng từng miếng ăn sạch bát cơm, hít một hơi, uống hết bát canh thịt.

Quả nhiên, không lâu sau, có người trông coi đến muốn dẫn nàng ra ngoài. Nàng nhìn Đông Tuyết lần cuối cùng, ánh mắt trống rỗng, vẫn sững người ngồi trên mặt đất, thần thờ, thờ dài nói: “Chính mình cẩn thận một chút...”, liền cất bước đi ra.

Đi qua vài tòa nhà được tạo hình theo phong cách cổ xưa, kiến trúc thiết kế tinh mỹ, đi qua vài cái hành lang, trên đường đi, Lạc Thần một mực cúi đầu, không biết suy nghĩ điều gì. Cuối cùng, Nàng bị dẫn tới một gian phòng sạch sẽ rộng rãi. Sau khi người trông coi giao nàng cho hai lão mục tử thì lui ra ngoài.

Không chờ Lạc Thần kịp phản ứng, hai lão mục tử liền làm việc, mạnh mẽ dùng một lực khá lớn, kéo nàng vào phòng bên cạnh. Một người trong đó trầm giọng khuyên bảo: “Cô nương thành thực một chút, có thể ít chịu khổ. Trái phải thì kết quả đều như vậy, muốn trách chỉ có thể trách số mệnh người không tốt, kiếp sau nhớ tìm lấy cái thai tốt.” Sau đó không nói hai lời, đã cởi sạch thứ quần áo rách nát, dơ bẩn, miễn cưỡng che được thân thể của nàng xuống.

Lạc Thần không có bất kỳ phản kháng nào, để mặc các nàng kéo mình vào một cái thùng gỗ to. Trong thùng gỗ, nước ấm bắn lên cao, Lạc Thần không kịp phản ứng, bị uống vài ngụm nước lớn, nhô lên thùng không ngừng thờ gáp. Hai lão mục tử không hề để ý, không ngừng kỳ cọ người nàng trong một lát. Có lẽ, trong mắt các nàng, Lạc Thần đã chẳng khác gì người chết.

Từng thùng nước bị mang ra mang vào, sau một lúc, nước trong thùng đã bị thay đổi ba lượt, Lạc Thần mới được tắm sạch hoàn toàn. Thời gian tích góp đi qua từng tí một, bụi bẩn bị tẩy đi, làn da vốn trắng sạch của Lạc Thần lập tức hiện ra.

Lúc này, toàn thân nàng từ cao đến thấp lộ ra vài phần trơn bóng như nước, quả nhiên là băng cơ ngọc phu (da thịt như băng như ngọc), phù dung ra từ nước trong, biến hóa từng chút một*. Khuôn mặt nhỏ mịn nhắn như son, phần hồng tình tế, lại phối hợp với ngũ quan mỹ lệ, động lòng người một cách khác thường, so với bộ dạng chật vật, dơ bẩn trước, chẳng khác nào hai người.

Hai lão mục tử nhất nhãn chi hạ (tương tự như nhìn người bằng một con mắt chẳng?) cũng không khỏi âm thầm kinh ngạc.

Một bộ xiêm y được đưa tới, hai người trợ giúp Lạc Thần cẩn thận mặc chỉnh tề.

Gần như trong nháy mắt nàng mặc quần áo tử tế, ánh mắt của hai lão mục tử nhìn về phía Lạc Thần lập tức có chút khác lúc trước.

Bộ vũ y lụa mỏng này, các nàng không phải lần đầu tiên mặc cho người ta. Nhưng chưa từng có người nào giống Lạc Thần, đem mỹ cảm mở ra, phát huy tới cực điểm, dường như bộ y phục này được sinh ra là vì nàng.

Cổ áo thấp mở, lộ ra nửa ngực, thất lưng phiêu dật buộc quanh eo nhỏ, nơi ống quần dài rớt xuống, hơi khó lộ ra một đôi chân ngọc. Lụa mỏng chế vừa với vật áo dài, rộng rãi, đem tấm lưng đẹp cùng vai ngọc đầu trong đó, nhưng lại ẩn ẩn thấy được. Dưới tay áo dài lộ ra đôi bàn tay trắng nõn. Nhất là đoá lông vũ màu trắng lớn kia, mỏng dày giao nhau, làm cho Lạc Thần ở bên trong sự hoa mỹ, thêm vài phần tiên khí, phiêu miểu xuất trần.

Cho dù lúc này đầu tóc Lạc Thần còn bù xù, khuôn mặt cũng mang theo nét trẻ trung, ngây thơ, nhưng chỉ bằng dáng người này, cũng đủ khiến người ta đầy mắt kinh diễm. Tuổi như vậy, tư thái như vậy, điều này đã không phải đơn giản là thiên sinh lệ vật có thể hình dung được, thật sự là làm cho người ta không thể không kinh ngạc.

Hai lão mục tử đánh giá Lạc Thần cẩn thận một hồi lâu, mới dẫn nàng ngồi xuống trước gương đồng, tỉ mỉ hóa trang. So với những động tác lúc trước, rõ ràng nhẹ nhàng rất nhiều.

Rốt cuộc mọi người đều có có lòng thích cái đẹp, nghĩ đến giai nhân như thế lại sắp táng thân vào miệng hổ, không khỏi cảm thấy tiếc nuối. Mặt khác, trong nội tâm các nàng cũng chứa một phần do dự. Mỹ nhân tuyệt sắc như vậy, không chừng về sau xuất hiện trong chốc lát, lại được người quyền quý nào cứu. Đến lúc đó nàng không những được miễn chết thảm, thậm chí từ nay sẽ nhảy lên đầu cành, không phải là chuyện không thể. Dù sao việc như vậy, trước kia cũng đã từng phát sinh, chỉ là rất ít mà thôi.

Nghĩ như vậy, hai người liền không thể đối với Lạc Thần như đối với người chết được nữa.

Lạc Thần cũng không phát hiện ra tâm tư của hai người đã biến hóa, nàng ngồi ngay ngắn trước gương đồng, quan sát kĩ gương mặt trong kính. Quả

nhien, tướng mạo không khác với lúc bản thân mình mười ba tuổi.

Trong mười lăm ngày này, đừng nói là soi gương, thậm chí là nước ao có thể hơi chút xem được bóng dáng. Lạc Thần cũng chưa thấy qua. Bởi vậy, tuy từ những giấc mơ trước, nàng đã biết rõ thân thể này có vẻ ngoài giống hệt bản thân mình ở kiếp trước, nhưng nhìn thấy tận mắt lại là lần đầu. Trong khoảng thời gian ngắn, khó tránh khỏi ngạc nhiên.

Nhìn khuôn mặt quen thuộc lại xa lạ này, Lạc Thần suy nghĩ xuất thần.

Nàng rất đẹp, đối với điểm này, nàng mười phần rõ ràng.

Cả đời trước, nàng đã dùng khuôn mặt này, thực hiện lí tưởng của mình.

Nàng rất thích làm diễn viên, mỗi lần diễn hết một nhân vật, nàng như từ chính nhân vật đó đi ra, sống thêm được một đời. Điều này làm cho nàng cảm thấy, nhân sinh ngắn ngủi của mình, trong quá trình này đã được kéo dài thêm vô hạn. Mặt khác, vô luận là mỹ nhân kiểu tri thức, hay là học sinh ngây thơ, thậm chí là kỹ nữ dâm đẳng, thể nghiệm ở những nhân vật đa dạng này, vốn sống đã tăng lên rất lớn, đền bù cho cuộc sống tẻ nhạt của nàng lúc nhỏ.

Nhưng muốn trở thành một diễn viên chính thức, sao có thể nói là dễ dàng.

Khi mới diễn xuất, Lạc Thần diễn rất không lưu loát, nhưng với ngoại hình tuyệt mỹ không tỳ vết, rất nhiều người xem thấy hai mắt tỏa sáng. Đó là sự đền bù** duy nhất cho nàng lúc ấy. Cuối cùng, tuy có rất nhiều nghi vấn được đặt ra, nàng vẫn trở được hết tài năng trong phần đóng lớp trẻ.

Do vậy, nàng vẫn cảm tạ ông trời, mặc dù không cho nàng một thân thể khỏe mạnh, nhưng lại cho nàng dung nhan hơn người. Nàng thừa biết, nếu không phải vì bề ngoài, mơ ước được làm diễn viên của nàng, sẽ chỉ là si tâm vọng tưởng.

Mà ở kiếp này, nàng cũng sẽ dùng cái mỹ mạo này, để tìm một đường sinh cơ cho mình.

*: nguyên văn là “thanh thủy xuất phù dung xuyên việt mặt thể chi tiến hóa (清水出芙蓉穿越末世之进化)”, Yun không dịch ra được nên giờ tôi chém gió, có bạn nào giúp mình không?

** : nguyên văn là “kiếp mã”, có nghĩa là cái cân, Yun tự đổi thành đền bù vì thấy vậy có vẻ hợp hơn.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Nô Nghịch Tập* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2

Kể từ khi nhìn thấy số phận cuối cùng của những người nô lệ, Lạc Thần luôn suy nghĩ biện pháp để sống sót. Nàng không muốn chết, nàng tin rằng ông trời sẽ không bao giờ để cho nàng tái sinh một lần nữa, nhưng chỉ cho nàng một vài ngày được sống ngắn ngủi đầy khuất nhục như vậy. Vì vậy, nàng chưa bao giờ từ bỏ hy vọng. Nghĩ tới nghĩ lui, chỉ có một biện pháp giúp nàng ra khỏi địa ngục này, đó là phụ thuộc quyền quý.

Cũng giống như những chiến binh nô lệ, các trận đánh dùng để thể hiện sự dũng cảm của họ. Nếu là có thể làm điều gì để giúp cho họ có được sự chú ý của một vị quyền quý nào đó trong đây, điều đó không chỉ giúp họ thoát khỏi ách nô lệ mà thậm chí còn có thể tìm tiền đồ cho mình. Đây cũng là điều Lạc Thần hiểu ra trong những ngày này, cách để đi khỏi đấu thú trường mà còn sống.

Bởi vậy, điều đầu tiên nàng phải làm, chính là phải được người quyền quý nào đó coi trọng trước khi bị dã thú giết chết, làm dấy lên ý muốn bảo vệ, ra tay cứu mình.

Còn sau này, hẳn là nàng có thể giả vờ tình ý một phen, giữ lấy trinh tiết của bản thân. Cũng có lẽ là không thể... Nhưng việc này cũng không là việc nàng có thể suy nghĩ hiện tại. Phải bảo đảm tính mạng trước, còn chuyện sau này, cũng chỉ có thể đi một bước nói một bước.

Dù bước đầu tiên đơn giản như vậy, nhưng nàng thật sự không nắm chắc điều gì. Với những gì nàng hiểu biết trong thế đạo này, đương kim trên đời, dám mị thành phong trào, các quý tộc đều không cho rằng nhục nhã, ngược lại cho rằng là vinh quang. Phần lớn mỹ nhân được coi như là một loại hàng hóa, tìm tòi từ khắp nơi, cho chúng phóng túng thương thức. Bởi vậy, mỹ nhân trong mắt đám quyền quý, thật sự không phải là cái gì hiếm lạ để chúng nhìn bằng con mắt khác.

Xem, rồi lại ra tay cứu, ắt là mười phần không dễ.

Nhưng dù khó khăn như vậy, Lạc Thần vẫn tuyệt đối không buông tay. Nàng sẽ vì con đường sinh cơ còn sót lại này, đánh cuộc một lần.

Hai lão mục tử bận rộn một lúc, rốt cuộc đã trang điểm xong cho Lạc Thần, búi xong búi tóc.

Thiếu nữ lẳng lẳng ngồi ngay ngắn trước tấm gương, mày liễu như yên, mắt hạnh sáng ngời, môi được tô son mềm mại ướt át, đầu đầy tóc đen, búi tóc như mây, tóc mai như gió, một đóa hoa mai kiều diễm dán trên trán, hai lọn tóc đen phiêu dật rơi xuống trước ngực.

Lạc Thần lúc này, quả thật là tuyệt mỹ vô song, ngay cả vài phần non nớt ngây ngô lúc đầu, cũng đã được trang dung tinh xảo này khéo léo che đi.

Hai cái lão mục tử càng thêm sợ hãi than. Lúc này thiếu nữ còn nhỏ tuổi, nhưng vẫn cách tuổi của một nữ nhân chân chính nở rộ khá xa. Bây giờ đã có tư sắc như vậy, nếu thêm vài năm, sợ là trên đời này, lại thêm một người yêu cơ tuyệt sắc, khuynh quốc khuynh thành.

Một tiếng mở cửa tiếng vang lên, kẻ trông coi lúc trước đi đến, đang chuẩn bị đưa Lạc Thần rời đi, nhưng khi thấy nàng tuyệt mỹ dung nhan, giật bắn mình. Hẳn thật sự là không thể tưởng tượng, kẻ tóc rối mặt bẩn, đứa con gái đầy người chát vật lại bé nhỏ lúc này, với tuyệt đại giai nhân quang diễm bức người trước mặt là cùng một người. sau một hồi kinh ngạc, lại lập tức nhớ tới vận mệnh sắp đến của giai nhân, trong lòng không ngăn được sinh ra một nỗi thương tiếc.

Trong cái nhìn chăm chú của ba người, Lạc Thần hít một hơi thật sâu, nhìn thật sâu vào bản thân trong gương.

Đột nhiên, nàng thân nhiên nở nụ cười, nụ cười đó, làm toàn thân nàng giống như được khoác thêm một tầng quang hoa.

Sau đó, nàng chậm rãi đứng lên, chân thành đi tới trước mặt người trông coi, nhẹ nhàng cúi người, trầm ổn nhẹ giọng nói: “Mời dẫn đường.”

Người trông coi tuổi trẻ mạnh mẽ hoàn hồn, hơi chát vật xoay người, dẫn Lạc Thần đi ra cửa. Chỉ còn lại có hai lão mục tử đứng ở tại chỗ, kinh ngạc nhìn bóng dáng Lạc Thần. Bóng lưng kia bước đi nhả nhận, dáng vẻ ngàn vạn. Đường như nơi nàng đang xông đến, cuối cùng không phải là chết, mà là một bữa tiệc tối vui vẻ, cần trang phục để tham dự.

Dù trên đường, những kẻ trông coi đều cố gắng bước đi rất chậm, thậm chí còn vòng vèo một đoạn, nhưng điều gì nên đến là vẫn phải đến.

Sau khi Lạc Thần dừng bước, thì nhìn thấy một chiếc lồng sắt chừng một mét vuông, vừa với người nàng. Quả nhiên, sau đó nàng bị đưa vào trong lồng rồi khóa lại.

Mấy nam tử cường tráng tiến đến, khiêng cả nàng cùng chiếc lồng lên. Đi qua một tấm màn, lướt qua một đoạn rào chắn, rốt cục nàng đã đứng trên sân, từng bước một tới gần giữa sân.

Trong tích tắc Lạc Thần xuất hiện, phần đông đám quyền quý ngồi trên đài cao hai mắt đã tỏa sáng. Sau một hồi yên tĩnh ngắn ngủi, âm thanh lại càng huyền ảo. Trong mắt không ít người, đã lóe lên vẻ hưng phấn.

Chỉ nhìn thấy thiếu nữ trong lồng nửa nằm dựa vào thành, vũ y trắng thuần phủ kín trên thân, tay áo dài rộng đặt trước người. Tư thế này khiến từng đường cong của cơ thể nhìn thấy không sót gì, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp động lòng người cũng lộ ra trước mắt. Đúng là tuyệt sắc giai nhân hiếm thấy!

Nhìn đi nhìn lại, trong mắt mọi người dần dần tràn đầy vẻ hưng phấn. Theo bọn chúng, càng đẹp, khi phá hồng mới càng thấy khoái cảm.

Chính giữa đài cao, Triệu hoàng nhìn Lạc Thần cũng thấy sáng mắt. Hẳn thích nhất nghe tiếng thét hoảng sợ của tiểu mỹ nhân, tiếng kêu càng kinh hoàng thống khổ, thì càng làm hắn phấn chấn không ngừng. Mỗi khi ở trên giường, hắn đều thay đổi đủ kiểu để tra tấn tiểu mỹ nhân dưới thân. Nghe các nàng kêu khổ sở, liền làm cho hắn huyết mạch bành trướng, càng chiến đấu càng dừng mãi.

Mà những biểu diễn dễ dãi thú nuốt mỹ nhân, là do hắn nghĩ ra. Mỗi lần chứng kiến khuôn mặt như hoa của mỹ nhân mất đi sắc màu khi đứng trước dã thú, cái cảm giác sung sướng này, không kém với cảm giác vui thích trên giường. Chẳng qua hắn xem biểu diễn như vậy đã nhiều lần, tư sắc đến mức này thì lại hiếm thấy, đúng là làm cho người ta chờ mong.

Triệu hoàng tâm tình không tệ bụng ly rượu lên, mời nam tử bên cạnh. Dù sao mục đích của hành động lần này, là vì chiều đãi nam tử này. Nghe nói hắn không gần nữ sắc, cũng không thích trần báo khác lạ gì, yêu thích duy nhất là thuần thú, nên hôm nay mới chuẩn bị buổi biểu diễn này. Trước đó, đã diễn một trận hỗn chiến giữa người và thú. Bây giờ chính là trận cuối cùng.

Lúc này, nam tử kia không hề để ý đến, sau khi uống một ly với Triệu hoàng, liền nghiêng người dựa vào giường, như có như không nhẹ vỗ về ngao khuyến to lớn bên cạnh. Cự khuyến (con chó lớn) hình thể cường tráng, bộ mặt dữ tợn, lúc này lại như một con mèo con, ngoan ngoãn để mặc hắn vuốt.

Triệu hoàng thấy bộ dạng của hắn không mấy cao hứng, không khỏi có chút không vui, giống như vô ý hỏi: “Nhiệm gia chủ cảm thấy biểu diễn này như thế nào?”

Nam tử được xưng là Nhiệm gia chủ nghe vậy, rút bàn tay đang ở trên người cự khuyến lại, miễn cưỡng ngồi thẳng dậy, quay đầu đối diện với ánh mắt dò xét của Triệu hoàng, nhưng lại tránh không đáp mà nói: “Triệu quốc đúng là giàu có, Triệu hoàng cũng thật đại khí.” Dứt lời, lại giơ ly rượu lên, mời Triệu hoàng.

Triệu hoàng nghe xong lời ấy, cười ha ha, cũng bụng ly rượu lên uống một hơi cạn sạch, vẻ mặt khó nén đắc ý.

Đám quyền quý khác vừa đến, nghe thấy đoạn đối thoại của bọn họ, cũng cảm thấy đồng ý. Sớm đã nghe nói Triệu quốc giàu có, các quý tộc sinh hoạt xa hoa lãng phí mười phần, hôm nay thấy thế, quả nhiên không phải là giả. Mỹ nhân có sắc đẹp cấp cao như vậy đã là ít có, không kể là đưa đến đâu, e rằng đều có thể đổi lấy lợi ích không nhỏ. Mặc dù là giữ lại cho bản thân chơi đùa, cảm giác kia cũng nhất định không tả được. Vậy mà hôm nay lại dùng làm thức ăn cho dã thú, trình độ xa hoa lãng phí của Triệu quốc đã có thể thấy rõ. Nghĩ vậy, mấy người lại không khỏi cảm thấy hâm mộ.

Ở trong mắt những người sống tại thời đại này, hành vi đi phá hỏng cái đẹp chính là có can đảm, được người khác sùng bái vô cùng. Dù sao, có thể đem những thứ tốt đẹp tự tay vứt ra ngoài không dễ ý, cũng cần sự quyết đoán rất lớn. Điều này không chỉ là nghĩ mà được, có thể phỏng đoán tùy theo tâm tính, mà còn cần tài lực giàu có, sung túc duy trì.

Có tin đồn, hoàng đế Lỗ quốc rất thích ngọc đẹp. Có lần, hán đã tốn sức và gặp nhiều khó khăn mới đạt được một khối ngọc tuyệt thế, nhưng cũng ở lúc đến tay, dùng sức quăng xuống mặt đất. Mỹ ngọc vỡ thành từng mảnh, Lỗ hoàng lại cười ha ha nói : “Tiếng vang thật êm tai.”

Nhưng hành vi phung phí của tròi này, chẳng những không bị người đời khiển trách, ngược lại còn được tôn sùng. Mọi người ca tụng truyền ra việc này rất nhanh, thậm chí tạo thành phong trào đập vỡ ngọc một thời.

Mỹ nhân như Lạc Thần, tựa như khối ngọc đẹp kia, cùng là loại vật phẩm cao cấp, để đảm quyền quý chơi đùa. Lúc này, không ai nghĩ đến, thứ đang được giam giữ trong lồng, cũng là một mạng người.

Đám quyền quý nhìn chăm chú vào Lạc Thần đang đứng trên sân, Lạc Thần cũng đang đánh giá đám quyền quý, cũng thu vào đáy mắt nét mặt của từng người trong số chúng, nhưng trong lòng thì không hề yên ổn. Rốt cuộc, nằng đến trên sân. Mấy đại hán thả lồng sắt xuống, liền vội vàng lui ra.

“Grừ...” Một tiếng gầm gừ đến điếc tai bỗng truyền đến, cửa sắt giam giữ con thú được mở ra. Ngay sau đó, một thân mình oai phong lộ ra. Lập tức, con hồ vằn to lớn đã trưởng thành liền hiện ra trên sân.

Dù đã sớm có tâm lý chuẩn bị, nhưng giờ phút nhìn thấy hình ảnh kia, trái tim Lạc Thần vẫn không thể không mạnh mẽ co thắt. Trong nháy mắt, mồ hôi lạnh đã toát ra không dứt, nằng hơi bối rối nắm chặt hai tay.

Con hồ lớn kia cẩn thận quan sát bốn phía một phen, có vẻ vì bất mãn có nhiều người xem như vậy, nên tức giận hướng lên đài gầm thét vài tiếng. Nhưng vì đám quyền quý đều ngồi trên đài cao, lại có vòng bảo hộ, cuối cùng đại hồ cũng không thể làm gì. Rốt cuộc, nó đặt sự chú ý vào trên người Lạc Thần vẫn đứng trên sân. Sau một hồi đối mặt, nó chậm rãi đi về phía Lạc Thần.

Dưới ánh mặt trời, da lông bóng loáng, vài đường vằn trên thân giao nhau, phản chiếu ra ánh sáng chói lọi. Nó đi lại thong thả, ưu nhã, như đang chậm bước trong rừng.

Trong thời gian nó từ từ tới gần, Lạc Thần vội nhắm hai mắt lại, cố gắng ngăn chặn sự sợ hãi trong nội tâm đang có thể bộc phát ra bất cứ lúc nào, khiến bản thân nhanh chóng tỉnh táo lại. Nằng thừa biết, lúc này, nếu nằng dựa vào bản năng, hoảng sợ kêu lên thất thanh, sợ là sẽ hoàn toàn ngược lại, kích thích sự hào hứng của những người kia mà thôi.

Chỉ sau chừng một giây đồng hồ, nhưng lại như đã qua rất lâu, Lạc Thần mở hai mắt ra một lần nữa.

Không có tiếng thét như trong dự đoán, cũng không có bất cứ biểu lộ gì là hoảng sợ hay nhum hó xuất hiện. Đối với cặp mắt hung ác, bạo ngược của con hồ, thiếu nữ chỉ dùng ánh mắt vô tội cùng ngây thơ nhìn nó. Thân thể nằng hơi chút run rẩy, co quắp thành một khối.

Bộ dạng ấy, làm cho người ta thương yêu.

Đột nhiên, mọi người cảm thấy những gì đang chứng kiến trước mắt, như một con hươu sao mỹ lệ, đang chớp đôi mắt to ngập nước hồn nhiên, khi con quái vật khổng lồ trước mặt tới gần, liền run lên lay bầy. Có lẽ một giây sau, trên cái cổ mỹ lệ, yếu ớt, không chịu nổi một kích kia sẽ bị chiếc răng nanh sắc nhọn cắn vào.

Nhất thời, tất cả mọi người không tự chủ ngừng hô hấp. Những hưng phấn, chờ mong trước đó, không hiểu sao thoáng cái bỏ đi không ít.

Mà lúc này, đại hồ chỉ còn cách Lạc Thần vài mét.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Nô Nghịch Tập* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Bỗng nhiên, đại hồ vron thân nhảy lên, nhào thẳng về phía Lạc Thần. Trong những tiếng kinh hô của mọi người, nó nhao lên trên lồng sắt, làm chiếc lồng bất thành linh chấn động, lung lay không vững.

Chiếc lồng sắt được đặc chế chuyên để biểu diễn. Không quá yếu khiến con hồ chưa gì đã làm hỏng được. Nếu vậy thì người vừa lên sân khấu đã bị ăn sạch, làm ít đi rất nhiều thứ đáng xem. Nhưng cũng không thể quá chắc chắn để cho con hồ dày vò một hồi, và sau khi chúng thường thức đủ hình dạng hoảng sợ của mỹ nhân mới khiến nó phá lồng mà vào.

Đại hồ đánh một lần không được, hơi bức tức. Nó đứng trước lồng, nhìn mỹ vị gần trong gang tấc mà không chạm vào được, miệng rộng mở ra, lại gào thét một tiếng : “Grừ...”

Lạc Thần cảm thấy toàn thân như nhũn ra, nỗi sợ hãi bị đè nén dưới đáy lòng suýt nữa lại dâng lên.

Cảnh tượng ấy thật đáng sợ, đại hồ gầm thét, răng nanh sắc nhọn gần ngay trước mắt, miệng mở ra rộng khiến da lông hai bên mũi nhần lại. So với lúc nó cầm miệng, bộ dạng đó trở nên kinh khủng hơn nhiều. Trong hai mắt hồ cũng tràn đầy vẻ hung ác, chỉ cần nhìn cũng đã làm cho người ta thấy lạnh cả người.

Cho dù như vậy, Lạc Thần vẫn cố sức không chế bản thân.

Một lần nữa, đại hồ nhào về phía lồng sắt. Sau đó là lần thứ ba, thứ tư...

Đám quyền quý trên đài cao nhìn tình cảnh ấy, càng trở nên kinh ngạc. Mãnh hồ lần lượt công kích, mà người thiếu nữ trong lồng kia vẫn không thét lên, càng không giống những nữ nhân trước đó, nước mắt giàn giụa, thậm chí là uể oải đều rơi xuống, mặt nhần hết lên.

Mắt nàng vẫn không chớp, đôi mắt sạch sẽ, thuần khiết mở to. Hơi nước mờ mờ tràn đầy trong đó, tựa như một giây sau sẽ khóc ra, thế nhưng giọt nước mắt kia, từ đầu đến cuối chỉ giữ lại, thế nào cũng không rơi xuống.

Bộ dạng muốn khóc mà không dám khóc này, thực sự làm cho không ít người cảm thấy mềm lòng.

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn, tinh xảo, lúc này cũng hiện lên sự bất an cùng sợ hãi. Nhưng điều ấy không chút ảnh hưởng vẻ đẹp của nó, ngược lại thêm vài phần yếu đuối đáng thương. Đôi môi hồng đào mềm mại hơi chu lên, mang theo vẻ vô tội, oan ức.

Thật là ngây thơ đến tận cùng, hồn nhiên đến tận cùng. Tuy thế nhưng trong cái ngây thơ, hồn nhiên ấy, lại như kéo theo một loại mỉa mai hoặc cảm kỳ khác.

Nhìn đến đó, có không ít quyền quý thấy không đành lòng. Cho dù bọn hắn đã vô số lần nhìn thấy cái đẹp, nhưng không thể không thừa nhận, tuyệt sắc giai nhân như vậy, đúng là hiếm thấy. Nếu cứ thế chết trong miệng hồ, thì thật là đáng tiếc.

Thế nhưng lúc này không ai dám ra tay cứu nàng, có hai người ngồi chính giữa kia, lấy đầu ra tư cách cho bọn họ nói chuyện. Mỹ nhân dù tốt, nhưng nếu đắc tội hai người trên đài, sợ là có đạt được, cũng không có phúc để hưởng thụ.

Lúc này Triệu hoàng cũng cảm thấy hơi đáng tiếc. Tư sắc của vị mỹ nhân này xác thực bất phàm, vừa mới gặp gỡ, lại khiến cho người nhìn quen sắc đẹp như hắn, cũng phải kinh diễm trong nháy mắt. Thế nhưng chẳng qua chỉ là trong nháy mắt như thế mà thôi.

Điều làm hắn cảm thấy hứng thú nhất, vẫn là bao chỗ đặc biệt của nàng sau đó. Chứng kiến ánh mắt ngây thơ, thuần khiết, vô tội, oan ức, lại mang theo chút e sợ, hắn không khỏi thích ý tưởng tượng, nếu để nàng dưới thân thỏa thích chà đạp, liệu có dùng vẻ mặt ấy với hắn hay không... Cảnh tượng ấy, chỉ cần nghĩ, liền làm hạ phúc của hắn căng phát đau.

Nhưng khi hắn muốn hạ lệnh chấm dứt biểu diễn, lại nhìn thấy nam tử bên cạnh, bộ dạng không nhúc nhích chút nào, khiến trong khoảng thời gian ngắn, hắn như nghĩ đến cái gì, hơi do dự. Hắn vừa mới được khen là dám sử dụng người tuyệt sắc như vậy để làm cuộc biểu diễn này. Nếu chưa đến một phút đồng hồ đã đổi ý..., chẳng phải là làm cho người ta chế giễu sao.

Mỹ nhân tuy khó được, nhưng mặt mũi quan trọng hơn. Nghĩ vậy, Triệu hoàng lại thờ dãi rồi thôi.

Đúng lúc này, tình huống thay đổi một lần nữa. Dưới mấy lần tấn công mãnh liệt của đại hồ, rốt cuộc lồng sắt đã biến dạng. Giữa hai thanh sắt bị tách ra một khe hở, to không đến một thước. Đại hồ lập tức dùng móng vuốt luồn vào trong khe, hung hăng cào Lạc Thần.

Lạc Thần vội vàng né ra, tuy tránh khỏi chỗ hiểm, nhưng vẫn bị vớ đến cánh tay. Một đoạn ống tay áo bị cào rách, lộ ra vết thương ghê người. Tức khắc, vết thương gây ra đau đớn toàn thân.

Đau đớn rất trầm trọng, nên cả khuôn mặt nàng đều trở nên nhần nhó. Nàng vội cúi thấp đầu xuống, cắn chặt răng, bám vào thanh sắt để đứng dậy, trốn vào góc khác của lồng sắt. Khi xác định đại hồ không thể đến đây, nàng hít sâu vài hơi, sau đó cố nén cảm giác đau nhức kịch liệt đến tận xương kia, ngẩng đầu lên một lần nữa.

Bây giờ, trên mặt nàng không hề có nửa phần đau đớn. Không chỉ không có vẻ đau xót, thậm chí là một ít biểu tình đều không có. Hai mắt nàng nhìn lão hồ, lại càng bình tĩnh không gọn sóng, còn hơi mang theo chút nghiêm nghị.

Đại hồ bị mùi máu tươi trên người Lạc Thần kích thích, càng trở nên hung hăng, càng thêm mãnh liệt đâm vào cái khe hở không đến một thước kia.

Mọi người thấy Lạc Thần vẫn không nhúc nhích, lẳng lặng đứng ở nơi đó, lưng thẳng tắp, cảm hơi gợn lên, trên mặt không kinh sợ, không đau nhức, không oán, trong mắt không gọn sóng, mang theo tư thái như đang nhìn xuống, rũ mắt về phía mãnh hồ đang vội vàng không thôi.

Lạc Thần như vậy, nào còn nửa điểm hồn nhiên, ngây thơ trước đó. Mọi người chỉ cảm thấy, thiếu nữ đột nhiên trở nên cao quý, thánh khiết, thậm chí còn mang theo khí chất uy nghiêm không thể xâm phạm. Phối hợp với bộ quần áo đang mặc trên người nàng, bộ hoa phục lộng lẫy trắng noãn, tạo nên khí chất phiêu miêu như đang đi trên gió.

Thế nhưng, vì tay áo lụa đã bị rách toạc, làm lộ ra cánh tay ngọc như củ sen. Mà máu tươi, đang từ từ chảy xuống cánh tay ngọc ấy, rơi xuống làn da tuyết trắng của nàng, nháy mắt, đã nhuộm hồng một mảng.

Có lẽ màu trắng với màu hồng quá mức bất nhất, đã khiến trong phần cao quý, thánh khiết kia, thêm một chút gì đó giống như tội ác, làm cho người ta sa

ngã.

Phong tình vạn chủng, chính là để nói nữ tử như vậy.

Trong nhất thời, ánh mắt tất cả mọi người nhìn về phía nàng, đều ngẩn ngơ một ít.

Vào lúc ấy, ánh mắt Lạc Thần dời khỏi người đại hủ, nhìn về phía đám quyền quý đang ngồi trên đài cao. Rất nhanh, sau một lượt nhìn quét, nàng dừng ánh mắt tại hai người ngồi chính giữa khán đài. Không nói đến vị trí bọn họ ngồi, hay là với ánh mắt mà mọi người nhìn họ, đều chắc chắn thân phận cao quý của hai người. nàng biết, chỉ hai người này mới có thể quyết định sinh tử của nàng.

Cuối cùng, giữa hai người này, nàng quyết định lựa chọn nam tử áo trắng ngồi bên trái, tay vuốt cự khuyến. Bởi vì ánh mắt nam tử này nhìn về phía nàng, ngay từ đầu đã không giống bất cứ ai.

Ở đó không có hưng phấn, không có dâm tà, tuy nhiên.. cũng không có bất kỳ thương tiếc cùng tán thưởng nào...

Lạc Thần không chắc chắn có thể làm cho một người, mà trong ánh mắt vẫn không chút gọn sóng nào ra tay cứu nàng. Nhưng nàng chỉ có thể tin tưởng hắn, trong phần lớn ánh mắt dâm tà ở đây, tin tưởng hắn, con người lạnh nhạt, như vút bỏ thế gian mà đứng.

Đây là cơ hội cuối cùng của nàng, cũng là một trận đánh bạc, thắng thì sống, thua thì chết.

Trong điện quang hóa thạch (nhanh như tốc độ ánh sáng), Lạc Thần nhìn thẳng vào ánh mắt bình tĩnh, không chút gọn sóng của hắn.

Nàng ngẩng đầu lên, nhìn hắn thật sâu.

Ánh mắt ấy rất chăm chú, giống như giờ phút này, hắn là toàn bộ thế giới của nàng.

Nàng với hắn, cách nhau chỉ nửa cái sàn diễn.

Nhưng nàng bị giam trong lồng sắt, hắn ngồi trên đài cao.

Tựa như thân phận của hai người, một người trên mặt đất, một người trên trời.

Dần dần, một tia cầu khẩn nồng đậm, chiếm đầy hai mắt Lạc Thần. Một giọt nước mắt trong veo chứa nỗi tuyệt vọng, tràn ra từ khóe mắt, lăn xuống khuôn mặt mỹ lệ của nàng, rơi trên mặt đất, lập tức biến mất.

Tiếp theo, nàng khẽ mở đôi môi đỏ mọng, trong im lặng, nói vài từ: “Van người, cứu ta...”.

Tưởng như nam nhân cứng rắn đến vậy, nhìn thấy Lạc Thần như vậy, chỉ sợ cũng trong nháy mắt, cũng biến thành vòng chi nhu (ngón tay mềm chuyển động, là sao?).

Nhưng hắn, là người ngoại lệ...

Nhìn ánh mắt của nam tử một chút gọn sóng đều chưa từng có, đáy lòng Lạc Thần, mạnh mẽ trầm xuống, rồi lại trầm xuống...

Quả nhiên, vẫn không được sao?

Một trận gió thổi qua, một đầu tóc dài đen nhánh của Lạc Thần, bay múa lộn xộn.

Nàng đứng trong gió, váy dài phát phơ, vũ y lay động.

Chỉ làm người ta cảm thấy, nàng, đẹp không gì sánh được.

Những tầng mây trên trời, lúc này cũng bị gió thổi tán đi. Bầu trời âm u, bỗng chốc trở nên rực sáng.

Nam tử kia ngồi dưới ánh sáng, toàn thân bị vàng dương bao phủ, sáng đến chói mắt.

Lạc Thần hít hai mắt lại, nhìn xuyên qua mái tóc dài đang bay múa lộn xộn, nhưng dù thế nào cũng không nhìn rõ được biểu tình trên mặt hắn.

Tiếp tục là một phát rung chuyển kịch liệt. Lạc Thần rút ánh mắt về, vô lực nhìn lồng sắt đang lung lay đồi đổ, cùng với bộ mặt đại hủ hung ác, bạo ngược. Cuối cùng, nàng thở dài một tiếng, đưa mắt nhìn trời cao.

Thực sự là ánh mặt trời sáng lạn, vạn dặm không mây.

Bầu trời thuần túy một màu xanh, thuần túy đến mức làm người ta muốn rơi lệ.

Nhìn rồi lại nhìn, Lạc Thần nở nụ cười, nụ cười chứa đầy thoải mái và vui sướng.

Nàng đã nghĩ thông, dù chỉ là vì được nhìn bầu trời mỹ lệ như thế, lần trọng sinh này của nàng, coi như đáng giá.

Không để ý tới mọi thứ bên ngoài, Lạc Thần nhìn bầu trời không chớp mắt, lẳng lặng chờ vận mệnh buông xuống.

Nhưng vào lúc này, bỗng phát sinh thay đổi.

Trên khán đài đột nhiên xuất hiện một mảnh kinh hô, đồng thời vang lên một âm thanh gầm rú.

Lạc Thần dùng sức quay đầu, nhìn thấy một thân hình màu đen phi xuống từ trên khán đài, sau vài cái lấy đà liền tới gần bên cạnh.

Là ngao khuyến to lớn kia!

Ngay sau đó, hai con mãnh thú quần lấy nhau.

Lạc Thần vốn đã cho mình phải chết không thể nghi ngờ, bỗng nhiên tình thế luân chuyển, lại thấy hi vọng một lần nữa. Nàng gắt gao nhìn vào hai bóng dáng đang triển đấu, tim căng thẳng đập nhanh.

Sau vài hiệp, ưu thế của ngao khuyến đã hiện ra, đại hổ dần dần muốn thua trận.

Lạc Thần nhìn trận đấu càng lúc càng sáng tỏ, hưng phấn không khống chế được.

Nàng có thể cho rằng nàng được cứu rồi sao? Nàng có thể cho rằng nàng không cần phải chết sao? Nàng có thể cho rằng, nàng còn có cơ hội, sống thật tốt sao...?

Trong trận đấu, vết thương trên người đại hổ ngày càng nhiều, mà ngao khuyến to lớn kia dường như càng đánh càng hăng. Không đến một lúc, dưới một kích trí mạng của ngao khuyến, đại hổ rốt cục ngã trên mặt đất, không còn thở.

Tuy đã được nhìn hình thể to lớn của ngao khuyến kia, cùng với bộ mặt dữ tợn của nó, nhưng mọi người vẫn không nghĩ đến, đối thủ là một con mãnh hổ cường tráng, nó vẫn có thể thắng đơn giản như vậy.

Ngao khuyến lúc này, như một vị đại tướng quân, uy phong lẫm liệt, ngẩng cao cái đầu cao ngạo của nó, không thèm nhìn thi thể của đại hổ, xoay người, nhìn Lạc Thần vẫn đang ở trong lồng.

Chống lại bộ mặt hung ác của nó, trái tim vừa thả lỏng, lại bắt đầu đập mạnh. Nhưng ngao khuyến chỉ liếc nàng, rồi chạy tới khán đài mà không quay đầu lại. Vòng bảo hộ cao bốn, năm mét, nó lại nhảy lên đơn giản. Giấy lát sau, nó lại trở về bên người chủ nhân ngoan ngoãn nằm xuống. Bộ dáng ấy, nào còn nửa điểm hung tàn lúc trước.

Lạc Thần nhìn về phía nam tử kia một lần nữa, nhưng hần ngồi dưới ánh sáng, vẫn làm cho nàng thấy không rõ.

Triệu hoàng không biết nói với hần những gì, hai người cùng nhau đứng dậy, dưới sự vây quanh của mọi người chuẩn bị dời đi.

Mà Lạc Thần, cùng lúc đó, dưới mọi loại ánh mắt, bị dẫn xuống dưới sàn.

Hần với nàng, gấp gờ ngăn ngừa, tiếp đó, mỗi người một ngã.

Hần vẫn cao cao tại thượng (ở trên cao), nàng vẫn thấp như bụi bặm.

Nhưng con đường sau này, không ai có thể đoán trước...

Bạn đang đọc truyện *Sùng Nô Nghịch Tập* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4

Sau khi Lạc Thần thoát khỏi trận đấu, rõ ràng cảm thấy, thái độ của mọi người đối với nàng, so với lúc trước là trên trời dưới đất.

Một lần nữa nàng bị đưa về căn phòng cũ, hai lão mục tử vẫn còn ở đấy, vừa thấy nàng, lập tức chạy ra đón chào, trên mặt toàn ý cười nịnh nọt.

Một người đỡ Lạc Thần ngồi xuống, vui mừng nói: “Đại nạn mà cô nương không chết, ắt có phúc về sau. Ta đã nói rồi, cô nương quốc sắc thiên hương như vậy, đương nhiên không phải người đoản mệnh.”

Người còn lại bê một ly trà ấm thơm lừng, cũng hòa theo: “Đúng vậy! Vừa nhìn cô nương đã biết là mệnh quý nhân, sau này được thăng chức, đã là việc nằm trong tay.”

Dứt lời, hai người đều cẩn thận quan sát từng cái biểu tình trên khuôn mặt Lạc Thần.

Nói thực ra, ngoại trừ trong giây lát lúc đầu, hai người ấy còn không có bất kỳ hành động gì vô lễ với Lạc Thần. Thậm chí có thể nói, nếu hai người không tận tâm tận lực trang hoàng cho Lạc Thần, thì chỉ dựa vào tư sắc của Lạc Thần, chưa chắc đã đạt được hiệu quả rung động như vậy.

Nói chung bây giờ, Lạc Thần chỉ mới mười ba tuổi mà thôi, rất nhiều chỗ còn chưa nảy nở, khuôn mặt cũng có vài phần non nớt, ngây thơ, vẫn cách một khoảng so với diện mạo ở kiếp trước. Thế nhưng hai người vẫn bất an, không yên lòng, thứ nhất là sợ Lạc Thần ghi hận các nàng lúc đầu đã vô lễ, thứ hai, là một nguyên nhân lớn hơn.

Giống tình huống hôm nay, nữ nô được đưa lên sàn diễn, cuối cùng lại được cứu, cũng không phải lần đầu tiên xảy ra. Mà trong những nữ nô được đảm quyền quý vừa ý mang đi, rất nhiều người được thăng chức rất nhanh.

Dù sao, có thể khiến một người quyền quý đã nhìn quen sắc đẹp, không tiếc gây chiến cứu người vào lúc biểu diễn, hẳn phải có chỗ hơn người.

Mà trong những nữ nhân này, nhiều người sau khi giành được quyền thế địa vị, lại luôn canh cánh trong lòng việc đã từng làm nô. Những kẻ đã từng nhìn thấy bộ dạng thấp hèn của các nàng, cũng trở thành cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt. Một khi có cơ hội, nhất định sẽ tiêu diệt hết.

Như hai lão mục tử này, không cần tốn nhiều sức có thể giải quyết, thường sẽ là người đầu tiên bị khai đao.

Cho nên, tuy hai lão mục tử cảm thấy Lạc Thần không giống người độc ác như vậy, nhưng dù sao thì lòng phòng bị là không thể không có. Ân cần như bây giờ, là bởi hi vọng Lạc Thần có thể giờ cao đánh khẽ, nhớ đến những việc tốt mà các nàng làm. Nói không chừng vì vài việc tốt này, còn có thể được cất nhắc *.

Hai người thì nghĩ phức tạp, còn Lạc Thần lại không để ý chút nào. Rốt cuộc vượt qua một kiếp, làm cho dây thần kinh vẫn căng thẳng từ khi xuyên qua đến giờ của Lạc Thần được buông lỏng trong chốc lát. Hơn nữa, cuối cùng còn không bị đối xử như người chết.

Nhưng ngay lập tức, nghĩ đến nguyên nhân mà thái độ của những người này thay đổi, thì chút mừng rỡ vừa sinh ra, lập tức bị dập tắt.

Hôm nay, có không ít quyền quý đã nhằm vào nàng. Đây là sự bảo đảm cho tính mạng của nàng, nhưng bây giờ cũng biến thành điểm khiến nàng phải bận tâm và sầu lo nhất. Nàng cần phải suy nghĩ kỹ một chút, làm thế nào, mới có thể trong những ánh nhìn chăm chăm của họ, giữ được thân mình.

Như bây giờ, nàng đã đi được bước đầu tiên, bảo đảm được tính mạng của mình. Nhưng vẫn chưa đủ, kế tiếp, thứ nàng muốn lấy được là tự do, là tôn nghiêm. So với bước đầu tiên, độ khó của bước này, chỉ hơn không kém.

Trong khi nàng đang tập trung tư tưởng suy nghĩ, mấy tiếng đập cửa vang lên, một người bên ngoài nói vọng vào: “Cô nương, đại phu tới xem xét vết thương cho người.”

Lạc Thần vội cho người mời đại phu vào.

Cảm giác khăn trương do đối diện với sinh tử vừa biến mất, đau đớn càng trở nên rõ ràng. Cũng may máu đã tự ngừng chảy, có vẻ như vết thương không nghiêm trọng lắm.

Quả nhiên, sau khi đại phu cẩn thận xem thì bảo: “Cô nương yên tâm, vết thương nhìn thì lớn, thực tế lại không sâu, cũng không làm bị thương đến gân cốt. Chỉ cần chú ý bôi thuốc, vài ngày sau sẽ không có gì phải lo. Chẳng qua là không được để gặp nước, giữ gìn cẩn thận.

Lúc Lạc Thần bị hồ cào thành thương, thực sự rất lo lắng. Điều kiện chữa bệnh ở cô đại kén như vậy, nàng sợ nếu mình bị thương quá nghiêm trọng, thì dù là giữ được mạng, cũng trở thành tàn tật. Nhưng giờ đây, nàng thả rằng thương thế nặng hơn chút nữa, để nàng có thể kéo dài thời gian.

Trong suy nghĩ của nàng, nếu những quyền quý kia muốn nàng, cũng sẽ đợi đến khi thương thế của nàng tốt rồi mới nói.

Rất nhanh sau đó, nàng biết là mình nghĩ nhầm rồi.

Đại phu vừa rời đi không lâu, một gã công công đi tới, nhìn cách ăn mặc, chắc là người bên cạnh Triệu hoàng.

Hắn thề thề thông báo cho Lạc Thần: “Xin cô nương hãy đi tẩy rửa trang hoàng, chuẩn bị tốt một phen, một lúc nữa có quý nhân hẹn gặp.”

Lạc Thần kinh hãi, vội hỏi: “Không biết là quý nhân nào hẹn gặp, kính nhờ công công tiết lộ cho biết một hai.”

“Thứ cho tạp gia hiện giờ không thể nhiều lời, cô nương chỉ cần nhớ, người ấy thân phận cực kỳ tôn quý, quan trọng là người phải cẩn thận hầu hạ, không được làm ngài giận. Còn sự tình cụ thể, đến lúc đó sẽ có người nói tỉ mỉ cho người.” Dứt lời, không chờ cho Lạc Thần hỏi thêm gì đã lui xuống.

Lạc Thần thật không ngờ, thời khắc này sẽ đến nhanh như vậy. Nàng vốn tưởng rằng ít nhất sẽ có thời gian là hai ngày để dưỡng thương.

Lập tức, nàng có chút luống cuống.

Hai lão mục tử một lần nữa tẩy rửa trang hoàng cho nàng. Nàng lo lắng tự hỏi kẻ sách ứng đối, nhưng càng nghĩ càng thấy loạn thành một mớ. Nghĩ nửa ngày, cũng không có chút đầu mối.

Nàng hít sâu vài cái, tận lực làm mình bình tĩnh lại.

Sau một lúc, nàng nhìn lão mục tử đang chải đầu cho nàng qua gương, hỏi: “Người có biết người ngồi cạnh bệ hạ hôm nay, là vị quý nhân nào không?”

Lão mục tử nghe nàng mở miệng, hơi vui mừng đáp: “Cô nương hỏi đúng người rồi, ta có một đứa cháu làm người hầu ở trong cung, vài ngày trước nó nói với ta, hôm nay Nhiệm gia gia chủ sẽ tới, Chắc hẳn người cô nương hỏi chính là hân.

“Nhiệm gia?” Lạc Thần cẩn thận tìm tòi trong trí nhớ, “là Nhiệm gia ở Nhiệm Châu sao?”

“Đương nhiên là Nhiệm gia ở Nhiệm Châu. Ngoại trừ Nhiệm gia ở Nhiệm Châu, còn có cái gì có thể nhận được hai chữ Nhiệm gia”, lão mục tử lập tức đáp.

Thì ra là Nhiệm gia gia chủ. Hơi ngoài ý muốn của Lạc Thần, nhưng nghĩ kỹ lại cũng thấy hợp lý.

Hôm nay Triệu hoàng mặc long bào, mà người kia lại ngồi bên cạnh, nàng đã biết thân phận hân hân là cao quý. Bây giờ nghĩ xem, có thể ngồi ngang hàng với Triệu hoàng, ngoại trừ hoàng đế của sáu quốc còn lại, e rằng cũng chỉ có người của Nhiệm gia ở Nhiệm Châu.

Lạc Thần mặc dù chưa hiểu nhiều về thế giới này, nhưng Nhiệm gia ở Nhiệm Châu này, quả thực như sấm bên tai nàng.

Với tư cách là đại thế gia thứ nhất đương thời, Nhiệm gia đã truyền thừa hưng thịnh hơn một ngàn năm.

Trong ngàn năm qua, bảy nước chính chiến không ngừng, triều đại thay đổi nhiều lần, thế gia, quý tộc xuống dốc lại càng vô kể. Nhưng chỉ có Nhiệm gia, từ đầu đến cuối vẫn đứng vững không đổ ở đỉnh cao nhất của thế gian này, thoát ra khỏi bảy nước, quan sát muôn nghìn chứng sinh.

Trải qua ngàn năm tích tụ, thế lực của Nhiệm gia sớm đã có thể so sánh với hoàng thất của bảy nước, thậm chí còn có thể nói là bao trùm ở trên bảy nước. Dù sao mấy trăm năm qua, hoàng thất của các quốc gia đã thay đổi quá nhiều lần, vương triều suy sụp sớm, hoàng đế đoản mệnh, cũng đều xảy ra không ít. Hôm nay là vương tôn quý tộc, nói không chừng ngày mai có thể là tù nhân. Cho nên, trong dân gian thậm chí còn truyền lưu câu nói “thà làm Nhiệm gia phó, không làm vương hầu tôn” (thà làm nô bộc của Nhiệm gia, không làm con cháu của vua chúa), đã đủ để thấy sự cường đại, hưng thịnh của Nhiệm gia.

Lạc Thần nghĩ lại ánh mắt của nam tử áo trắng kia, nội tâm hơi phức tạp.

Nếu nàng đoán không sai, người hẹn gặp nàng hôm nay, còn muốn nàng “cẩn thận hầu hạ”, là một trong hai người, hân hoặc Triệu hoàng. Nhưng khả năng là Triệu hoàng, rõ ràng là lớn hơn so với hân rất nhiều.

Tuy nói trước đó là hân cứu nàng, nhưng đôi con ngươi lạnh nhạt kia, thật sự không nhìn ra một chút hứng thú hoặc là thương thức. Thậm chí nàng còn hoài nghi, không chừng là do con chó ngao kia muốn ganh đua cao thấp với đại hổ, nên tự ý lao xuống, vừa lúc cứu nàng.

Hơn nữa, cho dù hân thật sự muốn chinh mình, Triệu hoàng sẽ đáp ứng sao?

Nhớ lại trước khi đi, ánh mắt thâm tà của Triệu hoàng làm người ta không rét mà run, lại nghĩ đến một đạo thánh chỉ của hân, đã diệt cả Lạc gia, trong lòng Lạc Thần cảm thấy bất an.

Thực giác của nàng cho rằng, so với Triệu hoàng, thì rơi vào trên tay Nhiệm gia chủ sẽ khá hơn một chút.

Nhưng dù rơi vào tay của bất kỳ ai, thứ Lạc Thần muốn lấy được nhất, vẫn là tự do.

Chẳng qua là, khó khăn quá...

Không lâu sau, Lạc Thần lại đã được trang hoàng tốt. Trang điểm lại khuôn mặt ướt đầm do mồ hôi lạnh chảy ra, búi lại mái tóc đã bị gió thổi tán loạn, một bộ quần áo gấm hồng được thay cho bộ vũ y lụa mỏng rách khi đại hổ cào.

Lạc Thần nhìn mình trong gương, đúng là không chỗ nào là không tinh tế. Nhưng lúc này nàng chỉ cảm thấy, bản thân mình như một món tặng phẩm đã được bọc tốt, chỉ còn chờ người mở ra và hưởng dụng.

Niềm vui sướng do một lần nữa lại được sống, cũng theo đó quét qua mà sạch, chỉ còn nỗi mờ mịt và bất đắc dĩ nặng nề.

Nàng thật sự rất không cam lòng, nhưng một chút sức lực để phản kháng cũng không có.

Mà cùng tại một cái đấu thú tràng, trong phòng yến hội tráng lệ, đang biểu diễn đủ mọi thứ, cảnh tượng ca múa thái bình rất náo nhiệt.

Yến hội này được tổ chức rất gần sàn diễn. Ngày thường, sau khi đám quyền quý xem biểu diễn, rất nhiều người đều thích tụ tập ở chỗ này, tiếp tục buổi thịnh yến vui vẻ của bọn chúng. Ngoại trừ cái sảnh yến hội này, đấu thú trường còn có rất nhiều nơi, phục vụ cho đám quyền quý thỏa thích vui đùa.

Hôm nay, bọn chúng tụ tập ở đây, cũng vì chiêu đãi người nam tử cao lớn lúc trước.

Nhiệm gia gia chủ, Nhiệm Chi Thần, tự là Trọng Thần. Mười bốn tuổi, kế thừa vị trí gia chủ, không chỉ nhanh chóng nắm giữ được toàn bộ của Nhiệm gia, mà còn trong sáu năm ngắn ngủi, đưa Nhiệm gia lên một giai đoạn mới.

Nhớ năm đó, Nhiễm gia lão gia chủ vì bệnh nặng mà qua đời, hân mồi mười bốn tuổi đã phải vội vàng thương vạ. Lúc ấy, các quốc gia đều thi nhau mưu tính, muốn nhân cơ hội chiếm được một chút lợi lộc ** từ tay người thiếu niên nhỏ tuổi này. Thậm chí còn có người cảm thấy, đây là cơ hội tốt nhất để đánh vào Nhiễm gia. Dù sao Nhiễm gia quá mức cường đại, đã làm cho hoàng thất của các quốc gia hơi thấy bất an.

Thế nhưng thiếu niên kia lại bình đến tướng chần, nước đến đất chặn (giống tùy cơ ứng biến), sau vài lần độ sức, không những không ăn chút thiệt nào, ngược lại còn làm cho mấy cái quốc gia mang địch ý bị trọng thương. Sau khi được chứng kiến thủ đoạn lôi đình của hân, không ai còn dám xem hân là một thiếu niên non nớt.

Mấy năm nay, thế lực của Nhiễm gia càng ngày càng vững chắc. Trong bảy nước, không mấy người dám khiêu khích quyền uy của hân, tất cả đều thay đổi phương hướng, chuyển thành lôi kéo và hợp tác.

Hôm nay, Triệu hoàng mời hân đến chính là để nói chuyện hợp tác. Mà chuyện sắp hợp tác, cũng là một việc trọng đại.

Triệu hoàng nhìn oanh ca yến múa dưới đài, vẻ ôn hòa chiếm đầy khuôn mặt nói với Nhiễm Chi Thần: “Trọng Thần cân nhắc thế nào rồi? Sau khi thiên hạ nhất thống, chắc chắn trăm sẽ phong ngươi làm nhất phẩm Tĩnh Kiên vương. Đến lúc đó, hai chúng ta cùng hưởng thiên hạ rộng lớn này, chẳng lẽ không vui sướng sao?”

Nhiễm Chi Thần lại chỉ cười khẽ, không đồng ý ngay lập tức, nhưng cũng không chối từ, “việc mà Triệu hoàng nói quá quan trọng, có lẽ Nhiễm mỗ còn phải suy nghĩ kỹ hơn rồi mới nói.”

Triệu hoàng không có được đáp án chính xác, nhưng không tỏ vẻ thất vọng, vốn dĩ hân cũng không nghĩ rằng ngày hôm nay có thể đạt được kết quả. Đúng như lời Nhiễm Chi Thần nói, chuyện quan trọng, cần suy nghĩ kỹ hơn rồi mới nói.

Bởi vậy, Triệu hoàng nghe vậy, không chút để ý nói: “Trọng Thần nói có lý, ngươi vẫn còn ở đây vài ngày, nên có thể cân nhắc thận trọng, rồi hãy trả lời.”

Dứt lời, hai người nhìn nhau cười, cùng nâng chén uống.

Trong khi hai người vừa nói vừa uống, yến hội từ từ đi đến cao trào. Lúc này, trên sân biểu diễn màn múa phi thiên. Màn múa này rất hoa mỹ, so với điệu múa nổi danh nghệ thuật vũ y cũng không kém là bao. Nhưng lúc này Nhiễm Chi Thần lại thường xuyên xoa bóp trán.

Cuối cùng Triệu hoàng vẫn chú ý tới, ân cần nói: “Thân thể Trọng Thần không khỏe sao?”

“Nhiễm mỗ bất tài, tước lương không cao, vừa rồi hưng khởi, uống với Triệu hoàng vài chén, bây giờ lại thấy choáng váng, mệt nhọc. Làm cho Triệu hoàng chê cười rồi”, âm thanh của Nhiễm Chi Thần vang lên, đã có men say.

“A? Thế giờ Trọng Thần còn gì đáng lo không? Có cần trăm phái người đưa ngươi về sứ quán nghỉ ngơi không?” Triệu hoàng hỏi.

“Yến hội này là vì Nhiễm mỗ mới làm, mới được một nửa đã rồi đi e là không thỏa đáng. Không bằng để cho Nhiễm mỗ tìm một chỗ yên lặng, nghỉ ngơi trong chốc lát, khi tỉnh rượu, hãy quay lại. Đến lúc đó, Nhiễm mỗ còn muốn uống với Triệu hoàng ba trăm chén.” Tinh thần Nhiễm Chi Thần hơi kém, miễn cưỡng nói với Triệu hoàng.

Đương nhiên Triệu hoàng sẽ không phản đối, hân vẫn còn vài việc muốn bàn bạc với Nhiễm Chi Thần, bây giờ mà đi (ý là đi về sứ quán), đúng là quá sớm. Gọi tùy tùng, hân nhìn tùy tùng đỡ Nhiễm Chi Thần chậm rãi rời khỏi, hơi suy nghĩ.

Thiên hạ nhất thống, điều này có lẽ là mộng tưởng mà bấy kỳ đế vương nào cũng có. Trong bảy nước, giàu có nhất hiện tại chính là Triệu quốc, nếu được Nhiễm gia giúp đỡ, mộng tưởng này chưa chắc là không thể thành hiện thực. Cho nên giờ đây, bằng mọi cách hân phải lôi kéo Nhiễm Chi Thần. Chẳng qua, lấy lòng kẻ đầu muối đều không vào này, đúng là có chút khó khăn.

Hân nhớ tới thiếu nữ trong lòng lúc này, Nhiễm Chi Thần ra tay cứu nàng, chắc hân cũng có vài phần hứng thú với nàng. Trên lý trí, hân thấy trước khi Nhiễm Chi Thần mở miệng, nên chủ động đưa cô gái kia ra. Thực tế hân cũng đã sai người đưa cô gái kia đến, chỉ còn chờ hân hạ lệnh. Nhưng hân vẫn cảm thấy tiếc nuối, dù sao mỹ nhân như vậy, đúng là hiếm thấy.

Nhất thời, hân hơi đắn đo, khó có thể xác định. Nhìn trên sân diễn, các màn múa đang đến cao trào, thay phiên nhau với những điệu múa phi thiên, chỉ thấy những vũ nữ mà lúc bình thường rất xinh đẹp, động lòng người, giờ cũng thấy buồn tẻ, không thú vị.

Bỗng nhiên, hân hơi tức giận, không vừa lòng. Mỹ nhân như vậy hân là ngay khi phát hiện ra đã phải đưa đến trước mặt hân. Nếu vậy thì giờ cũng sẽ không có tình huống mà hân phải khó xử như vậy.

Hân lại không biết, cho dù là tướng mạo giống nhau, nhưng linh hồn khác nhau cũng tạo ra vẻ mặt khác nhau. Tuy nguyên bản Lạc Thần có đẹp, nhưng cũng không thể phong tình vạn chủng được như hôm nay. Hơn nữa, trước khi bị trở thành nô lệ, lại thích hóa trang thành khắp lệ (?), loại trang điểm rất thịnh hành ở đương thời, làm che đi ngũ quan mỹ lệ, vì thế mỹ danh vẫn không lộ ra. Còn sau khi nàng thành nô lệ, bộ dạng chật vật đầy người, thì lại càng không có người đặc biệt chú ý đến.

Trong lúc Triệu hoàng suy nghĩ miên man, Nhiễm Chi Thần đã được tùy tùng dẫn đến Thiên Uyển. Mà Lạc Thần, cũng đang có người khiêng kiệu, chậm rãi đi về hướng đó...

*Cát nhắc: nguyên văn là “dính chút quang” giống như được ăn theo ấy (kiến thức có hạn, chưa tìm được từ nào thích hợp hơn ^^)

**Lợi lộc: gốc là “một chén canh”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Nô Nghịch Tập* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5

Nhiễm Chi Thần được hầu bàn giới thiệu cho một căn phòng, trong phòng bố trí rất tinh tế, từ bảo vật, đến cảm kỳ thư họa, đầy đủ mọi thứ. Người hầu bàn ngâm cho hắn một ấm trà thơm, rồi yên lặng lui ra, trở về chỗ Triệu hoàng phục mệnh.

Sau đó, Nhiễm Chi Thần cho gọi vài tên thuộc hạ đang ở ngoài canh cửa vào, không biết đã nói những gì với họ. Sau một lúc lâu, bọn họ mới từ trong phòng ra, dáng vẻ vội vàng rồi đi. Chỉ còn lại mình Nhiễm Chi Thần, hắn nằm xuống trên chiếc giường dài, bụng ỳ trà thơm, tinh tế thưởng thức, trên khuôn mặt đầy vẻ bí hiểm.

Không bao lâu, ngoài phòng vang lên tiếng ồn nhẹ. Có thể là do cách quá xa nên âm thanh cũng không rõ ràng. Nhiễm Chi Thần nghiêng tai lắng nghe một lúc rồi khẽ mỉm cười tươi.

Hắn khẽ vuốt con ngao khuyển luôn nằm bên chân, miễn cưỡng ngồi thẳng, đặt tay trên chiếc đàn ngọc ở trên giường, vừa định đàn, đột nhiên ngưng động tác lại, hơi nhíu hai hàng lông mày, nhìn về phía cửa phòng.

Chỉ thấy cửa phòng đột nhiên bị một người đẩy ra, rồi lại vội vàng đóng lại, một hình bóng quen thuộc xuất hiện trước cửa.

Người đột nhiên xông tới, chính là Lạc Thần!

Lúc trước, nàng được người nâng đi bằng kiệu, không biết là đi tới đâu, đột nhiên nghe thấy tiếng ồn từ nơi tụ tập các nô lệ. Xa xa, còn có thể nghe được có người không ngừng quát to: “Các nô lệ bạo loạn! Các nô lệ chạy trốn rồi!”

Bốn thị vệ bên người nàng lập tức hoảng sợ, ngay cả khi đã có hai người khác vội vàng đi xác minh tin tức.

Tại thời điểm đó, tâm trí Lạc Thần không thể kìm nén được sự phấn khích. Có một loại trực giác mãnh liệt nói cho nàng rằng, đây chính là cơ hội duy nhất để nàng trốn thoát khỏi nơi này!

Căn bản không có nhiều thời gian suy nghĩ, nàng liền bắt đầu hành động.

Đầu tiên lấy cớ là muốn đi tiểu, thoát ly khỏi tầm mắt của hai thị vệ, sau là dùng kế dụ bọn họ rời đi. Chỉ làm điều đó đã khiến nàng hao hết tâm sức, và cực kỳ nguy hiểm. Nàng thậm chí cũng không dám suy nghĩ, nếu là bị bắt được sẽ có kết cục ra sao.

Kế tiếp nàng chạy sang con đường kế bên để trốn thoát, chỉ hy vọng có thể mau chóng tìm được lối thoát, may mà lần này hỗn loạn mới có thể thuận lợi bỏ chạy. Nhưng do hoảng hốt mà chạy bừa nên nàng bị mất phương hướng. Khi chạy tới trước căn phòng này, suýt nữa nàng đã bị người ta phát hiện, nàng bối rối đẩy cửa trốn vào bên trong phòng.

Lúc này, nàng nghiêng người bên cửa phòng, đem lỗ tai áp lên trên đó, một mặt lấy tay che miệng lại, kìm nén hơi thở dồn dập của mình, một mặt nhanh chóng cẩn thận thám thính động tĩnh bên ngoài phòng. Sau khi xác định người bên ngoài đã rời đi xong, nàng mới thở phào nhẹ nhõm, nhất thời, nàng thấy tay chân như nhũn ra, dựa vào cửa phòng liền trượt ngồi xuống đất.

Giây tiếp theo, nàng bắt gặp một cặp mắt hung dữ quen thuộc – không ngờ kia chính là con ngao khuyển!

Trong nháy mắt, nỗi lòng vừa yên ổn, lại bị kéo lên đến cổ họng, chỉ thấy sợ hãi đến nỗi tóc gáy toàn thân đều dựng đứng. Nàng đột nhiên hít một ngụm khí lạnh, cất lực kiểm soát bản thân, mới không kinh sợ mà hét lên tiếng.

Con ngao khuyển chăm chăm nhìn nàng không chớp mắt, Lạc Thần dè dặt cẩn thận xoay cái cổ cứng ngắc, ngẩng đầu nhìn về phía cạnh ngao khuyển. Nơi đó, Nhiễm Chi Thần đang ngồi trên giường nhỏ, chăm chú quan sát nàng, hơi nhíu mày, có vẻ bất mãn.

Lạc Thần không nghĩ rằng trong phòng này lại có người, hơn nữa, còn là hắn!

Lúc này đã chạng vạng tối, ánh sáng trong phòng mờ mờ, cho nên vừa rồi nàng mới xâm nhập vào, hoảng loạn quá nên không thấy rõ cảnh tượng trong phòng. Hơn nữa, rõ ràng không có nô bộc bên ngoài cửa, với thân phận của hắn, tại sao lại không tham gia yến hội, ngược lại còn một mình ở nơi này, thậm chí ngay cả một người hầu cũng không có bên cạnh?

Không để Lạc Thần nghĩ nhiều, giữa lông mày hắn tỏ vẻ không hài lòng, khiến cho nàng không khỏi rung mình. Nơi này cũng không an toàn, nàng tin rằng thị vệ sẽ rất nhanh chóng ghé qua. Hiện tại điều nàng sợ nhất, chính là người trước mắt sẽ giao ra nàng.

Dưới ánh mắt dò xét của hắn, Lạc Thần khom người, quỳ rạp trên mặt đất, đầu cúi xuống, dùng tư thế hèn mọn nhất đối mặt với hắn.

Sau đó, khuôn mặt nhỏ nhắn như một khối ngọc được mài dũa tinh tế của nàng ngẩng lên, đầy vẻ cầu xin nhìn hắn, lại một lần nữa, thốt ra câu nói mới trước kia đã nói với hắn: “Cầu người, cứu, cứu ta...”

Nhiệm Chi Thần nhìn vào khuôn mặt thiếu nữ hèn mọn, toàn thân đang giống như bất động phía trước, nhẹ nhàng thẳng thừng nói: “Dựa vào cái gì?”

Lạc Thần ngây ngẩn cả người, đứng vậy, dựa vào cái gì?

Nàng mở to cặp mắt sáng trong suốt, nhất thời, có chút mờ mịt, luống cuống.

Nhưng chỉ do dự một lúc, nàng lập tức khôi phục ánh mắt chống lại ánh mắt của hắn, giọng khàn khàn nói: “Ta rất đẹp... Về sau... Còn có thể đẹp hơn nữa...” Âm thanh kia càng ngày càng nhỏ, cho đến cuối cùng không thể nghe thấy nữa, thân thể nhỏ bé cũng theo lời nói, trở nên hơi run rẩy, ánh mắt nhìn hắn, cũng đã hơi né tránh.

Nhiệm Chi Thần khẽ cười một tiếng, đứng dậy đi tới phía trước nàng. Một bàn tay vuron ra, cúi người nắm lấy cằm nàng, nâng nàng từ trên mặt đất đứng lên. Còn tay kia thì trực tiếp luồn vào vạt áo nàng, không hề chần chừ, trực tiếp vuốt ve bộ ngực mềm mại của nàng.

Khi bàn tay hơi chai của hắn, chạm vào mảnh da thịt bóng loáng như ngọc của nàng, hai tròng mắt vốn trước sau vẫn lạnh nhạt, xuất hiện một tia khác thường khó mà thấy, rồi sau một giây, biến mất không còn bóng dáng.

Hắn cúi đầu xuống, không chớp mắt nhìn chăm chăm vào khuôn mặt nhỏ nhắn phía trước, tinh tế quan sát, không bỏ sót bất cứ biểu hiện nào trên khuôn mặt nàng.

Trong mắt hắn vẫn toàn vẻ lạnh nhạt, động tác vuốt ve dưới tay vẫn không ngừng dù chỉ một lát.

Qua một lúc lâu, hắn rời khỏi con mắt Lạc Thần nhìn xuống dưới, lần lượt quan sát kỹ lưỡng từ đầu tới chân.

Sau đó, hắn nhẹ nhàng cười với nàng, nụ cười kia dù tao nhã xuất trần, nhưng không hề mang một tia ấm áp.

Hơi thở nóng hôi phất qua tai Lạc Thần, giọng nói trầm thấp vang lên: “Muốn quyến rũ ta? Người còn nhỏ một chút.”

Sau khi nhẹ nhàng nói với nàng, lại hung hăng nắm lấy, rồi hắn rút tay ra, xoay người bỏ đi.

Trong lúc nhất thời, chỉ để lại Lạc Thần đứng tại chỗ đờ mắt, cảm giác xấu hổ chưa từng có, giờ đây lại nảy sinh trong lòng nàng. Ngay cả khi phải đối mặt với con mãnh hổ nàng cũng chưa bao giờ từ bỏ ý định được sống sót của mình, giờ khắc này lại bỗng sinh ra một loại cảm xúc, hận không thể chết ngay tại đây.

Nàng đang suy nghĩ hỗn loạn, ngờ ngác đứng bất động một lúc, còn Nhiệm Chi Thần thì đã trở lại ngồi trên chiếc giường dài. Một lần nữa ngón tay thanh mảnh của hắn đặt trên dây đàn, nhất thời, nàng nghe thấy một chuỗi âm thanh tao nhã từ chiếc đàn phát ra.

Hai mắt hắn nhìn xuống, tao nhã nhập tâm đánh đàn, coi như Lạc Thần không hề tồn tại, coi như cảnh trước đó chưa từng xảy ra.

Trong tiếng đàn êm dịu, những cảm xúc mãnh liệt của Lạc Thần dần dần dịu xuống, cảm giác xấu hổ lúc trước cũng theo đó mà tiêu tan không còn dấu vết.

Nàng lặng lẽ nhìn chăm chăm vào thân hình đang chuyên tâm đánh đàn kia, đây cũng là lần đầu tiên nàng bạo dạn cẩn thận quan sát hắn.

Thậm chí cho dù trong ngành giải trí nàng đã nhìn quen vô số mỹ nam, nhưng không thể không thừa nhận, đây là gương mặt hoàn mỹ may mắn được tạo hoá vun đắp mà thành.

Ngũ quan sâu sắc, mặt giống như điêu khắc. Trong cái đẹp, lại nhẹ nhẹ lộ ra một phần uy nghiêm.

Không biết vì sao, sau khi phải trải qua cảnh tượng đáng xấu hổ trước, Lạc Thần không thể nào đối mặt với gương mặt hoàn mỹ này, đành cúi đầu khúm núm.

Trong lúc nhất thời, vô vàn ý nghĩ nảy sinh trong tâm trí nàng.

Sau một lúc lâu, tiếng đàn ngừng hẳn, hắn một lần nữa ngước mắt lên, bình tĩnh nhìn về phía nàng.

Trong ánh mắt nàng, vẫn là một mảnh bình tĩnh không gợn sóng.

Hắn liền đẩy cây đàn về phía trước, ”Biết đánh không?”

Lạc Thần chỉ liếc mắt qua cây cầm một cái, rồi đem ánh mắt nhìn lên cây sáo trúc bên hông hắn, không sợ sệt, cũng không kiêu ngạo đáp: “Ta biết dùng cái này”.

Nghe vậy, Nhiễm Chi Thần nhủ nhủ này, sau một lát do dự, liền đem cây sáo trúc để xuống đặt cạnh cây đàn.

Lạc Thần cũng không nhiều lời, lập tức đi đến trước mặt hắn, cầm lấy cây sáo trúc kia, cẩn thận vuốt ve.

Cây sáo này dường như đã có chút tuổi đời, cả thân sáo tỏa sáng bóng loáng, còn có thể nhìn ra dấu vết mờ nhạt của năm tháng. Nhưng mà rất may, không có gì bất đồng so với cây sáo nàng đã dùng quen ở kiếp trước. Đầu tiên, Lạc Thần thử thổi vài tiếng, tiếng sáo thanh thoát rõ ràng, mượt mà du dương, hơn nữa khi phát ra âm thanh lại miễn cảm phi thường. Quả nhiên là cây sáo tốt khó gặp.

Không do dự, Lạc Thần đem sáo trúc đặt trên môi rồi mím môi thổi lên tiếng.

Nàng thổi bản nhạc dân ca truyền thống của Anh —” Lục Tự Từ”, đó cũng là khúc đoạn mà nàng thích nhất. Kiếp trước, nàng luôn luôn cảm thấy, bản nhạc này có thể phối với nhiều loại nhạc cụ để tạo ra những xúc cảm, những tâm tình khác nhau của con người, cũng có thể nghe ra những tâm trạng khác nhau. Nàng nhớ rằng, lần đầu tiên nàng nghe nó là phiên bản độc tấu trên đàn dương cầm. Sự rung động trước nó làm cho nàng nghĩ rằng, nếu bản nhạc được tấu ra bằng sáo trúc, chắc chắn sẽ tạo ra nhiều điều thú vị. Vì thế, nàng mới tập chơi sáo trúc riêng, hơn nữa đã học được mười mấy năm.

Lúc này, đang phải ở một thế giới khác, thói điệu nhạc quen thuộc của kiếp trước, những suy nghĩ đầy ngập trong nàng không ngừng bay xa. Nàng nhắm chặt hai mắt, càng thêm nhập tâm.

Nhiễm Chi Thần lắng nghe, nét mặt ngày càng nghiêm túc. Đã bao năm, từ khi bóng dáng cao lớn trong trí nhớ chết đi, hắn đã không còn được nghe thấy tiếng sáo rung động lòng người ấy nữa.

Tiếng sáo du dương uyển chuyển, triền miên, không tươi vui, như ẩn chứa nỗi buồn. Giống như là một dòng tưởng niệm ngân nga, giống như là một tiếng gọi mãi mãi một nơi xa xôi, nơi mà dù đi hết cả cuộc đời cũng không thể đến được,

Đến khi khúc nhạc kết thúc, hai người đều như vẫn đang chìm đắm trong dư âm của nó, lâu sau mới hoàn hồn lại.

Trong lúc nhất thời, không ai nói gì, trong phòng vô cùng im lặng.

Đúng lúc đó, nghe thấy có tiếng bước chân của nhiều người, sự im lặng này đột nhiên bị phá vỡ.

Chỉ nghe thấy bên ngoài tiếng nói cung kính của một kẻ: “Nhiễm gia chủ, vừa rồi có nô lệ bạo loạn, hiện tại đã xử lý thích đáng. Không biết có quấy nhiễu đến ngài?”

Lạc Thần cả trái tim chợt đập mạnh, chỉ nghe Nhiễm Chi Thần trả lời: ”Đều ổn.”

Dù vậy, nhưng những người ngoài cửa vẫn chưa dời đi, có chút chần chờ tiếp tục hỏi:”Vừa có một nữ nô chạy trốn bên hướng này, không biết... Nhiễm gia chủ có nhìn thấy không?”

Lạc Thần liếc mạnh về phía Nhiễm Chi Thần, một mực nhìn thẳng hắn, như là đang nhìn vào niềm hy vọng duy nhất của bản thân mình. Nàng không thể bị phát hiện, nàng không muốn bị bắt trở lại. Nàng thật sự không thể tưởng tượng được, nếu bản thân bị rơi vào tay Triệu Hoàng, sẽ có hậu quả ra sao. Tuy rằng Triệu hoàng không muốn làm cho nàng chết, nhưng hắn có nhiều cách để khiến cho nàng sống không bằng chết!

Nhưng, mặc Lạc Thần với ánh mắt cầu xin, Nhiễm Chi Thần không thèm nhìn nàng lấy một cái, môi mỏng khẽ mở, thuận miệng đáp: “Có gặp, đang ở tại đây.”

Chỉ một câu nói khiến cho mọi hi vọng của Lạc Thần liền bị vỡ vụn!

Bạn đang đọc truyện *Sủng Nô Nghịch Tập* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6

Người ngoài cửa nghe vậy thì đi vào, vừa bước đến cửa phòng, đã thấy Lạc Thần mặc hồng y đứng ở trong phòng.

Lạc Thần lại không để ý đến người nọ, chỉ phúc tạp nhìn Nhiễm Chi Thần.

Tuy hắn từng nói qua, hắn không có nghĩa vụ cứu nàng, nhưng nàng vẫn hi vọng ở hắn rất nhiều. Giờ nghĩ lại, hi vọng này thật đúng là mặc danh kỳ diệu (vô lý), chẳng lẽ vì hắn đã cứu nàng một lần, liền khiến nàng cảm thấy, chuyện này sẽ xảy ra lần thứ hai sao?

Sau nửa ngày, nàng nở nụ cười tự giễu. Thôi, tuy hắn bán đứng nàng lần này, nhưng mạng của nàng vốn là do hắn cứu. Song phương hổ huệ, từ nay về sau, nàng sẽ không còn nợ hắn!

Nghĩ vậy, Lạc Thần bắt đầu đi thờ dài, thu ánh mắt về, xoay người đối diện với người đứng ở cửa.

Trong nhất thời, người nọ còn không biết Nhiệm Chi Thần nghĩ như thế nào. Hắn cân nhắc cả buổi, lời nói đã được sắp xếp tốt vừa muốn nói ra, thì đột nhiên Nhiệm Chi Thần cắt đứt: “Nói cho Triệu hoàng của các ngươi, nữ nô này có phần hợp mắt ta, nên ở lại đây rồi.”

Người nọ nghe vậy thì sững sờ, đang chần chừ thì lại nghe thấy tiếng nói hơi bất mãn của Nhiệm Chi Thần vang lên: “Sao? Chẳng lẽ một nữ nhân Triệu hoàng cũng không nỡ cho ta?”

Người nọ giật mình kinh sợ, nói tiếng xin lỗi rồi lui xuống.

Trong phòng chỉ còn hai người, Lạc Thần và Nhiệm Chi Thần.

Mãi đến tiếng bước chân ngoài kia xa dần, Lạc Thần mới lấy lại tinh thần. Đúng vậy, nàng thật khỏe, nàng nên nghỉ ra sớm hơn, với thân phận của Nhiệm Chi Thần, muốn nàng cũng không phải là chuyện quá đáng, cần gì phải lừa gạt, giấu diếm.

Lạc Thần thờ phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng không bị rơi vào tay Triệu hoàng.

Nhưng mà, hắn tùy ý muốn nàng, sau này thì sao? Sau này nàng sẽ đi theo hắn sao? Đi theo hắn làm gì?

Nhất thời, Lạc Thần hơi mờ mịt.

Tuy tương lai không rõ phương hướng, tự do đối với nàng mà nói lại xa không thể chạm, nhưng dù thế nào, đều tốt hơn tiếp tục ở lại đây, sống cuộc sống nô lệ không phải của mình.

Nghĩ vậy, nỗi lòng bất ổn của Lạc Thần, mới giảm đi một chút, ánh mắt nhìn Nhiệm Chi Thần, cũng mang theo tia cảm kích. Mặc kệ vì sao, tóm lại, hắn lại cứu nàng một lần.

Từ khi người nọ đi, Nhiệm Chi Thần cũng không để ý đến Lạc Thần. Hắn nửa tựa vào giường, khẽ cau mày, vỗ nhẹ đầu ngón tay không dứt, như đang suy tư điều gì.

Bỗng nhiên, động tác trên tay của hắn dừng lại, nâng mi nhìn về phía cửa phòng. Đúng lúc ấy, cửa phòng bị mở ra một lần nữa, liên tiếp có vài người tiến vào. Là mấy người thuộc là rồi đi lúc trước.

Ở một khắc mấy người nhìn thấy Lạc Thần, rõ ràng đều hơi kinh ngạc, lại nghe Nhiệm Chi Thần hỏi, mặt không biểu tình: “Sao rồi?”

“Bẩm chủ thượng, thuộc hạ may mắn không làm nhục mệnh!” Mấy người đồng thanh mới.

Nhiệm Chi Thần cười hài lòng, đứng lên, chỉnh sửa vạt áo vốn cũng không lộn xộn: “Đi thôi, về Nhiễm Châu.” Dứt lời, nhắc bước ra cửa phòng, dáng vẻ thong dong, dường như mọi việc trong thiên hạ, đều nắm trong tay.

Trong xe ngựa, Nhiệm Chi Thần dựa vào một bên xem sách, Lạc Thần thì ngồi nghiêm chỉnh ở một chỗ, lẳng lặng nhìn qua cửa xe, xem ánh lửa ngút trời ở phương xa.

Không lâu sau đó, Lạc Thần theo Nhiệm Chi Thần đi ra đấu thú trường.

Nhưng ai ngờ, xe ngựa vừa đi khỏi không lâu, trong đấu thú trường liền xảy ra hỏa hoạn. Đại hỏa tràn ra rất nhanh với khí thế sét đánh không kịp bưng tai, khói đặc cuộn cuộn ập ập kéo đến, một mảnh ánh lửa tận trời. Tựa hồ ở trong đấu thú trường, còn nghe được lảng lảng tiếng kêu rên vùng vẫy của vô số nô lệ cùng đám quyền quý.

Một khắc này, Lạc Thần lập tức nghĩ tới Đông Tuyết, nàng đang ở trong đấy!

Nghĩ tới đây, trong lòng vô cùng lo lắng, khó có thể nhịn. Mặc dù ở cùng Đông Tuyết chỉ mới mười lăm ngày, nhưng đó là sự ám áp duy nhất của Lạc Thần ở trên đời này. Mặc dù hầu hết thời gian, đầu óc nàng không tỉnh táo, nhưng lúc sáng suốt vẫn luôn bảo vệ Lạc Thần. Mặc dù Lạc Thần không phải tiểu thư thực sự của nàng, nhưng trí nhớ tồn tại ở trong đầu, lại thực sự ảnh hưởng đến Lạc Thần.

Nàng còn định chờ hoàn cảnh của mình đỡ đi một chút, thì sẽ nghĩ biện pháp cứu Đông Tuyết ra. Nhưng mà, rốt cuộc là không kịp sao? Có trong nháy mắt, thậm chí Lạc Thần còn muốn lao xuống xe ngựa, cứu Đông Tuyết. Dẫu biết là không thể, nhưng ít nhất nàng đã từng cố gắng làm việc ấy.

Nhưng đến cuối cùng, sự thật là nàng đã không làm vậy, chỉ lẳng lặng ngồi yên trên xe ngựa, tro mắt nhìn hỏa thế càng lúc càng lớn. Nàng không biết lực lượng của Nhiệm Chi Thần có thể cứu một người từ trận đại hỏa này ra không. Nàng chỉ biết là, giờ phút này, một chút dũng khí để hỏi một câu, van xin một câu nàng cũng không có.

Trong im lặng, xe ngựa ngày càng đi xa, mùi khói khí gay mũi cùng nhiệt độ nóng rực cũng bởi thế cách họ xa dần. Cuối cùng Lạc Thần nhìn ra xa một lần, rồi rút ánh mắt của mình về, buông màn cửa xe xuống.

Nàng nhìn sang Nhiệm Chi Thần, chỉ thấy hắn vẫn chuyên chú đọc sách, từ đầu đến cuối chưa từng tỏ ra lúng túng ngạc nhiên, thậm chí còn chưa từng nâng đầu lên. Dường như phần thanh nhả kia đã sâu tận xương tủy, dường như phần thong dong kia, chính là bản năng bẩm sinh của hắn.

Nghĩ lại các loại đầu mối trước đó, Lạc Thần buông xuống đôi mắt, thấy hơi phức tạp. Trong đầu không ngừng hiện ra cảnh tượng cuối cùng mà nàng

nhìn thấy. Ánh lửa tận trời kia như nhuộm vào tầng mây, rặng mây đỏ đầy trời trải ra, phía chân trời, đúng là một mảnh lửa đỏ...

Năm ngày sau, rốt cuộc xe ngựa đã chạy đến biên giới Triệu quốc. Tối hôm đó, cả đoàn người của Nhiễm Chi Thần được một đám quyền quý nơi đó nghênh đón vào nhà. Sau một phen khoản đãi nhiệt tình, mọi người ở lại đây. Gian phòng của Lạc Thần được chuẩn bị bên cạnh phòng Nhiễm Chi Thần.

Ban đêm, Lạc Thần ngâm mình trong thùng nước tắm, tẩy đi cái mệt mỏi của vài ngày liên tiếp, đồng thời, cũng lẳng lặng suy xét tất cả những việc xảy ra trong mấy ngày nay.

Từ ngày nài đi theo Nhiễm Chi Thần, cũng đã nghĩ tới công dụng của mình sau khi hấn cứu nàng. Thứ nhất, làm nô tỳ để sai sử, thứ hai, làm cơ thiếp âm giương, thứ ba, làm tặng phẩm tặng cho người khác.

Sau vài ngày tiếp xúc, Lạc Thần cho là sẽ vào loại thứ nhất

Trong khoảng thời gian này, tuy nàng cùng ăn cùng đi với Nhiễm Chi Thần, nhưng chưa từng trao đổi bất cứ điều gì. Có lẽ là thật sự chường mắt nàng, hấn chỉ nhìn qua rồi coi nàng như một nô tỳ bình thường, không có một hành động gì quá giới hạn như ngày ấy. Ngược lại, những việc như bưng trà bê nước, tất cả đều giao cho nàng làm. Vì vậy, Lạc Thần tự động sắm vai diễn là nô tỳ, cẩn thận hầu hạ Nhiễm Chi Thần.

Dọc đường đi, Nhiễm Chi Thần rất bận rộn, mỗi ngày đều có bỏ câu đưa tin đến đến đi đi. Hấn cũng thường xuyên triệu tập thuộc hạ, bàn bạc bố trí cùng nhau. Mỗi lần Lạc Thần đều ngồi bên cạnh mà chưa từng kiêng dè, chẳng khác nào Lạc Thần là người đã đi theo hấn rất lâu. Chẳng qua, việc mà bọn họ bàn bạc, hầu hết Lạc Thần đều nghe không hiểu.

Lạc Thần nghĩ rằng, như vậy rất tốt, trước hết tạm thời làm nô tỳ, đợi sau đó mới chậm rãi tìm đường ra. Nô tỳ tuy hơi hèn mọn, nhưng so với cơ thiếp cùng tặng phẩm, thì lại là thân phận có thể khiến nàng tiếp nhận. Huống chi, làm nô tỳ của Nhiễm gia cũng không hèn mọn. Điểm này, hôm nay nàng đã sâu sắc cảm nhận được.

Nhà mà bọn họ ở, đã là quyền quý lớn nhất ở nơi này, mà lại đối xử có chút ân cần với tỳ nữ nhỏ nhoi là nàng. Kiếp trước, Lạc Thần cũng sống suốt mười năm chứng tình phùng nguyệt, nên dù vừa xuyên qua đã phải làm nô lệ trong nửa tháng, nhưng hôm nay còn không đến mức cảm thấy thụ sủng nhược kinh với những sự nịnh nọt này. Nàng chỉ biết đến sự cường đại của Nhiễm gia thêm một lần nữa mà thôi.

Sau khi tắm rửa, Lạc Thần thay quần áo sạch sẽ, rồi gọi tỳ nữ canh giữ ở ngoài vào.

Năm ngày rồi, hấn là đã có tin tức về trận đại hỏa ở đầu thú trường truyền đến đây. Mấy ngày này bọn họ vẫn luôn đi đường, lại đi đường núi thôn quê, hôm nay mới có cơ hội để nàng nghe ngóng một chút.

Nàng cho tỳ nữ kia ngồi xuống, nói đông nói tây một đồng, sau khi đã hơi quen thuộc, mới như tùy ý hỏi: “Không biết gần đây có chuyện gì mới mẻ không? Nói để giải buồn đi.”

Tiểu tỳ nữ kia không kém Lạc Thần mấy tuổi, nhắc tới việc này rõ ràng có chút hưng phấn, ánh mắt sáng lên, thần thần bí bí sát gần lại mặt Lạc Thần nói: “Nói cho người biết, đúng là có một đại sự đây! Vạn Thú Hí gặp hỏa hoạn, trong vòng một đêm bị đốt thành tro bụi, không ít quyền quý chết ở đó. Ngược lại thì bệ hạ lại trốn thoát, nhưng hai mắt đã bị mù, chỉ còn nửa cái mạng!”

Nội tâm Lạc Thần không nói rõ là cảm giác gì, cái nơi dơ bẩn đầy tội ác kia, cứ như vậy thành tro bụi sao? Cả Triệu hoàng nữa, như vậy mà hấn cũng không chết sao?

Điều này khiến Lạc Thần ngoài kinh ngạc, thì còn có chút thất vọng. Hấn không chỉ diệt Lạc gia, còn có ý nghĩ không sạch sẽ với nàng. Cho dù về sau nàng thoát khỏi Nhiễm gia, đã lấy được tự do, sợ rằng Triệu hoàng cũng sẽ là một cái phiền phức. Bởi vậy, nàng thật sự hi vọng hấn chết trong trận đại hỏa kia. Chẳng qua, Triệu hoàng không chết, vậy có phải Đông Tuyết cũng có khả năng còn sống không?

Tiểu tỳ nữ nói với Lạc Thần xong, thì ngăn người nhìn chăm chăm vào Lạc Thần. Đúng là nàng có chút cảm khái, không hổ là Nhiễm gia ở Nhiễm Châu, ngay cả một tỳ nữ, cũng đẹp như thiên tiên, quả thực là còn đẹp hơn vài phần so với Phùng thị – người đẹp nhất trong phủ bọn họ.

Lạc Thần thu hồi nỗi lòng phức tạp, thấy được ánh mắt chăm chú của tiểu tỳ nữ, hơi buồn cười định nói gì, lại nghe thấy ngoài phòng có người gõ cửa nói: “Lạc cô nương, chủ thượng tìm người.”

Giọng nói của người này Lạc Thần đã nhận ra, là hộ vệ bên người Nhiễm Chi Thần. Lạc Thần tranh thủ thời gian đứng dậy mặc chỉnh tề, đã trở thế này, không biết Nhiễm Chi Thần tìm mình làm gì.

Nàng đẩy cửa ra, không mấy bước đã tới trước phòng Nhiễm Chi Thần. Sau khi vào nội thất, thấy có đầy người trong phòng, nhưng đều là vài gương mặt quen thuộc.

Mấy ngày nay, bọn thuộc hạ bên người Nhiễm Chi Thần, cũng đã quen với sự tồn tại của Lạc Thần. Nhưng chỉ là thói quen mà thôi, không có ai chủ động nói chuyện với Lạc Thần. Mặc dù Lạc Thần muốn từ mệnh bọn họ, biết được một ít tình huống về Nhiễm Chi Thần và Nhiễm gia, tất cả bọn họ đều lựa chọn cách tránh mà không đáp, khách sáo thể nào cũng không nhà ra.

Lạc Thần nhìn quét hai lượt, cũng không thấy bóng dáng Nhiễm Chi Thần, đang định hỏi thăm, lại nghe thanh âm trầm thấp mà đầy từ tính của Nhiễm Chi Thần vang lên từ một bên: “Vào đi.”

Lạc Thần biết rõ hấn đang nói cho mình, nhưng nhìn thấy hướng mà thanh âm kia truyền đến, bước chân không khỏi dừng lại.

Hắn ở phòng bên! Ở thời đại này, phòng bên của người giàu có chuyên thiết kế chỗ tắm rửa. Chẳng lẽ muốn nàng hầu hắn tắm rửa?

Chân chờ cũng hỉ vèn vện trong tích tắc. Tiếp đó, Lạc Thần liền nhắc chân đi vào.

Đi qua một tấm bình phong được tạo hình tinh mỹ, quả nhiên, liền nhìn thấy Nhiễm Chi Thần đang trần truồng ngồi trong thùng tắm. Trong sương mù mờ mờ, cánh tay cường tráng hữu lực của hắn đặt lên thùng, tóc dài đen như mực không buộc, ướt một nửa, rơi xuống trên vai.

Hắn ngẩng đầu nhìn về phía Lạc Thần, ánh mắt biếng nhác, nhưng lại có lưu quang say lòng người.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Nô Nghịch Tập* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: chương 7

Lạc Thần cúi đầu đi vào, cầm lấy chiếc khăn ở một bên, bắt đầu nghiêm cẩn hầu hạ Nhiễm Chi Thần tắm.

Một đôi tay mềm mại phủ trên cánh tay hắn, trên vai, trên lưng, trong ngực... Nàng một mực từ đầu tới cuối chỉ cúi gằm đầu, không dám liếc nhìn về mặt của hắn, nhưng cảm nhận thì vô cùng chân thật, còn biểu cảm của hắn thì không một tắc thay đổi.

Có lẽ do bên trong phòng độ ẩm rất cao, hoặc có lẽ là vì hơi nước bốc lên như lớp sương mù, nên chỉ một lát sau, cả mặt Lạc Thần đều nóng lên, đỏ mồ hôi đầm đìa.

Lúc này, Nhiễm Chi Thần miễn cưỡng lên tiếng, âm thanh mang theo một chút khàn khàn vọng ra: “Vừa rồi nói đến chỗ nào rồi? Tiếp tục.”

Cuối cùng bầu không khí ám muội khó hiểu này cũng đã bị phá vỡ, Lạc Thần như trút được một loại gánh nặng, nhẹ nhàng trộm thở ra.

Ngoài phòng mọi người nghe vậy cũng tiếp tục lên tiếng.

“Tất cả đều như chủ thượng đã dự đoán, tứ hoàng tử bây giờ đã nắm cục diện trong tay, vài ngày sau sẽ đem tin Triệu hoàng mất truyền ra ngoài, đến lúc đó, hắn chính là hoàng đế Triệu quốc đời tiếp theo.”

“Triệu quốc lần này sợ là sẽ hỗn loạn một trận.”

“Đúng vậy, Triệu quốc vài năm nay luôn luôn yên ổn, vừa mới giàu có một chút, sợ là lúc này sẽ rối loạn.”

“Không sai, chắc chắn sẽ làm khổ dân chúng.”

“Hừ! Ai bảo Triệu hoàng đã tâm bụng bụng, thậm chí vọng tưởng muốn thống nhất thiên hạ, đến lúc đó chiến tranh nổi dậy, chẳng phải dân chúng cũng sẽ chịu khổ sao.”

Người bên ngoài đều nghị luận, ta một lời, người một câu.

Lại thấy Nhiễm Chi Thần trầm giọng nói: “Các người nói sai rồi, nếu như hắn quả thật có thể nhất thống thiên hạ, kết thúc sự giằng co phân tranh của bảy nước trong hàng trăm năm qua, mới có thể xem như là dân chúng đã hoàn toàn thoát khỏi chiến tranh, cuộc sống mới thực sự tốt đẹp.” Nói tới đây, hắn tạm dừng một chút, rồi lại nói thêm: “Chẳng qua là... Nhiễm gia không thể đứng nhìn tình huống này xảy ra. Nhất thống thiên hạ, Nhiễm gia không cho phép.”

Dường như tiếng nói của hắn vừa dứt trong nháy mắt, bên ngoài mọi người liền đồng thanh đáp: “Thuộc hạ thề sống chết nguyện trung thành với chủ thượng.” Thanh âm bên trong tràn đầy sự kiên định.

Bọn họ nguyện trung thành với Nhiễm Chi Thần, và chỉ có mình Nhiễm Chi Thần. Thậm chí phải làm tổn hại tới cả muôn dân trong thiên hạ, chỉ cần là mệnh lệnh của chủ thượng, cho dù là phạm vào sai lầm lớn nhất thiên hạ, bọn họ cũng sẽ vượt qua biển lửa, tuyệt không do dự.

Nhiễm Chi Thần mỉm cười, chuyển hướng đề tài, ôn nhu nói: “Tốt lắm. Tứ hoàng tử bên đó còn có chuyện gì muốn truyền đạt sao?”

“Tứ hoàng tử truyền lời, tất cả đều tuân theo sự sắp xếp của chủ thượng. Vài đại thần phản đối hắn, lần này cũng sẽ đều chết trong biển lửa. Hắn còn nói, sau khi xong chuyện, chắc chắn sẽ không quên ơn trợ giúp của chủ thượng.” Bên ngoài một người nghe vậy đáp.

Mọi người tiếp tục lên tiếng thảo luận. Lạc Thần thì cũng vô cùng kinh ngạc.

Nàng đã nghe thấy điều gì?

Triệu hoàng đã chết , chính là tin người đã chết bị tử hoàng tử bí mật không tiết lộ ra.

Tử hoàng tử sắp sửa lên ngôi, sau lưng đã có Nhiễm gia hỗ trợ.

Nhiễm Chi Thần không thoát khỏi liên can tới cái chết của Triệu hoàng, trận hòa loạn kia chỉ e rằng là do chính hắn tạo ra.

Về vấn đề này, Lạc Thần cũng phần nào đoán được một ít. Nhưng điều nàng không nghĩ tới là nguyên nhân Nhiễm Chi Thần giết chết Triệu hoàng lại là do Triệu hoàng muốn nhất thống thiên hạ.

Sau một lúc suy nghĩ, Lạc Thần cũng mơ hồ hiểu rõ rằng , quả thật Nhiễm gia sẽ không bằng lòng nếu thiên hạ này thống nhất.

Bây giờ lúc này, đã chiến loạn phân liệt mấy trăm năm. Mà trong lúc đó Nhiễm gia nhanh chóng phát triển lớn mạnh lên. Bây giờ, nó đã có phần mạnh hơn cả bảy nước, trở thành sự tồn tại đặc biệt nhất trong thiên hạ. Nếu là có một ngày thiên hạ thống nhất, một ngọn núi không thể có hai con hổ, lúc đó Nhiễm gia và hoàng tộc, chắc chắn sẽ sinh ra phân tranh.

Nhưng nếu Nhiễm gia bây giờ thật sự không thể chống đỡ, vì sao không đích thân thống nhất thiên hạ, ngồi ôm giang sơn?

Đúng rồi, Nhiễm gia căn bản không cần phải làm vậy, giờ đã có thể ngồi trên địa vị quan sát toàn thiên hạ. Cho dù là vất vả giành được giang sơn, thử hỏi có triều đại nào có thể hưng thịnh giống Nhiễm gia, kéo dài hàng ngàn năm như vậy. Như bây giờ, là một thế gia siêu nhiên vậy, quả thực là còn tốt hơn xưng hoàng xưng đế.

Trong lòng Lạc Thần càng kinh ngạc, trên mặt thì vẫn không biến đổi sắc thái mà tiếp tục hầu hạ Nhiễm Chi Thần tắm rửa. Nhưng nàng không biết rằng, mỗi hành động mỗi vẻ mặt của mình đều đã rơi vào tầm quan sát của Nhiễm Chi Thần.

Hôm sau, Lạc Thần tỉnh lại trong ánh sáng ban mai, vươn vai mạnh một cái. Đã lâu không được ngủ trên chiếc giường mềm mại, rộng rãi như thế. Nó khiến nàng vứt bỏ toàn bộ suy nghĩ sang một bên, vừa nằm xuống một cái liền chìm vào giấc mộng cho đến tận hừng đông. Thật đáng tiếc, hôm nay bọn họ sẽ phải lên đường, sau đó tiếp tục đi , ban đêm nói không chừng còn phải ăn ngủ ở trong rừng núi. Chờ tới lúc lại được nằm trên chiếc giường thoải mái như vậy, cũng không biết phải đến khi nào .

Dùng cơm sớm xong, Nhiễm Chi Thần liền giả từ chủ nhà, mang theo Lạc Thần và đám người, một lần nữa bước trên đường trở về.

Sau ba ngày đi xe ngựa, rốt cục vào đến lãnh thổ của Nhiễm Châu.

Nơi phía trước so với tường tượng lộng lẫy phồn hoa của Lạc Thần thì hoàn toàn bất đồng, nơi này giống như một thị trấn nhỏ xa xôi, yên tĩnh. Cho dù là phòng ốc kiến trúc, hay là cách ăn mặc của người qua đường, nhìn lại, đều rất đơn giản thuần khiết, không hoa mỹ. Nhưng khi người biết thưởng thức tinh tế, thì lại thấy nó có một sự hấp dẫn khó tả.

Ven đường, trước một quán nước bừa bộn, chỉ có một gã thư sinh ăn vận trẻ trung, một thân áo trắng, ngồi trên chiếu, nâng quyển sách trên tay đọc, không coi ai ra gì.

Còn kia là cây hoè cổ thụ cần phải đến ba người mới có thể ôm vừa, dù đã chập tối nhưng vẫn có hai ông lão tóc trắng xóa đang ngồi , ngón tay đặt trên bàn cờ, phần nộ tranh luận gì đó, người một câu, ta một lời, đúng là không ai nhường ai.

Ở trung tâm đường phố, một người với khuôn mặt quan ngọc, có chút vẻ công tử phong lưu phóng khoáng, vạt áo mở rộng, lộ ra bộ ngực to rắn chắc, một bên uống rượu, một bên cao giọng ngâm xướng gì đó, lão đảo bước về phía trước. Hễ đi ngang qua, mấy đại cô nương hay phụ nữ có chồng thấy đều ào ào tránh ra. Nhưng cũng quay lại bí mật nhìn hắn vài lần.

Lạc Thần mở cửa sổ bên xe, tò mò nhìn ra ngoài đường. Nhìn càng nhiều, càng lâu, nàng càng thấy thích nơi này. Bây giờ nàng rốt cục cũng hiểu rõ , vì sao người người đều hướng tới Nhiễm Châu để sinh sống. Nơi này tuy rằng không có cung điện tráng lệ, cũng không có phố xá phồn hoa náo nhiệt ồn ào, nhưng tất cả mọi người sống tại đây, trên mặt đều sáng bừng thỏa mãn. Ngay cả trong không khí cũng tràn ngập hương vị tự do.

Nếu là có thể tiếp tục sinh sống ở nơi này, chắc chắn họ sẽ không bao giờ rời đi.

Lạc Thần quay đầu nhìn về phía Nhiễm Chi Thần, thấy hắn không biết từ khi nào đã buông tay ngưng làm việc, cũng như Lạc Thần, lẳng lặng quan sát toàn bộ mọi thứ bên ngoài, thậm chí toàn thân hơi thở cũng ôn hòa hơn nhiều , bên miệng còn lộ ra ý cười nhẹ.

Lần đầu tiên Lạc Thần nhìn thấy Nhiễm Chi Thần tươi cười như vậy, trong vô tình lộ ra, tràn đầy ôn nhu

Nhưng mà, nàng chỉ nhìn thoáng qua, rồi liền lập tức thu hồi ánh mắt. Nam nhân này thật quá mức hoàn mỹ, sợ là sẽ làm tổn thương biết bao nhiêu trái tim thiếu nữ. Nhất là thời điểm hắn ôn nhu cười dịu dàng, thật sự là làm người ta khó có thể chống đỡ. Mà Lạc Thần, hoàn toàn không muốn giống như những người con gái kia. Cho nên, ít nhìn, ít nghĩ.

Giữa trưa, Nhiễm Chi Thần cùng đoàn người ở một chỗ của Nhiễm gia, nghỉ ngơi bên trong sân.

Dùng bữa trưa xong, Lạc Thần vừa trở về bên trong phòng, chuẩn bị chợp mắt một chút, lát sau liền nghe thấy bên ngoài một người gõ cửa nói: “Lạc cô nương, tại hạ là Trần mỗ, có việc cần nói, không biết có thể làm phiền trong chốc lát hay không?”

Lạc Thần vội vàng đứng dậy mở cửa ra, một gã thanh niên với đôi mắt nhỏ, râu cá trê đang đứng ở ngoài cửa. Hắn tên Trần Tử Nặc, là một thuộc hạ

của Nhiễm Chi Thần.

Lạc Thần không dám chậm trễ, vội vàng mời người đó đi vào. Qua nhiều ngày quan sát khiến nàng nhận ra rằng, người này không chỉ là trợ thủ đắc lực nhất bên cạnh Nhiễm Chi Thần. Mặt khác, quan hệ cá nhân giữa hai người cũng rất tốt, nhiều lúc ở chung còn giống như là bằng hữu.

Trần Tử Nặc sau khi vào phòng, cũng không hàn huyên bất cứ điều gì, vào thẳng chủ đề nói: “Lạc cô nương, sau này người sẽ sinh sống ở Nhiễm Châu, nhưng vẫn chưa hiểu biết nhiều về nơi đây. Mấy ngày trước thấy người đối với Nhiễm Châu cũng có hứng thú, Trần mỗ hôm nay đến cùng người trò chuyện một chút”.

Lạc Thần có chút kinh ngạc, mấy ngày trước đây cho dù nàng có hỏi thế nào, bọn họ đều không muốn tiết lộ ra điều gì. Đến hôm nay lại tìm đến nàng chủ động nhắc tới.

Hết kinh ngạc thì kinh ngạc, Lạc Thần vẫn nghiêm cẩn lắng nghe hắn nói.

“Mặc dù người thấy Nhiễm Châu được gọi là ‘Châu’, nhưng trên thực tế diện tích không lớn. Nhưng người cũng đừng nghĩ nó nhỏ, tại đây kẻ dị sĩ ẩn cư quả thật là không ít. Hôm trước người thấy hai ông lão tóc bạc trắng chơi cờ không? Một người là Lí Đạo Dẫn, đại học sĩ danh chấn thiên hạ, học trò môn hạ trải rộng khắp bảy nước. Một người khác là Hoắc Chấn Hải, cũng là lão anh hùng thanh chấn giang hồ, một người võ nghệ không có địch thủ. Một người văn một kẻ võ, tự nhiên đến Nhiễm Châu ta ẩn cư, không biết thế nào lại trở thành bạn chơi cờ. Nhưng do cách nhìn cờ khác nhau, nên lúc thi chơi cờ lúc lại cãi nhau.” Trần Tử Nặc lộ vẻ mặt bất đắc dĩ nói.

Lạc Thần khẽ cười một tiếng, tiện đà hỏi: “Bên trong Nhiễm Châu, người Nhiễm gia chiếm mấy phần?”

Trần Tử Nặc lắc đầu nói: “Trong Nhiễm Châu này, thật ra chỉ có vài người Nhiễm gia.”

Chuyện này không ngờ làm cho Lạc Thần có chút giật mình, nghe Trần Tử Nặc nói hồi lâu mới hiểu rõ nguyên nhân bên trong.

Nhiễm gia trải qua ngàn năm, con cháu nối đời hiển nhiên vô cùng nhiều. Nhưng có một gia quy vô cùng nghiêm khắc, sau mỗi lần gia chủ kế vị, sẽ bắt đầu chia ra ở riêng. Ngoại trừ nhất mạch gia chủ, thì các chi còn lại đều phải chuyển ra khỏi Nhiễm Châu, tìm chỗ ở khác. Nói cách khác, trừ con nối dõi đương gia gia chủ, các huynh đệ tỉ muội dù chưa lập gia đình, thậm chí là huynh đệ ruột thịt đã kết hôn, cũng không thể tiếp tục ở lại Nhiễm Châu.

Cẩn thận ngẫm lại cũng có thể hiểu được, điều này cũng giống các với hoàng tộc khác, phong vương ban đất cho các hoàng tử đã trưởng thành, rồi phải đi đóng ở các nơi khác nhau.

Gia quy của Nhiễm gia tuy rằng khắc nghiệt, nhưng cho đương gia gia chủ quyền lợi tuyệt đối. Cho nên nghìn năm qua, Nhiễm gia bên trong cực ít có phân tranh, mệnh lệnh của gia chủ là nói một không hai. Hơn nữa nhờ có các chi nhánh của Nhiễm gia phân tán ra bên ngoài, thâm nhập trà trộn vào bên trong bảy nước, cũng đồng thời khiến cho tầm ảnh hưởng của Nhiễm gia càng thêm lớn mạnh.

Trần Tử Nặc cùng Lạc Thần nói chuyện nửa canh giờ, cũng chỉ là làm cho Lạc Thần đại khái hiểu biết về Nhiễm Châu.

Buổi chiều, sau khi đoàn người nghỉ ngơi xong, liền rời khỏi nơi này, một lần nữa xuất phát.

Hai canh giờ sau, Lạc Thần phát hiện quang cảnh ngoài xe ngựa ngày càng hẹp lánh. Khi đi thẳng vào con đường dẫn đến ngọn núi cao, xung quanh càng thấy ít người hơn.

Lạc Thần lẳng lặng nhìn vào dãy núi cao ngút phía trước, không bao lâu sau, nàng rốt cục thấy được nơi có Nhiễm gia.

Những ngọn đồi bao quanh ngọn núi cao, đứng lặng tựa kiến trúc của ngôi nhà lớn. Xa xa nhìn lại, vô cùng đồ sộ.

Bọn họ dần dần tiến lên, tầm nhìn cũng ngày càng rõ ràng. Chỉ thấy kiến trúc này nhiều chỗ cao thấp khác nhau, mang phong cách khác nhau, nhưng lại hoàn mỹ hợp thành một, hoà vào bối cảnh của non sơn xung quanh.

Lạc Thần cả mắt đầy ngạc nhiên, không bao lâu, xe ngựa đã đến Nhiễm phủ.

Mọi người của Nhiễm gia sớm đã chờ đợi ở phía trước cửa chính, nghênh đón bọn họ từ xa trở về gia chủ.

Tất cả mọi người lui sang một bên, xe ngựa chạy vào cửa chính.

Nhiễm Chi Thần vừa rời xe ngựa đã bị đám người vây quanh ly khai. Lạc Thần vội vàng theo ở phía sau, có chút bối rối.

Tại lúc này, một lão nhân ngoài năm mươi tuổi ngăn cản Lạc Thần xuống dưới, ôn nhu nói: “Cô nương, gia chủ cho người đến ở Bảo Lan uyển, xin hãy đi cùng ta.”

Lạc Thần vừa nghe nói là do Nhiễm Chi Thần an bày, cũng không dám nói nhiều, nhìn đám người đã đi xa, yên lặng đi theo lão nhân kia về phía sau.

Ngày hôm đó, nàng đã biết hàm nghĩa của “Bảo Lan uyển” này, hẳn là một hậu viện của Nhiễm gia. Cho dù Lạc Thần thiếu hiểu biết về thời cổ đại, nhưng không phải không biết ở trong hậu viện là những loại người nào. Lạc Thần vì điều này mà không khỏi giật mình, nàng một chút cũng không đoán ra ý định Nhiễm Chi Thần. Chẳng lẽ hắn thay đổi chủ ý, không cho nàng làm nô tì, mà là muốn nàng làm cơ thiếp sao?

Lúc này Lạc Thần lại quên rằng, từ đầu tới cuối, Nhiễm Chi Thần đều chưa từng nói muốn cho nàng làm nô tì. Tất cả đều là do chính nàng tự đoán thôi.

Cứ như vậy, trong miên man suy nghĩ, tâm ý rối loạn, Lạc Thần trải qua ngày đầu tiên ở Nhiễm gia.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Nô Nghịch Tập* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Thời gian trôi qua mau, thoát cái đã một tháng.

Trong một tháng này, Lạc Thần chưa từng gặp lại Nhiễm Chi Thần. Giống như sau khi hắn ném nàng vào hậu viện này, thì đã quên lãng sự hiện hữu của nàng.

Hôm nay, Lạc Thần đã có thể bình tĩnh sống trong Bảo Lan Uyển, không giống lúc đầu, thấp thòm, bất an. Trong một khoảng tự do có giới hạn, nàng cũng sống có chút an nhàn. Thậm chí có khi nàng còn nghĩ để an ủi mình, nếu cứ sống như vậy thì cũng không tệ. Ăn mặc đều là hàng cao cấp, áo com hàng ngày lại có người phục vụ, rảnh rỗi thì tán gẫu, lại còn có thể ra ngoài thưởng thức một đám mỹ nhân thi nhau khoe sắc.

Đúng vậy, trong cái hậu viện này, không chỉ có một nữ nhân là Lạc Thần. Chỉ tính những người Lạc Thần gặp, đã có đến mấy chục người. Đối với việc này, Lạc Thần không kinh ngạc chút nào. Trên đời này, thói dâm dăng quá đáng của quý tộc đã thành phong trào, mỹ nhân cũng như tài sản riêng, trở thành vật để chúng ganh đua lẫn nhau. Đừng nói là mười mấy hơn trăm, thật nhiều quý tộc còn nuôi đến hơn một ngàn gia kỹ.

Nhưng làm cho Lạc Thần vạn phần kinh ngạc là, kể cả là trước hay là sau khi nàng đến, Nhiễm Chi Thần vẫn chưa bao giờ bước vào viện này một bước. Cả một viện toàn tiểu mỹ nhân, đều bị hắn coi như không có gì.

Kiếp trước, lúc Lạc Thần diễn phim cung đình cũng vẫn thấy lạ, rõ ràng là cùng ở trong hoàng cung, mà tại sao lại có nhiều người đến mấy chục năm cũng chưa từng gặp qua hoàng thượng như vậy. Hôm nay, coi như nàng đã chính thức hiểu rõ tình huống này.

Cùng ở tại Nhiễm gia, nhưng chỉ cần Nhiễm Chi Thần không muốn, thì dù là những mỹ nhân này nghĩ hết biện pháp, dùng hết mọi thủ đoạn, cũng không có cách nào gặp được một mặt. Lạc Thần mới đến một tháng, nhưng trong những mỹ nhân này, không ít người đã ở nhiều năm. Hoa rồi cũng tàn, hồng nhan rồi cũng già, các nàng bị đưa tới vào tuổi đẹp nhất trong đời, đôi lúc cũng chỉ là sự chờ đợi, ngày này qua ngày khác, năm này qua năm khác.

Nhưng dù như vậy, các nàng vẫn ăn mặc, trang điểm đẹp cho mình, tranh đấu, so đo nhau không biết mệt. Không biết là vì ai, cũng không biết là vì sao.

Lạc Thần không thể hiểu nổi cách nghĩ của các nàng, mỗi ngày chỉ im lặng nhìn, ngẫu nhiên không khỏi thổn thức, bùi ngùi.

Theo như lời nói của tỷ nữ Mai Hương bên người nàng, nàng xem như là một sự tồn tại đặc thù trong hậu viện này.

Các nữ nhân trong hậu viện, không ai là không phải tặng phẩm do đám quyền quý khắp nơi đưa đến, đại biểu cho các thế lực ở đằng sau. Nhưng dù như vậy, lúc các nàng vào ở, cũng đều lặng yên không tiếng động vào bằng cửa sau – nơi để nô bộc ra vào.

Ngược lại thì Lạc Thần, tuy sau lưng không có nửa điểm thế lực, nhưng từ khi bắt đầu, đã theo Nhiễm Chi Thần vào phủ từ cửa chính. Sau đó, lại do Nhiễm tông quân tự mình đưa vào hậu viện. Phải biết rằng, vị Nhiễm tông quân này đã chăm sóc Nhiễm Chi Thần từ nhỏ cho tới lớn, rất thân cận với Nhiễm Chi Thần. Ở trong phủ, hắn có uy vọng rất lớn, là người mà rất nhiều người muốn nịnh bợ mà không thể nịnh bợ được.

Ngày ấy, hắn dẫn Lạc Thần vào Bảo Lan Uyển, sau khi an trí thỏa đáng mới rời đi. Điều này cũng đã rất hãn diện rồi. Không chỉ có thế, trước khi Lạc Thần vào Nhiễm gia, còn được ở chung với Nhiễm Chi Thần lâu như vậy. Nên biết, trong những nữ nhân ở hậu viện này, thậm chí còn không có một ai được nói chuyện với Nhiễm Chi Thần nữa.

Cho nên, mặc dù từ khi Lạc Thần bước vào hậu viện này, đã có không ít nữ nhân biết được tin tức, nhưng không cần biết là trong nội tâm nghĩ thế nào, ít nhất khi biểu hiện ra ngoài, tất cả mọi người vẫn rất ôn hòa với Lạc Thần.

Các nàng đang án binh bất động, xem tình hình của Bảo Lan Uyển. Mà trong một tháng này, từ đầu đến cuối, Lạc Thần chưa từng từ bỏ việc tìm kiếm một con đường để thoát ra khỏi tình cảnh xấu hổ này. Những ngày này tuy sinh hoạt an nhàn, nhưng trong nội tâm Lạc Thần lại biết rõ ràng, đây tuyệt đối không phải kế sách lâu dài. Nếu nàng muốn đạt được tự do, đầu tiên phải thoát khỏi thân phận “nữ nhân của Nhiễm Chi Thần” này. Tuy những nữ nhân trong hậu viện này đều không có danh phận, nhưng người ở chỗ này, thân mình đều đã có những vấn đề không nói rõ được.

Trong phòng, Lạc Thần cầm bút lông chuyên tâm luyện chữ. Kiếp trước nàng cũng từng học qua thư pháp, nhưng lại ở mãi thời tiểu học. Nhiều năm như vậy chưa từng luyện lại, đã sớm quên đến mức bút lông cũng không biết cầm. Mà vốn Lạc Thần cũng là tiểu thư khuê các ở Triệu quốc, nếu ngay cả chữ cũng không viết tốt, thì thật là không thể nói nổi. Cho nên, gần đây không có việc gì làm, Lạc Thần thường luyện thư pháp. Qua những ngày này mới thấy hiệu quả.

“Cô nương, Vũ thiếu gia đến.” Lời nói của Mai Hương vừa truyền tới từ ngoài cửa, liền nghe thấy một giọng trẻ con lanh lảnh không ngừng kêu: “A

Thần, A Thần, ra xem ta mang cái gì cho ngươi.” Ngay sau đó, một đứa trẻ nam choai choai tiến vào.

Khỏe miệng Lạc Thần không khỏi co giật, cách gọi “A Thần” này nàng đã nghe nhiều ngày, nhưng giờ vẫn không quen. Dù là ai bị một đứa trẻ gọi như vậy, e rằng cũng đều không bình tĩnh được. Thế nhưng, thân phận đứa trẻ này cao quý, kháng nghị hay không vừa lòng thì hiển nhiên là không được. Nàng cũng từng biểu đạt mấy lần mong được thay tên, nhưng hấn vẫn kiên quyết không nghe. Dù tuổi của đứa trẻ này không lớn lắm, nhưng lại thật có chấp. Lạc Thần không biết làm sao, đành mặc kệ.

Nàng để bút lông xuống, nhìn về phía đứa nhỏ.

Đứa trẻ này là ấu đệ cùng cha cùng mẹ của Nhiễm Chi Thần, tên là Nhiễm Chi Vũ, cũng là nhi tử thứ ba của gia chủ trước, Nhiễm Kinh Hồng. Nhiễm Kinh Hồng có nhiều con gái, nhưng con nối dõi lại chỉ có ba người. Con trai trưởng Nhiễm Chi Uyên chưa đến tuổi trưởng thành thì đã chết bệnh. Nhiễm Chi Thần là con thứ của hấn. Mà Nhiễm Chi Vũ, chính là đứa con trai út. Nhiễm Kinh Hồng qua đời, hấn vừa mới đầy một tuổi.

Nhiễm Chi Vũ chạy đến trước mặt Lạc Thần, quơ quơ đồ vật trong tay, vui sướng lại mang theo chút vội vàng nói : “A Thần mau nhìn! Đây là vân đường! Chắc chắn là ngươi chưa từng nhìn thấy. Có phải rất giống đám mây không? Hòn nữa ăn còn rất ngon! Đây là thứ mới từ Khương quốc đưa đến, ta ăn thấy không tệ nên mang cho ngươi. Ngươi mau ăn thử, có phải ăn rất ngon không?” Nói xong, liền kiễng mũi chân, đưa “vân đường” trong tay vào miệng Lạc Thần.

Lạc Thần nhìn thứ vừa trắng vừa mềm mại giống như một đám mây, lập tức kinh ngạc. Đây không phải kẹo đường sao? Thứ này tuy rất thông thường ở hiện đại, nhưng thật không nghĩ đến có thể nhìn thấy ở cổ đại. Hòn nữa còn được đưa đến từ Khương quốc sao?

Mấy ngày nay, Lạc Thần đã thấy không ít những thứ được đưa đến từ Khương quốc. Đối với quốc gia này, Lạc Thần cũng không hiểu nhiều. Chỉ biết, chấp chính Khương quốc, là một vị nữ hoàng. Lần đầu nghe thấy việc này, đã làm cho Lạc Thần giật mình không nhỏ. Phải biết rằng, ở đây không phải Đường triều, dân phong coi mờ, phồn vinh thịnh thế. Dưới thời đại nữ nhân như rom rác này, có thể có nữ nhân giống Võ Tắc Thiên, quân lâm thiên hạ, quả thực là kỳ tích trong kỳ tích. Cho nên, Lạc Thần vẫn rất hiếu kỳ với Khương quốc. Nếu như có cơ hội... , thật sự là nàng cũng muốn chiêm ngưỡng phong thái của một vị nữ hoàng.

Lạc Thần ngậm lấy kẹo đường bên môi, mùi vị rất quen thuộc. Nhìn ánh mắt chờ mong của Nhiễm Chi Vũ, trong nội tâm không khỏi tuôn ra một dòng nước ấm. Đứa nhỏ này, ngoại trừ Đông Tuyết ra, là người đầu tiên đối tốt với nàng. Vào lúc nàng cô độc và nhàm chán sinh hoạt trong cái hậu viện này, sự hiện hữu của hấn, chẳng khác nào ánh mặt trời, sáng ngời, ấm áp.

Lại nói, Lạc Thần quen biết hấn cũng rất thú vị.

Khác với Nhiễm Chi Thần chưa từng bước vào, Nhiễm Chi Vũ lại có thể tính là khách quen trong hậu viện này. Gần như suốt ngày hấn đến hậu viện. Giống như niềm vui thú duy nhất của hấn, là được gặp những nữ nhân xấu mặt. Vậy mà những nữ nhân kia, biết rõ sẽ bị trêu chọc, nhưng lại vẫn cam tâm tình nguyện đến gần, chẳng qua là để vị tiểu chủ tử của Nhiễm gia cười một tiếng mà thôi. Lạc Thần vừa vào ở trong hậu viện không lâu, thì đã được nghe Mai Hương kể đến tên tuổi của hồn thể tiểu ma vương này. Ai ngờ không mấy ngày nàng đã gặp phải.

Ngày ấy, Lạc Thần đang tản bộ trên hành lang cạnh hồ sen, bỗng thấy một cái dây thừng dài dưới chân, suýt chút nữa đã khiến nàng trượt chân ngã. Thủ đoạn của trò đùa này cũng không mới mẻ, Lạc Thần không hề nghĩ ngợi đã bước qua. Nhưng ai biết, việc tương tự như vậy lại xảy ra liên tiếp trong mấy ngày. Thậm chí cũng khiến cho Lạc Thần trong lúc khâm phục tính chấp nhất của hấn, cũng có chút ít do dự, hay là nàng cũng học những nữ nhân kia, cố ý bêu xấu mình, thỏa mãn đứa trẻ ấy.

Nhưng không đợi nàng áp dụng cách này, thì vào một hôm, một đứa trẻ môi hồng răng trắng, khuôn mặt có ba phần giống Nhiễm Chi Thần nhưng còn rất ngây thơ xuất hiện trước mặt nàng, vừa há mồm đã hỏi: “Nữ nhân, sao ngươi dẫn vậy, ngay cả đồ ta vui vẻ cũng không biết, còn muốn trèo lên giường của nhị huynh ta sao?” Lúc nói chuyện, cánh tay ôm trước ngực, biểu lộ một bộ dạng như thể gỗ mục không thể điều (trạm, khắc). Thế nhưng trong tiếng nói, vẫn mang theo non nớt không sao giấu được. Chẳng những không có nửa phần uy nghiêm, ngược lại còn có chút buồn cười. Lạc Thần thật sự không thể nhịn được, “phì” một tiếng liền bật cười.

Nhưng vừa mới cười ra, nàng đã thấy hối hận. Nàng cũng không nghĩ đắc tội tiểu ma vương này, mấy ngày trước tránh né, ngoại trừ việc không muốn bị trêu chọc, còn là hi vọng sau mấy lần thất bại, hấn có thể cảm thấy nhàm chán buông tha nàng. Đứa trẻ như vậy có rất nhiều ở kiếp trước, thường là người càng theo ý hấn, hấn lại càng phản kháng. Ngược lại nếu ngươi không để ý đến hấn, hấn sẽ thấy không thú vị, dòi lẹch chú ý trên người người sang chỗ khác. Ai ngờ được, đứa nhỏ này càng bị áp chế thì lại càng hăng hái, sự chú ý đối với Lạc Thần không giảm mà còn tăng, vì vậy mới khiến Lạc Thần nghĩ đến việc làm theo ý hấn. Nhưng nụ cười hôm nay của nàng, không biết có chọc giận hấn hay không.

Nhiễm Chi Vũ vừa nghe thấy tiếng cười của Lạc Thần, vẫn chưa thấy buồn bực, chỉ mở cặp mắt to đen lúng lẳng, ngẩn ngơ nhìn chằm chằm vào Lạc Thần trong chớp lát, mới quay mặt đi, không tự nhiên nói: “Nữ nhân, tuy ngươi hơi dẫn chút, nhưng cười lên cũng không quá khó xem.” Lập tức lại nghĩ đến cái gì liền nói tiếp: “So sánh ngươi với những nữ nhân kia, thì thấy cũng không đến mức đáng ghét, ta mới nói sự thật cho ngươi biết, tất cả những nữ nhân chủ động quyến rũ nhị huynh ta, đều không có kết cục tốt.”

Trong nội tâm Lạc Thần rùng mình, nhớ tới tình cảnh ban đầu lúc ở đầu thú trường, hành vi của nàng có tính là chủ động quyến rũ hay không? Không biết tại sao, nàng bỗng nhớ đến câu nói đã làm cho nàng vô cùng xấu hổ của Nhiễm Chi Thần: “Muốn quyến rũ ta? Ngươi còn nhỏ chút.”

Lúc nàng đang nghĩ ngợi lung tung, lại nghe Nhiễm Chi Vũ nói: “Về sau ngươi làm tỷ nữ của ta là tốt nhất, đừng muốn trèo lên giường của nhị huynh ta.”

Nghe vậy, trong đầu Lạc Thần lập tức hiện lên linh quang. Cơ hội mà nàng vẫn tận lực tìm kiếm để thoát khỏi hậu viện này, chẳng phải đang ở trước mắt sao? Nhiễm Chi Vũ tuy có chút bướng bỉnh, nhưng cũng có thể nhìn ra được là bản chất không xấu. Hòn nữa thân phận của hấn cao quý, được làm tỷ nữ cho hấn, cũng coi như một chuyện tốt, tối thiểu cũng không hề tệ, mặc người áp bức. Quan trọng nhất là, mặc dù hấn là nam nhân, nhưng tuổi còn

nhỏ, khiến cho Lạc Thần không phải băn khoăn những cái kia. Mà trong mấy năm hần lớn lên, Lạc Thần còn có rất nhiều thời gian để nghĩ cách đạt được tự do. Nếu đến cuối cùng vẫn không nghĩ ra biện pháp gì, thì cũng chỉ phải ở đây vài năm, đợi cho nàng đủ tuổi, sẽ danh chính ngôn thuận “gả” ra ngoài. Bất kể là tình huống nào, đều tốt hơn bây giờ, hao phí thời gian trong cái hậu viện toàn nữ nhân này.

Nghĩ vậy, Lạc Thần không khỏi cảm thấy rộng mở, thật đúng là “đập phá thiết hại vô mịch xử, đắc lai toàn bất phí công phu” (chỉ việc cố gắng mấy cũng không làm được nhưng trong lúc tình cờ lại làm được mà không tốn chút sức lực nào).

Thế nhưng, sự thật cùng ý nghĩ luôn có chênh lệch. Ngày hôm sau, Nhiệm Chi Vũ hơi ưỡ oai nói với nàng, hần đến gặp Nhiệm tổng quản để lấy Lạc Thần, lại bị Nhiệm tổng quản từ chối, nói rằng Lạc Thần là do Nhiệm Chi Thần tự mình mang về phủ, hần không tự quyết được. Mà từ sau ngày Nhiệm Chi Thần về phủ, không được mấy ngày lại đi ra ngoài, đến nay còn không trở lại.

Lạc Thần có chút thất vọng, nhưng cũng chỉ là trong chốc lát liền khôi phục lại. Nhiệm Chi Thần không thể vĩnh viễn không trở lại, chờ lúc hần về rồi đồng ý cũng không muộn. Nàng không có giá trị đặc biệt gì đối với hần, chắc chắn hần sẽ không từ chối yêu cầu nhỏ này của Nhiệm Chi Vũ.

Kỳ thật trong Nhiệm gia có quyền quyết định, ngoại trừ Nhiệm Chi Thần, thì còn có một người, là Nhiệm gia chủ mẫu, Trần thị, mẹ ruột của Nhiệm Chi Thần. Nhưng nghe nói, sau khi Nhiệm Chi Thần kế vị, nàng đã đi Mục Thác Sơn lễ Phật, mấy năm nay cũng chỉ về phủ được vài lần. Ngay cả Nhiệm Chi Vũ lúc đó vừa tròn một tuổi cũng không đưa đi theo bên người, mà để lại cho Nhiệm Chi Thần chăm sóc.

Cuối cùng, Lạc Thần không thành công được điều đến chỗ Nhiệm Chi Vũ, nhưng Nhiệm Chi Vũ lại thường tìm nàng chơi, ngay cả các trò đùa dễ trêu chọc những nữ nhân kia cũng ít đi rất nhiều. Có lẽ thật là do duyên phận, ở chung không đến một tháng, lại khiến hai người càng ngày càng thân cận. Từ trong nội tâm, Lạc Thần yêu thích đứa trẻ ngây thơ mà lại thích giả vờ lão luyện này.

Lạc Thần ăn đến hạnh phúc đầy mặt, làm cho Nhiệm Chi Vũ cười có chút đắc ý, nhét kẹo đường vào trong tay Lạc Thần, nói với nàng: “Nghe nói vài ngày nữa nhị huynh sẽ trở lại, đến lúc đó ta sẽ xin hần cho người làm tỷ nữ của ta, đỡ phải ta ngày ngày chạy.”

Trong lòng Lạc Thần khẽ run lên, người kia, sắp về rồi sao

Bạn đang đọc truyện *Sủng Nô Nghịch Tập* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9

Nhiệm Chi Vũ ở trong phòng Lạc Thần một lát rồi đi. Sau khi đưa hần đi, Lạc Thần tản bước trong vườn với Mai Hương.

Nàng vẫn cảm thấy, không khí trong hậu viện mấy ngày nay có chút bất thường. Giống như hiện tại, ở trong cái hoa viên ngày thường oanh oanh yến yến này, bỗng yên tĩnh đến lạ lùng. Không chỉ ở trong hoa viên, mà toàn bộ hậu viện cũng bị bao phủ bởi một loại bình tĩnh đến kỳ lạ. Không biết tại sao, càng như vậy, lại càng khiến Lạc Thần cảm thấy, có điều gì đó sắp xảy ra.

Nàng cũng từng đề Mai Hương đi nghe ngóng thử, lại chẳng có kết quả gì. Nhưng nghe Nhiệm Chi Vũ nói qua, vài ngày nữa là sinh nhật hai mươi tuổi của Nhiệm Chi Thần. Đây cũng coi như là đại sự, nhưng cũng không phải mười phần là đại sự. Từ lúc Nhiệm Chi Thần kế thừa vị trí gia chủ đã cử hành lễ gia quan (1). Cho nên sinh nhật lần này cũng giống như năm ngoái, không đặc biệt tổ chức long trọng.

(1): Nam tử đến 20 tuổi sẽ tổ chức lễ này, chứng tỏ người đó đã trưởng thành.

Hướng chi, nếu như thật sự tổ chức long trọng thì cũng chẳng liên quan gì tới hậu viện này a. Trong một tháng ở đây, Lạc Thần cảm thấy rõ ràng, địa vị của những nữ nhân trong hậu viện này không bằng cả hạ nhân hơi có chút quyền thế của Nhiệm gia. Sau lưng các nàng tuy có các phe phái quyền thế, nhưng cũng chỉ là tặng phẩm được họ đưa tới mà thôi. Nói khó nghe một chút thì bọn họ chính là đồ chơi, mà còn là những món đồ chơi không được chủ nhân yêu thích. Vậy nên các nàng chắc chắn không có cơ hội tham gia vào những buổi lễ long trọng của Nhiệm gia.

Lạc Thần thở dài một tiếng, tóm lại là thế lực vẫn còn yếu a. Hiện tại, ngay cả một chút tiền thưởng cho hạ nhân cũng không có thì làm sao mà hỏi ra được tin tức hữu dụng nào. Nếu như không có Nhiệm Chi Vũ, sợ là ở trong hậu viện này, một chút tin tức nàng cũng không có, hết như người điếc người mù mà thôi. Nhưng dù sao tuổi của Nhiệm Chi Vũ vẫn còn nhỏ, có rất nhiều chuyện của Nhiệm gia hần cũng không biết.

Tình hình này đã nhắc nhở Lạc Thần phải nghĩ cách làm ra tiền cho bản thân. Bất kể là sau này nàng có tiếp tục ở lại Nhiệm gia, hay một ngày nào đó có khả năng lấy lại tự do, mà trên người không có đồng nào như bây giờ, thì đi đến đâu cũng thôn bộ nan hành (mưa bước cũng khó đi).

Cứ như thế, sau mấy ngày, Nhiệm Chi Thần rút cuộc cũng trở về vào một buổi tối, trước sinh nhật của hần một ngày. Mà cùng về với hần có cả Nhiệm gia chủ mẫu, Trần thị.

Hôm sau, tám phương đều đến Nhiệm phủ chúc mừng, khách khứa và bạn bè nhiều như mây.

Khác với tiền viện vô cùng náo nhiệt, trong hậu viện quả thật cực kỳ yên tĩnh. Mai Hương có len lén ra ngoài, xa xa xem một chút. Sau khi trở về, liền mặt mày hớn hờ nói cho Lạc Thần biết cảnh tượng nhộn nhịp kia. Đáng tiếc những thứ náo nhiệt đó không liên quan đến Lạc Thần, nên nàng cũng chỉ

nhằm chán nghe một chút, rồi phái Mai Hương ra ngoài. Còn nàng lại lấy giấy bút, lẳng lặng luyện thư pháp, lòng có chút thấp thỏm nghĩ, không biết Nhiệm Chi Vũ đã nói chuyện của nàng cho Nhiệm Chi Thần chưa.

Trước bữa tối, Lạc Thần đợi một lúc lâu cũng không thấy Mai Hương mang cơm tối. Đang bực bội, lại thấy Mai Hương đột nhiên đẩy cửa, vội vã xông vào. Lạc Thần không khỏi nhú mày, nha đầu này tuy tính tình hoạt bát nhưng cũng không phải là người lỗ mãng, chuyện gì xảy ra làm nàng gấp gáp như vậy?

Lại thấy Mai Hương đến bên người Lạc Thần, thờ hớn hên nhưng khó nén vui sướng nói: “Cô nương, nô tỳ vừa nghe được một chuyện lớn! Sau khi sinh nhật chủ thượng kết thúc, sẽ chọn giáo tập tỳ nữ. Cô nương mau mau trang điểm thay quần áo. Nghe nói chậm nhất là hai ngày, mà cũng không chừng là ngay tối nay. Cô nương mỹ mạo xinh đẹp như vậy, còn là do chủ thượng mang vào phủ, nhất định sẽ được chọn!”

Lạc Thần nghe vậy, quả thực kinh ngạc không nói lên lời. Giáo tập tỳ nữ?

Giáo tập tỳ nữ không khác bao nhiêu so với nha đầu thông phòng. Khác nhau duy nhất là giáo tập tỳ nữ là nữ nhân đầu tiên của chủ tử, còn là người dạy chủ tử cách hành xử. Mà Nhiệm Chi Thần đã lớn từng này rồi còn muốn chọn giáo tập tỳ nữ?

Thời đại này, quý tộc thường khoảng mười hai mười ba tuổi đã nếm thử hương vị nữ nhân, thậm chí có khi còn sớm hơn. Tuy là trước đây Lạc Thần đã từng nghe nói Nhiệm Chi Thần không gần nữ sắc, cũng đã tận mắt nhìn thấy hân đối với nữ nhân trong phủ vô cùng lạnh nhạt, nhưng hoàn toàn không hề nghĩ đến việc hân ngay cả một nữ nhân cũng chưa từng có.

Sau khi kinh ngạc, Lạc Thần nhú mày thật sâu, không thể không tâm hoảng ý loạn đứng bật dậy. Mai Hương đứng một bên thấy Lạc Thần biểu lộ như vậy, có chút nghi ngờ thấp giọng gọi: “Cô nương...”

Lạc Thần không nhìn nàng, chỉ cúi đầu, nhỏ giọng nói: “Ta... không muốn, không muốn làm cái gì giáo tập tỳ nữ!”

Mai Hương ngăn người, có chút không tin nổi vội vàng nói: “Cô nương nói cái gì vậy, có thể làm tỳ nữ hướng dẫn của chủ thượng chính là ân điển to lớn, hậu viện này có nữ nhân nào không muốn.”

Dứt lời, làm như sợ Lạc Thần vẫn không thay đổi ý định, còn nhẹ nhàng khuyên nhủ nói: “Cô nương, giáo tập tỳ nữ khác với nha đầu thông phòng. Nếu trở thành nữ nhân đầu tiên của chủ thượng, sẽ được chủ thượng nhớ tới và yêu thương nhiều hơn. Sau này đến lúc chủ mẫu vào phủ, cũng sẽ không giống như thông phòng bình thường mà bị đuổi đi. Nếu gặp một chủ mẫu lương thiện còn có thể được tìm gả cho một người đằng hoàng nữa.”

Mai Hương thấy Lạc Thần vẫn bất vi sở động (không nhúc nhích, động đậy) nên hơi khựng lại, rồi lại kiên nhẫn tiếp tục nói: “Hoặc là... hoặc là cô nương có thể làm vui lòng chủ thượng, đặc biệt cho người ở lại. Với thân phận của chủ thượng, bất luận là ai làm chủ mẫu cũng phải nghe theo lệnh của ngài. Đến lúc đó cô nương làm thiếp của chủ thượng, ngay cả phi tử trong cung cũng phải ao ước được như người.”

Triều đại này, nam tử trước khi cưới vợ không được nạp thiếp. Bọn họ có thể có nhiều nữ nhân, nhưng không thể cho họ bất kỳ một danh phận nào, càng không thể để cho các nàng có con nối dõi. Những nữ nhân này, phần lớn sẽ bị đưa đi khi chính thể vào phủ để biểu thị ý coi trọng thể tử sau này. Cho dù có lưu lại một vài người thì khi sau khi chính thể vào phủ, đích thân trượng phu sẽ xử lý bọn họ sạch sẽ, nhổ tận gốc các thể lực sau lưng các nàng. Đợi lúc chính thể mang thai thì sẽ đưa nha hoàn hồi môn do chính mình mang tới lên làm thiếp để tạo uy nghiêm trong hậu viện, thành lập thể lực của mình. Đây là cách mà nữ nhi quý tộc, phú gia được học từ khi còn nhỏ.

Nhà nào mà trước khi cưới vợ đã nạp thiếp, hoặc không để ý đến sự phản đối của chính thể, nạp một nữ nhân làm thiếp trước khi chính thể vào phủ, chắc chắn là không hề nể nang thể diện chính thể. Đây là việc mà rất ít người làm. Dù sao thì phu thể nhất thể (vợ chồng cùng một thể), thể bị mất mất thì phu cũng chẳng được vẻ vang gì. Hơn nữa cũng chỉ có chính thể mới là một nửa, sống cùng phòng, chết cùng huyệt với mình. Những nữ nhân khác cùng lắm chỉ là đồ chơi mà thôi. Bây giờ không cần để những chuyện nhỏ này làm mất lòng chính thể, nếu muốn có nữ nhân thì sau này vẫn còn nhiều.

Nói vậy ngược lại cũng có chút châm chọc, thể đạo này hoang đường như vậy, rất nhiều lễ nghi quy củ đều bị coi là cặn bã. Nhưng quy củ này lại vẫn được thi hành nghiêm khắc hơn bất cứ triều đại nào trước đó. Đoán chừng, đây cũng là sự bảo vệ và tôn trọng cuối cùng cho các nữ nhân làm chính thể ở triều đại này.

Mai Hương nói rất nhiều, Lạc Thần lại không nghe vào dù chỉ một chữ. Mà có nói cả ngày trời thì Lạc Thần vẫn trăm triệu lần không muốn đi làm cái giáo tập tỳ nữ gì đó. Ban đầu ở đầu thú tràng, tuy rằng nàng đã dùng bản thân mình làm mồi nhử, nhưng đó là lựa chọn bất đắc dĩ trong khoảnh khắc sinh tử. Còn bây giờ mạng sống được bảo đảm, nếu không phải không còn đường nào khác, nàng tuyệt đối không muốn thất thân một cách không rõ ràng như vậy.

Giờ đây nàng chỉ có thể không ngừng cầu nguyện hai việc. Việc thứ nhất là Nhiệm Chi Vũ có thể ngăn cản trước khi nàng bị chọn. Việc thứ hai là Nhiệm Chi Thần có thể chú ý đến nàng, tự nhiên sẽ không chọn.

Nghĩ đến hai chuyện này, Lạc Thần mới hơi an tâm.

Sau khi ăn xong bữa tối mà không mấy cảm nhận được mùi vị, Lạc Thần định phái Mai Hương đến chỗ Nhiệm Chi Vũ tìm hiểu tin tức, đột nhiên có người báo tin bảo nàng đến chính viện, cụ thể là chuyện gì thì người nọ lại không nói. Nhưng Lạc Thần lại đoán có liên quan đến cái gì mà giáo tập tỳ nữ kia.

Rốt cuộc vẫn tránh không được!

Trong lòng Lạc Thần quỳnh lên, chị kịp để Mai Hương tìm cho một bộ quần áo hoa hồng xanh biếc, vội vàng vàng thay. Khi soi gương, Lạc Thần lại

hơi bất đắc dĩ. Trước đây nhìn thấy Mai Hương mặc bộ váy này cảm thấy điểm tục vô cùng. Thế nào mà hôm nay nàng mặc vào, trong cái tục còn lộ ra một phần khí chất thanh nhã khác thường.

Người ngoài cửa giục một tiếng, Lạc Thần không thể làm gì khác đành đi ra cửa.

Thôi vậy, mặc cho số một lần nữa a!

Nhiệm phủ quả thật rất lớn, Lạc Thần một lần nữa tự mình cảm nhận điểm đó. Mãi đến lúc chân nàng mới như mới từ hậu viện đi đến chính viện.

Dọc đường đi cũng gặp phải không ít nữ nhân cùng ở trong hậu viện, một vài người nàng đã từng gặp qua, cũng có nhiều người chưa gặp bao giờ.

Cuối cùng, nàng và hơn một trăm mỹ nhân cùng được sắp xếp vào một chỗ trong sân, đứng ngay ngắn theo thứ tự, đội.

Lạc Thần quan sát một vài mỹ nhân bên cạnh, không có chỗ nào không được trang điểm tỉ mỉ. Xem ra các nàng đã sớm biết tin tức này rồi. Thảo nào mấy ngày nay bầu không khí trong hậu viện lại kỳ quặc như thế.

Nhìn một chút, nàng không nhận được cảm khái. Kiếp trước, cho dù là một cuộc thi hoa hậu sợ là cũng không được nhìn thấy mỹ nhân tuyệt sắc nhiều như vậy. Tất cả không chỉ đều đầy đặn tươi mát, mà còn có đủ các dạng khác nhau, hoàn phi yến gầy sáu (2). Có thành thực mị hoặc, có nhã nhặn lịch sự, có thanh thuần động lòng người, có vừa thấy đã thương, thậm chí có cả gọi cảm nóng bỏng. Về phần tuổi tác, hầu hết tất cả đều vào khoảng mười lăm đến hai mươi. Mà Lạc Thần hẳn là người nhỏ nhất ở đây.

(2): Hoàn là chỉ quý phi Dương Ngọc Hoàn của Đường Huyền Tông, yến là chỉ hoàng hậu của Hán Thành đế, phi là béo, sáu là gầy. Toàn câu muốn nói: các cô gái gầy béo khác nhau, nhưng mỗi người lại có một nét xinh đẹp riêng.

Lạc Thần có chút tự giễu, nàng được coi là loại nào? Ngây ngô non nớt sao? Nàng bật cười một tiếng, không biết tại sao, ngực lại có chút khổ sở, làm thế nào cũng không áp chế được.

Đúng lúc này, xung quanh trở nên yên tĩnh, đồng thời quay đầu nhìn về phía cửa viện, nơi Nhiễm Chi Thần đang chậm rãi tiến đến.

Hắn có vẻ là vừa từ tiệc rượu ra, hình như uống hơi nhiều, bước chân có chút không ổn định, nhưng không có sai người đỡ, lúc hắn đi vào lộ ra một vẻ hoàn toàn tùy ý thoải mái vốn có.

Sau khi ngồi xuống chỗ ngồi trong viện, hắn vuốt vuốt trán, thở một hơi dài mang chút mùi rượu, một hồi lâu sau mới ngược mắt lên nhìn về phía những nữ nhân trong viện.

Hắn lúc này, dung nhan vẫn còn mang theo men say, khuôn mặt cũng hơi hơi đỏ, đôi mắt lười biếng khép hờ, quét mắt một vòng qua tất cả mọi người. Sau đó, tầm mắt rơi xuống chỗ Lạc Thần...

Bạn đang đọc truyện *Sùng Nô Nghịch Tập* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10

Cảm nhận được ánh nhìn của hắn, Lạc Thần khản trương đến quên hô hấp, vừa định cúi đầu, lại đã thấy hắn nhanh chóng dời mắt đi. Thậm chí còn nhanh đến mức khiến Lạc Thần cho rằng, nháy mắt vừa rồi hẳn nhìn nhầm, chỉ là ảo giác của nàng mà thôi.

Trong chúng mỹ nhân, có rất nhiều người lần đầu tiên nhìn thấy Nhiễm Chi Thần, đối diện với khuôn mặt hoàn mỹ không chút khuyết điểm nào của hắn, ánh mắt đều đại ra, thần trí không lấy lại được, cả trái tim nhộn nhạo xuân triều.

Trong lòng Lạc Thần âm thầm thở dài, nam nhân này rõ ràng là rất vô tình, nhưng lúc này hắn híp hai con ngươi lại, trong ánh mắt còn mang theo chút men say cùng sương mù, làm cho người ta nhìn, sẽ sinh ra cảm giác thâm tình vô hạn, khiến người ta không kim lòng được, say mê trong đó.

Đúng lúc này, nơi cửa viện lại vang lên tiếng bước chân. Chỉ thấy một người phụ nhân dẫn theo vài tên đầy tớ đi đến, lập tức ngồi xuống cạnh nhiệm cho thần. Vị phụ nhân này nhìn qua còn không đến bốn mươi tuổi, khuôn mặt dù không tính là tuyệt sắc, nhưng lúc giờ tay nhắc chân, đều lộ vẻ ung dung nhã nhặn. Người này, đúng là Trần thị.

Trần thị đến, cũng chỉ khiến cho Nhiễm Chi Thần nhìn thoáng qua, rồi lại đưa ánh mắt về, vỗ nhẹ ngao khuyến bên chân một cái rồi lại một cái, không đứng dậy đón chào, cũng chẳng mềm giọng thăm hỏi. Đường như bọn họ không phải mẹ con, mà chỉ là hai người xa lạ không chút liên quan. Hiển nhiên, Trần thị đã thường thấy hắn đối đãi như vậy, trên khuôn mặt không biểu lộ chút xấu hổ và bất mãn nào. Nàng nhìn Nhiễm Chi Thần, trong ánh mắt tràn đầy hiền lành và yêu thương, ôn nhu nói: “Con của ta, cuối cùng cũng đã trưởng thành. Mẹ biết rõ ngươi không mấy để tâm đến chuyện nữ sắc. Nhưng chọn lựa giáo tập tỷ nữ, cũng không thể qua loa. Hôm nay mẹ tới đây, nhất định sẽ xem xét cho ngươi thật tốt.”

Dứt lời, nàng quay đầu nhìn chúng mỹ nhân trong nội viện, quan sát từng người từng người một. Chúng mỹ nhân thấy thế, lập tức bày ra các loại tư thế,

muốn khoe ra mặt đẹp nhất của mình. Ánh mắt của Trần thị đảo qua các nàng. Khi nhìn thấy một mỹ nhân xinh đẹp, nóng bỏng, gợi cảm, lông mày của nàng hơi cau lại một chút, trên mặt cũng tỏ vẻ không vui, hơi khinh thường dỗi mắt đi. Lạc Thần cúi thấp đầu, cố gắng giảm thấp cảm giác tồn tại của nàng. Quả nhiên, ánh mắt của Trần thị chỉ hơi dừng lại trên người nàng, rồi lác nhệ đầu, nhìn người tiếp theo.

Cuối cùng, nàng ghé mắt vào một vị mỹ nhân nhàn tĩnh, hào phóng, trong mắt rõ ràng hiện lên thương thức. Thấy vậy, Lạc Thần mới từ từ thờ phào một cái. Một kiếp này, rốt cuộc nàng đã vượt qua. Trần thị mỉm cười quay đầu, đang định nói cái gì với Nhiễm Chi Thần – người vẫn một mực trầm mặc, nhưng hần lại đột nhiên mở miệng ngắt lời: “Mẫu thân, hôm nay ngài đã mệt mỏi cả ngày, hay là về phòng nghỉ ngơi trước đi. Chẳng qua chỉ là tuyển giáo tập tỳ nữ mà thôi, việc nhỏ như vậy, không cần ngài phải nhọc lòng quan tâm. Ta nghĩ, không bằng để Đại Bảo chọn đi.”

Ngữ điệu của hần rõ ràng rất cung kính, nhưng lại khiến người khác dễ dàng phát hiện ra một lại uy nghiêm không thể ngờ. Dưới vẻ mặt cứng nhắc của Trần thị, Nhiễm Chi Thần ngoái đầu, vỗ nhẹ ngao khuyến bên chân. Ngao khuyến kia như biết ý nghĩ của chủ nhân, đứng lên, đi về phía chúng mỹ nhân trong nội viện. Thì ra, “Đại Bảo” trong miệng Nhiễm Chi Thần, là để chỉ nó. Lúc ngao khuyến dần dần đến gần, trên mặt không ít mỹ nhân đều biểu lộ kinh hãi.

Ngao khuyến ở bên người Nhiễm Chi Thần, thì chẳng khác nào một con mèo nhỏ ngoan ngoãn, làm cho người ta không cảm thấy chút uy hiếp nào. Nhưng chỉ cần rời khỏi Nhiễm Chi Thần, quanh thân nó lại tự nhiên tản ra khí tức hung tàn, khiến người không rét mà run.

Ngao khuyến lần lượt đi qua các nàng, chúng mỹ nhân bị dọa đến run lấy bầy, muốn chạy trốn, nhưng động đậy cũng không dám, đành đứng nguyên tại chỗ. Cũng có người gan lớn, khi ngao khuyến đi qua, chẳng những không tỏ ra e sợ, thậm chí còn có chút đắc ý vươn tay, muốn vuốt ve cái đầu của ngao khuyến.

Trong cái nhìn của nàng, bề ngoài của ngao khuyến này tuy đáng sợ, nhưng ở cạnh Nhiễm Chi Thần lại ngoan ngoãn như vậy, chắc sẽ không tùy ý cắn người. Nếu nhân cơ hội này nàng biểu hiện ra dũng cảm, nhất định Nhiễm Chi Thần sẽ thấy nàng không giống người thường. Thật không nghĩ đến, vừa lúc bàn tay nàng sắp đặt lên đầu ngao khuyến, ngao khuyến kia bỗng gầm lên với nàng một tiếng: “Grừ”. Nàng lập tức thét lên hoảng hốt, nhanh chóng lùi về phía sau, ngã ngồi trên mặt đất. Bộ dạng kia, rất là chật vật.

Ngao khuyến không thèm nhìn nàng lần nào nữa, trực tiếp lướt qua nàng, một mình đi xuống phía dưới... Rốt cục, ngao khuyến đi tới gần Lạc Thần.

Lại nói, cái mạng này của Lạc Thần, vẫn là do nó cứu từ trong miệng hổ ra. Đối với chuyện này, Lạc Thần luôn có chút cảm kích. Hơn nữa, trên đường đi lúc nàng theo Nhiễm Chi Thần về Nhiễm Châu, đã ở chung với ngao khuyến không ít thời gian, đương nhiên sẽ không e ngại như người khác. Nhưng những điều ấy tuyệt đối không thể lộ ra vào lúc này. Tuy nàng không rõ ý nghĩ của Nhiễm Chi Thần, nhưng theo sóng mà đi mới là tốt nhất. Bởi vậy, Lạc Thần cũng giống như những mỹ nhân khác, run lấy bầy lên, ánh mắt nhìn ngao khuyến, cũng tràn đầy sợ hãi cùng bất an. Làm một diễn viên lậu năm, nàng tin tưởng tuyệt đối, cho dù ai cũng không thể nhìn ra được là nàng đang nguy trang.

Thế nhưng, dưới ánh mắt chăm chú của mọi người, ngao khuyến chỉ đến cạnh Lạc Thần, ngửi ngửi rồi không hề đi tiếp, cúi người nằm cạnh Lạc Thần. Một mảnh hút không khí vang lên. Đây là ý gì? Chẳng lẽ như vậy thì đã coi là tuyển xong sao? Lạc Thần cũng kinh sợ hít một hơi khí lạnh. Ánh mắt nhìn ngao khuyến, tràn đầy nôn nóng. Nhưng nàng lại không phải Nhiễm Chi Thần, không thể tâm ý tương thông với nó. Ngao khuyến không thèm để ý đến nàng, vẫn nằm im dưới chân nàng, không nhúc nhích chút nào.

Chính vào lúc ấy, Nhiễm Chi Thần vẫy tay. Ngao khuyến từ từ đứng lên, chạy về bên Nhiễm Chi Thần. Tiếp đó, Nhiễm Chi Thần nhìn Lạc Thần, vẻ mặt thản nhiên nói: “Chọn nàng đi.” Giọng nói của hần, nghe không ra là mừng hay là giận. Trong lúc nhất thời, tất cả chúng mỹ nhân ở đây, ánh mắt nhìn Lạc Thần, đều bao hàm nồng đậm đồ kỵ.

“Không được! Như vậy không công bằng!” Bỗng vào lúc này, một tiếng kêu khê vang lên. Tất cả mọi người nhìn lại, thấy người đang nói, là vị mỹ nhân nhàn tĩnh, hào phóng lúc này.

Lúc này, nàng đã không còn khí chất ôn nhã trước đó, trên mặt mang theo nét không cam lòng và quật cường, nhìn Nhiễm Chi Thần không chớp mắt nói: “Chủ thượng, như vậy không công bằng. Chuyện đại sự này, sao có thể để cho một con súc sinh tùy tiện quyết định.”

Nghe vậy, trên mặt chúng mỹ nhân đều tỏ ra đồng ý. Mà đám hạ nhân của Nhiễm phủ đang đứng sau lưng Nhiễm Chi Thần, sắc mặt lập tức thay đổi. Nhiễm Chi Thần cười mà như không cười nhìn mỹ nhân kia, giọng nói nhu hòa hỏi: “Vậy theo ý người, thế nào mới gọi là công bằng?”

Sau khi mỹ nhân kia nói ra những lời này, trong nội tâm vẫn luôn thấp thỏm không yên, bây giờ thấy Nhiễm Chi Thần chẳng những không trách cứ nàng, còn dùng thanh âm dịu dàng như vậy hỏi ý kiến của nàng, trong lòng vui sướng không ức chế được. Nàng ôn nhu ngưng ngưng cười, khôi phục dáng vẻ nhàn tĩnh động lòng người, nhưng ánh mắt nhìn Nhiễm Chi Thần, tràn đầy tình yêu không tán đi được. Chỉ nghe nàng ôn nhu đáp: “Theo như quy củ, giáo tập tỳ nữ ở mọi nhà đều do chủ mẫu tự mình lựa chọn. Hôm nay lão phu nhân đã đến, lẽ ra nên nghe theo ý nàng. Mặc dù chủ thượng có hiếu, nghĩ đến thân thể mệt nhọc của lão phu nhân, nhưng ngài có điều không biết, được lo lắng sắp xếp cho các con, mới là chuyện khiến trưởng bối thỏa mãn nhất.”

Nói xong, nàng dịu dàng nhìn về phía Trần thị. Lại thấy Trần thị không hề động đậy, không thèm nhìn nàng cái nào, sắc mặt hơi trầm xuống, biểu tình tối nghĩa khó hiểu. Trong nhất thời, nụ cười dịu dàng trên mặt vị mỹ nhân kia khựng lại. Tại sao lại như vậy? Nàng tự cho là những lời này của mình, nói rất chân thật bình dị, chạm vào lòng người. Cho dù không thể lay động Nhiễm Chi Thần, nhưng chắc hẳn cũng phải làm cho Trần thị xúc động. Mà đã có Trần thị ủng hộ, nàng muốn tiếp cận Nhiễm Chi Thần đương nhiên không phải việc khó. Nhưng nay xem ra, những tính toán của nàng đã tan vỡ.

Nhiễm Chi Thần nhìn khuôn mặt kinh ngạc của mỹ nhân kia, khẽ cười một tiếng, cúi đầu nhìn ngao khuyến, vừa vuốt ve nó vừa nói: “Đại Bảo, vừa rồi có người nói người là súc sinh, người có tức giận không?” Giọng nói mang theo chút trêu đùa và tình quái. Trong nháy mắt ấy, Lạc Thần nuốt nước bọt cho rằng hần bị Nhiễm Chi Thần vỗ vào thân.

Ngao khuyến nghe vậy, quay đầu nhìn về phía mỹ nhân. Đối diện với ánh mắt hung tàn của nó, mỹ nhân kia chỉ thấy hai chân như nhũn ra. Đột nhiên,

ngao khuyến nhảy lên một cái, phi thẳng đến chỗ mỹ nhân. Chỉ nghe thấy một tiếng thét thê lương vang lên, sau đó... đã không có bất cứ tiếng động nào.

Một khắc trước, giai nhân còn hương sắc linh động, tươi cười xinh đẹp, vậy mà chỉ trong nháy mắt, đã bị ngao khuyến cắn đứt yết hầu, ngã trên mặt đất, sau vài cái dẫy dựa, thì vẫn không nhúc nhích, trở thành một cỗ thi thể. Mọi người nhìn mỹ nhân trên mặt đất, cái nhân tình động lòng người lúc trước đã không còn, chỉ để lại trên mặt đất sự kinh rợn cùng hoảng sợ. Máu loãng đỏ tươi không ngừng tuôn ra từ cổ nàng, chỉ chốc lát, đã chảy đầy đất.

Thấy thế, một số người không không chế được, bắt đầu nôn mửa. Lúc ấy, không khí trong hậu viện căng thẳng đến cực điểm. Nhiệm Chi Thần nhìn thi thể trên đất, trong mắt không có một tia gọn sóng. Hắn khẽ vuốt ngao khuyến đã trở về bên chân, nhìn mọi người trong nội viện, trầm giọng nói: “Bây giờ đã biết rõ, cái gì gọi là công bằng chưa?”

Thấy mọi người hoảng sợ vạn phần, nhao nhao đáp lời, hắn còn nói thêm: “Nhiệm gia đã nuôi không các người lâu như vậy, bây giờ đến phiên các người bỏ chút sức lực ra cho Nhiệm gia. Tối hôm nay, tất cả đều dọn đến Quần Phụng Lâu đi.”

Ba chữ “Quần Phụng Lâu” vừa nói ra, chúng mỹ nhân ở đây không khỏi kinh hãi vô cùng. Ngay cả những người đang nôn mửa, nghe vậy cũng lập tức dừng lại, vội vàng nhìn Nhiệm Chi Thần.

Nội tâm Lạc Thần cũng run lên. Vốn dĩ sau khi bị tuyển làm giáo tập tỳ nữ, nàng chỉ cảm thấy trong lòng đau khổ và tích tụ. Nàng không rõ, nhiều mỹ nhân như vậy, tại sao lại vẫn chọn phải nàng? Nhưng vào giờ khắc này, nàng lại thấy cảm kích từ đáy lòng, bản thân mình thật may mắn. Nàng không dám nghĩ, nếu nàng không được chọn... có phải cũng giống chúng mỹ nhân này, bị đưa đi “Quần Phụng Lâu” hay không? Một lần nữa, nàng đã gặp thoáng qua tuyệt cảnh.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Nó Nghịch Tập* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11

Cái gọi là “Quần Phụng lâu”, kỳ thực chính là thanh lâu kỹ viện.

Lại nói tiếp, Nhiệm gia chính là nơi đầu tiên sáng lập kỹ viện. Trước khi Quần Phụng lâu xuất hiện, trên đời này chỉ có quan kỹ, không có tư kỹ.

Sáu năm trước, sau khi Nhiệm gia gia chủ tiền nhiệm Nhiệm Kinh Hồng qua đời, để lại một hậu viện đầy nữ nhân. Lúc đó, Nhiệm Chi Thần đã ra lệnh, cho toàn bộ những nữ nhân không sinh được con nối dòng chuyển đến ở lầu phía đông của Nhiệm Châu, lấy tên là “Quần Phụng Lâu”, và thông báo với mọi người rằng, vô luận ai, có thân phận thế nào, chỉ cần có tiền, đều có thể đến Quần Phụng Lâu nghe nhạc uống rượu, xem mỹ nhân, vui đùa với mỹ nhân, thậm chí là cùng mỹ nhân vui vẻ một đêm.

Nhưng thực tế cũng có một số nữ nhân thà rằng chết cũng từ chối, Nhiệm Chi Thần liền cho các nàng toại nguyện, trực tiếp hạ lệnh chôn cùng Nhiệm Kinh Hồng. Lệnh này vừa ra, tất cả những nữ nhân còn lại đều chấp nhận số mệnh của mình.

Lúc đó, việc này cũng từng làm cho bảy nước nổi lên một đợt gọn sóng. Dù sao, nhi tử để cho nữ nhân của cha làm kỹ nữ, làm con hát, thực sự là việc hoang đường. Nhưng với thể đạo này, thứ luôn không thiếu, chính là chuyện hoang đường. Bởi vậy, mọi người cũng chỉ dị nghị một thời gian, liền đặt ánh mắt lên Quần Phụng Lâu.

Điều làm cho mọi người không ngờ là, từ khi Quần Phụng Lâu bắt đầu thành lập, không bao lâu sau đã mang lại rất nhiều tiền bạc cho Nhiệm gia. Dù sao Nhiệm Kinh Hồng làm Nhiệm gia gia chủ, đương nhiên những nữ nhân hắn có đều là cực phẩm thể gian. Chỉ tính cái nhân Nhiệm gia trên người các nàng, cũng đủ để các nàng có giá trị hơn so với những loại mỹ nhân khác. Hơn nữa rất nhiều đám quyền quý muốn nịnh bợ Nhiệm gia, nhưng lại không tìm ra phương pháp, họ liền đem mọi hy vọng đặt trên Quần phụng lâu.

Sau đó, các nơi cũng ào ào noi theo Quần Phụng Lâu, một số nơi tương tự như thế cũng bắt đầu xuất hiện. Trong lúc nhất thời, thanh lâu kỹ viện dần dần trở nên thịnh hành.

Bây giờ, Nhiệm Chi Thần lại muốn đem nhóm mỹ nhân này, tất cả đưa vào nơi đó. Lần này đi vào, các nàng sắp sửa gặp phải điều gì không ai là không rõ. Các nàng tuy rằng thân phận cũng không cao quý, chỉ là lễ vật do nhóm người quyền quý dâng lên mà thôi. Nhưng ngay cả khi phải làm gia kỹ của đám quý tộc, so với thanh lâu kỹ nữ kia còn tốt hơn nhiều.

Chúng mỹ nhân khóc lóc cầu xin, Nhiệm Chi Thần lại như không nghe thấy gì, liếc nhìn Lạc Thần, rồi chỉ mạng theo ngao khuyến tên là Đại Bảo đứng dậy rời đi mà không quay đầu lại.

Lạc Thần nhìn theo bóng lưng hắn, nét mặt phức tạp khó hiểu. Đêm nay, thậm chí là sau này, nàng rốt cuộc sẽ đi đến đâu.

Sau khi Nhiệm Chi Thần mở lời, Trần thị đã không hề nói một tiếng. Cho đến khi Nhiệm Chi Thần rời đi, nàng vẫn như cũ ngồi bất động ở kia, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Trần Tử Nặc bên cạnh thấy thế, có chút lo lắng nói: “Cô cô, sắc trời đã muộn, gió cũng đã se lạnh, người hãy về phòng nghỉ tạm trước đi.”

Nhưng Trần thị vẫn chưa đứng dậy, thật lâu sau, mới chua chát nói: “Đứa nhỏ kia, vẫn còn vì việc đó mà oán hận ta...”

Trần Tử Nặc nghe vậy rất ngạc nhiên. Việc kia theo như lời Trần thị nói, hắn cũng từng nghe phụ thân có chút nhắc qua, nhưng cũng không rõ ràng. Phụ thân không nhiều lời, hắn cũng không dám dò hỏi. Hắn biết rõ ràng, bên trong một gia đình bề thế như Nhiễm gia sẽ có rất nhiều chuyện, vẫn là không nên biết đến thì tốt hơn.

Tương tự đến sự thay đổi của Nhiễm Chi Thần trong những năm gần đây, hắn vẫn không khỏi có chút thờ dãi.

Chi Thần khi còn nhỏ, rất giống Chi Vũ bây giờ. Nhưng sau khi chuyện đó xảy ra, bỗng chốc hắn liền trở nên thâm trầm hơn nhiều. Khi đó, hắn cũng mới chỉ có tám, chín tuổi. Lúc ấy, cô cô chỉ vì cái lợi trước mắt, lại không nghĩ rằng đã để lại một bóng ma trong lòng đứa trẻ là Nhiễm Chi Thần. Cho tới bây giờ, hai người vẫn vì việc đó mà mâu thuẫn. Mấy ngày trước đây, biết được tin Chi Thần muốn lựa chọn giáo tập tỳ nữ, cô cô cho rằng hắn đã coi bỏ được khúc mắc, nói không chừng còn có thể tha thứ cho nàng, nên lúc đó lòng mới tràn đầy mong đợi chạy suốt đêm từ Mục Thác sơn trở về. Không ngờ rằng, thái độ của Chi Thần đối với nàng vẫn không hề thay đổi.

Nghĩ vậy một lát, Trần Tử Nặc bắt đầu đi thờ dãi, rõ ràng là mẫu tử chí thân, sao lại đến nông nổi này.

Ngẩng đầu lên, hắn nhìn thấy Lạc Thần. Nhất thời, trong lòng sinh ra một chút vui mừng. Hắn hiển nhiên nhớ thiếu nữ này. Lúc trước trong trận đấu thú ở Triệu quốc, Nhiễm Chi Thần vốn không biết đồng cảm thương tiếc là gì, thế nhưng lại ra tay cứu một nữ nhân, còn đem nàng mang về Nhiễm phủ. Khi đó Trần Tử Nặc đã phần nào cảm thấy được, Nhiễm Chi Thần đối với nàng dường như cũng có chút khác thường. Bây giờ xem ra thật đúng là như thế. Chi mong thiếu nữ này có thể làm cho Nhiễm Chi Thần coi bỏ mọi khúc mắc. Tất cả mọi thứ, còn phải xem đêm nay...

Lúc này, Nhiễm quân gia mang theo một đám hạ nhân vội vàng đi đến. Một số người mạnh mẽ đưa những nữ nhân đang khóc lóc ra khỏi sân. Trong khi những người khác, bắt đầu xử lý thi thể đang nằm trên đất.

Rất nhanh, thi thể của nữ nhân kia được người ta cuộn trong chiếu, rồi bị kéo đi. Vết máu trên đất cũng được cọ rửa sạch sẽ, còn được rắc lên một lớp phân thơm. Gió thổi qua, ngay cả một chút mùi máu tanh cũng không có. Đến lúc này, dấu vết cuối cùng của nữ nhân kia trên đời xem như đã bị xử lý sạch sẽ.

Bọn hạ nhân động tác nhanh nhẹn làm việc, không ai đồng cảm với nàng. Tại trong Nhiễm phủ này, không ai không biết Bảo thiếu gia rất được chủ thượng yêu thích. Cũng chỉ có thể trách bản thân nữ nhân kia, không biết tự lượng sức mình nói ra điều sai trái mà thôi.

Trong khi mọi người đang bận rộn, Nhiễm quân gia mang theo một người phụ nữ trung niên đi đến phía trước Lạc Thần, ôn nhu nói: “Cô nương, người này là Lí tẩu, cũng là lão nhân trong phủ Nhiễm gia ta. Một lát sau người đi theo nàng, nàng sẽ sắp xếp thỏa đáng cho người. Về sau ở bên cạnh chủ thượng, chỉ cần hết lòng hầu hạ, Nhiễm gia sẽ không bạc đãi người...”

Lí tẩu kia gật gật đầu với Lạc Thần, cao giọng nói: “Cô nương thật sự là may mắn...”

Lạc Thần bắt buộc thả lỏng bản thân mỉm cười, trả lời: “Đa tạ. Về sau còn mong Lí tẩu chiếu cố nhiều hơn...”

Lí tẩu cười nói: “Cô nương hãy theo ta đi mau. Trời đã tối muộn, chủ thượng cũng đã tạm nghỉ. Ta còn nhiều việc chưa giao phó cho người đâu...”

Lạc Thần lên tiếng, cáo biệt Nhiễm quân gia, liền theo Lí tẩu rời đi.

Không bao lâu, Lạc Thần đã biết được việc Lí tẩu nói cần phải giao phó kia là chuyện gì.

Lạc Thần đi theo Lí tẩu đến một gian phòng, liền thấy nàng lấy ra một quyển sách bìa đỏ vừa đưa cho Lạc Thần, vừa nói: “Cô nương tự mình xem trước đi, lát sau ta sẽ giảng giải một chút cho cô nương...”

Lạc Thần lên tiếng đáp nhận, vừa mở ra đã thấy, đúng là một quyển sách đông cung! (*)

(*)đông cung đồ, có ai không biết không, lên tiếng để ta giải thích cho^^

Nhìn thấy bộ dáng kinh ngạc của Lạc Thần, Lí tẩu không mấy để ý cười nói: “Cô nương không cần cảm thấy ngượng. Điều hoà âm dương chính là việc đại sự của con người, ai cũng đều phải trải qua việc này một lần. Thời gian cấp bách, cô nương phải mau chóng nắm vững những kỹ năng, ban đêm mới có thể hầu hạ tốt chủ thượng...”

Tiếp đó, Lí tẩu dựa vào nội dung trong sách, giải thích chi tiết từng điều một cho Lạc Thần.

Đối với bất kì nữ nhân chưa lập gia đình nào, trong tình huống như vậy, sợ đều chỉ biết ngượng ngùng không thôi. Nhưng không biết vì sao, trong lòng Lạc Thần lại không chút kinh ngạc, chỉ cảm thấy nhục nhã không thể tả được. Có lẽ là do ngôn ngữ của Lí tẩu quá mức rõ ràng, đã làm cho nàng sinh ra một loại ảo giác, như thể bản thân chỉ là một thanh lâu kỹ nữ, đang nghe chủ chứa tỉnh tể truyền thụ phương pháp hầu hạ tốt ân khách.

Cảm giác này rất khó, rất khó, tra tấn nàng đến mức vừa muốn khóc, vừa muốn cười.

Đến cuối cùng, nàng chỉ biết lẳng lặng nghe, không nói một lời.

Sau, Lí tẩu đưa Lạc Thần vào phòng bên cạnh. Vài người tỳ nữ đã sớm chờ ở nơi đó, thậm chí cả Mai Hương cũng ở đấy. Nhìn thấy Lạc Thần, trên mặt

của nàng không thể che giấu được sự vui sướng, liên tục chúc mừng .

Lạc Thần không đáp lại, trực tiếp cởi quần áo ra, bước vào bồn tắm.

Sau khi tắm, mấy người lau khô tóc cho Lạc Thần, lại trang điểm đơn giản một chút.

Lạc Thần nhìn bản thân trong gương, lại cảm thấy cảnh tượng này có chút quen thuộc. Nàng không khỏi nhớ tới hơn một tháng trước, lúc ở đầu thú tràng, cô về như đã từng có một màn tương tự. Nàng cười khổ một tiếng, nàng vẫn không thể thoát ra khỏi số mệnh của mình sao?

Ngày ấy, sau khi nàng được ăn vận đẹp, liền bị đưa lên pháp trường, hôm nay, chẳng phải cũng là như thế?

Cuối cùng, Lí tẩu hải lòng nhìn nàng một lát, liền sai người dùng kiệu nâng nàng, trực tiếp đưa đến phòng Nhiễm Chi Thần.

Chiếc giường trong phòng lớn, đủ để chứa đến năm sáu người, Lạc Thần nằm ở bên trên, tùy ý để Lí tẩu mấy người loay hoay. Cho đến khi tạo hình thoải mái nhất , Lí tẩu mới dặn dò vài câu, rồi mang theo đám tùy nữ đi ra.

Trong phòng, chỉ còn lại có một mình Lạc Thần yên lặng chờ đợi.

Giữa cái an tĩnh, Lạc Thần lại một lần nữa an ủi bản thân, không phải sợ, điều này không có gì đáng ngại . So với chết, đây thật sự không phải là việc đại sự. Nói không chừng, nàng còn có thể mượn cơ hội này thoát ra khỏi Nhiễm phủ, từ đây tương lai lại càng tươi sáng hơn.

Nàng nghĩ rằng, bây giờ Nhiễm Chi Thần đã hai mươi tuổi, có lẽ sẽ sớm kết hôn. Dựa theo quy tắc đương thời, nữ nhân giống như nàng, đến lúc đó nhất định sẽ bị đưa đi trước tiên. Nhiễm Chi Thần tuy rằng vô tình, nhưng Lạc Thần vẫn luôn tin rằng, hắn sẽ không tùy tiện bán nàng . Nếu là thực sự có lúc đó, hắn nhất định sẽ an bày cho nàng một lối thoát thích đáng.

Tôi thiếu, cũng sẽ cho nàng một số tiền lớn để ra đi. Dù sao điều này đối với hắn, cũng chỉ là việc nhỏ nhặt. Đến lúc đó, nàng sẽ cầm số tiền kia, tìm một nơi yên tĩnh ở Nhiễm Châu mà ẩn cư. Lúc nhàn chán, liền đi leo núi, ngắm sông, thưởng ngoạn cảnh đẹp, và thổi sáo. Nếu may mắn mà nói, không chừng còn có thể thu dưỡng một cô nhi, coi như là về già cũng có người chăm sóc . Thiên hạ này to lớn, nàng không tin, không có chỗ cho nàng dung thân.

Nàng đang khao khát ảo tưởng, chỉ nghe thấy “Cạch” một tiếng, cửa phòng bị mở ra, Nhiễm Chi Thần rốt cục đã trở về phòng .

Vừa tiến vào bên trong, Nhiễm Chi Thần liền thấy Lạc Thần ở trên giường. Liếc mắt nhìn một cái, nhưng lại làm cho hắn hơi khựng lại bước chân, hô hấp cứng lại.

Chỉ thấy trên chiếc giường được bao phủ bởi gấm tuyết, thân thể mỹ nhân trần trụi nằm ở phía trên. Che lên một tấm lụa mỏng hỗn độn bao trọn thân thể trắng tuyết không tỳ vết bên trong. Mép trên của tấm lụa, chỉ có thể che được một nửa, bộ ngực đầy đặn trắng nõn bởi mỹ nhân hô hấp mà lúc lên lúc xuống. Còn ở phía dưới của mảnh lụa, lại che đi nơi tư mật giữa hai chân, đùi ngọc trắng tấp thon dài khép lại, lộ liễu trong không khí, tản ra sự mê hoặc vô biên.

Nửa che nửa hở như vậy, càng khiến người ta mơ màng.

Hai mắt nàng nhắm nghiền, lông mi dài khe khẽ run, dường như tâm lý đang có vẻ bất an.

Dung nhan tuyệt mỹ, gầy ngọc thon dài, xương quai xanh tinh xảo, thật sự không có chỗ nào là không hương diễm.

Hai cánh tay ngẫu nhiên mở ra, như thể mời gọi người ta vào vòng tay của mình.

Còn cả mái tóc đen nhánh kia, phân tán trên chiếc trên giường trắng tuyết, bên trong cái hỗn độn, lại có cái gọi cảm không kể xiết.

Dáng vẻ mặc cho người hái ấy, trong nháy mắt, làm cho Nhiễm Chi Thần cảm thấy rõ, bản thân mình không kiềm chế được thờ mạnh lên. Hắn luôn luôn cho rằng mình thanh tâm quả dục, sức tự chủ mạnh mẽ. Vậy mà hình ảnh trước mặt lại làm cho hắn suýt nữa không thể khống chế được. Một loại cảm giác khác lạ mơ hồ nảy sinh trong lòng hắn.

Hắn hít một hơi thật sâu, nâng chân bước về phía giường

Bạn đang đọc truyện *Sủng Nô Nghịch Tập* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12

Nhiễm Chi Thần đi tới cạnh giường, tháo dây lưng, cởi quần áo. Sau đó, hắn cúi người gạt mảnh vải hồng đang đắp trên người Lạc Thần ra, tiện tay ném trên mặt đất.

Trong nhất thời, thân thể trần truồng của Lạc Thần lộ hết ra.

Lạc Thần chỉ cảm thấy cơ thể bỗng dưng lạnh lẽo, nhắm chặt ánh mắt hơn nữa. Bàn tay nàng níu lấy đệm giường, như muốn nhờ đó để cho thêm mình chút lực lượng, nhưng toàn thân vẫn khê run.

Đối mặt với thân thể hoàn mỹ của nàng, Nhiễm Chi Thần quan sát cẩn thận một lát rồi mới lên giường.

Nhận thấy hân đang đến gần, tim Lạc Thần thất mạnh hơn nữa.

Đột nhiên, nàng bị kéo, lật người một cái, liền rơi vào một bộ ngực rộng rãi. Đôi cánh tay rắn chắc ôm lấy eo nàng.

Cảm giác được nhiệt độ cơ thể hân, cùng với bàn tay đang tiếp xúc với da thịt nàng ở trên eo, Lạc Thần ngừng thở, siết chặt tay, cố gắng khống chế bản năng muốn dây dưa của mình. Nàng giữ im thân thể không nhúc nhích, vừa không ngênh hợp, vừa không phản kháng.

Nhưng từ lúc này, người bên cạnh lại không có động tác gì.

Mãi một lúc lâu sau, Lạc Thần mới cẩn thận mở mắt ra, hồ nghi nhìn Nhiễm Chi Thần. Không đợi nàng hiểu ra mọi chuyện, đầu đã bị một bàn tay nhấn một cái, ngã vào bờ ngực hân. Sau đó, tiếng nói hơi khàn khàn nhưng chắc chắn của Nhiễm Chi Thần truyền vào trong tai: “Ngủ!”

Lạc Thần rùng mình, vội vàng nhắm mắt lại.

Ý của hân là gì? Tôi nay sẽ không muốn nàng sao?

Nhất thời, đủ mọi suy nghĩ quanh quẩn trong lòng Lạc Thần. Rõ ràng nàng cảm thấy dự vọng nóng rực của hân, hô hấp phả vào trên đỉnh đầu nàng cũng gấp gáp. Điều này làm cho nàng không biết là nên cảm thấy may mắn hay là nên lo lắng.

Tôi nay hân không muốn nàng, vì một mối sao? Chờ đến tối mai mới nói? Hay là căn bản hân chúm mắt nàng? Nếu vậy, hân cũng sẽ đưa nàng đến Quần Phương Lô sao?

Nghĩ tới nghĩ lui, Lạc Thần vẫn không đoán ra ý của hân. Mà hình như từ khi gặp hân lần đầu tiên đến giờ, vẫn là như vậy. Nàng khê thờ dài, tâm trạng kém đến khó tả.

Lúc trước nàng vẫn cảm thấy, chỉ cần có thể sống là tốt rồi. Nhưng hai tháng ngắn ngủi ở dị thể này, lại khiến nàng sâu sắc cảm thấy, sống sót thật không dễ.

Lạc Thần vốn cho rằng cả đêm cũng không thể chợp mắt, nhưng không tưởng lại đã thiếp đi lúc nào không biết, có lẽ là do bờ ngực kia quá vững vàng và ấm áp...

Một đêm này, cứ thế qua đi...

Sáng sớm hôm sau, Nhiễm Chi Thần tỉnh lại trong những tia nắng ban mai. Vừa mở mắt đã gặp phải khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn còn đang ngủ say của Lạc Thần. Trong giây lát, hân ngó người ra.

Thường ngày vào tầm giờ này, đều do Đại Bảo tới đánh thức hân. Hân cũng đã quen với việc mỗi ngày vừa mở mắt là thấy bộ mặt dữ tợn của nó. Hôm nay bỗng đổi thành dung nhan tuyệt mỹ, làm cho hân không quá thích ứng.

Hân cẩn thận đánh giá khuôn mặt nhỏ nhắn ấy. Mới chỉ vài tháng không thấy, mà nàng lại như đẹp hơn một chút. Khí sắc trên mặt khá hơn nhiều so với lúc trước, cơ thể cũng đầy đặn hơn. Nhớ tới đêm qua, khi nhìn thấy dáng người gợi cảm quyến rũ, thật là không nhìn ra nàng mới chỉ mười ba tuổi. Nhưng lúc này nàng ngủ yên ổn như vậy, vẻ non nớt lại hiện ra hoàn toàn. Tóm lại vẫn là con nít thôi!

Nhiễm Chi Thần khê cười một tiếng, có vẻ tâm tình không tệ. Hân siết chặt vòng tay, kéo sát Lạc Thần vào ngực. Xúc cảm nhũn nhụi trơn mượt trên tay, khiến hân không tự chủ được nhẹ nhàng xoa vài cái ở eo nàng. Vòng eo này thật đúng là nhỏ không đủ nắm, như thể chỉ hơi dùng sức, thì sẽ bị bẻ gãy. Tiểu nô lệ này, thật là yếu đuối không chịu nổi một kích.

Nghĩ lại ngày hôm qua, nàng mặc một thân quần áo xanh biếc lại có hoa đỏ rất tục tĩu, tỏ vẻ vâng lời đứng xen vào đám nữ nhân, khiến cho hân rất buồn cười. Rất tốt, tiểu nô lệ này đủ hèn mọn, đủ khéo léo, đủ giáo hoạt, đủ thú vị. Giống như hôm đó ở đấu thú trắng, một khắc trước nàng còn đơn thuần, mờ mịt, chỉ chớp mắt đã trở nên thánh khiết, cao quý. Hân không khỏi nghĩ, sau này nàng còn có thể biến ra bao nhiêu khuôn mặt. Giữ một người như vậy ở bên cạnh, cũng coi như thú vị.

Lúc này, Lạc Thần “ừm” một tiếng, tỉnh dậy. Vừa mở ra đôi mắt còn buồn ngủ, đã thấy được ánh nhìn chăm chú của Nhiễm Chi Thần. Tinh thần căng thẳng nên nhanh chóng tỉnh táo lại.

Nhiễm Chi Thần cũng thu hồi ánh mắt, buông nàng ra, định đứng dậy xuống giường. Bỗng nhiên ngoài cửa vang lên một trận ồn ào. Sau đó, cửa phòng bị mở ra, một thân hình vội vàng xông vào, còn có mấy tỷ nữ theo ở phía sau.

Nhiễm Chi Vũ vừa vào phòng, đã thấy được hai người trên giường, khuôn mặt lập tức biến sắc.

Trong lòng Lạc Thần cả kinh, chưa kịp phản ứng thì Nhiễm Chi Thần đã kéo chiếc chăn trên người nàng lên cao, bọc kín nàng ở trong đó.

Tiếp đó, không chờ nhiễm chi vũ mở miệng, sắc mặt hắn đã trầm xuống, tức giận quát: “Đi ra ngoài!”

Mấy tỷ nữ nghe vậy, sợ tới mức vội lui ra ngoài. Nhiễm Chi Vũ cũng lùi về một bước theo bản năng, nhưng cuối cùng cũng không ra ngoài. Tuy nhiên khi thể kia, lại yếu đi không ít so với lúc mới vào cửa.

Hắn quát cường nhìn Nhiễm Chi Thần, miệng mấp máy, nhưng không lên tiếng. Cuối cùng, hắn đưa mắt nhìn Lạc Thần, nói: “A Thần, rõ ràng ngươi đã đồng ý sẽ làm tỷ nữ của ta, không nghĩ cách để trèo lên giường của nhị huynh nữa. Vậy mà tại sao nhị huynh vừa trở về mà ngươi đã đổi ý?” Trong giọng nói tràn đầy tính chất vẫn cùng ủy khuất.

Nghe vậy, Lạc Thần lo lắng định mở miệng, lại nghe Nhiễm Chi Thần nói tiếp: “Đi ra ngoài!” Lần này, thanh âm của hắn rất thấp, rất nhẹ, hoàn toàn không có vẻ tức giận lúc trước. Thế nhưng toàn thân Nhiễm Chi Vũ không tự chủ run lên, sắc mặt suy sụp, xoay người chạy ra ngoài.

Cả phòng một lần nữa được yên tĩnh lại, trong trầm mặc, Nhiễm Chi Thần vỗ nhẹ Lạc Thần một cái, đứng dậy xuống giường.

Lạc Thần cũng không biết hắn nghĩ thế nào, nhìn khuôn mặt không thể phân rõ là vui hay giận của hắn, lòng nôn nóng, nhưng lại không biết thế nào cho phải.

Lúc này, đám tỷ nữ nghe được tiếng động trong phòng, hỏi dò: “Chủ thượng chuẩn bị rời giường sao?”

Nhiễm Chi Thần đáp lại một tiếng.

Mấy người đẩy cửa vào, cúi thấp đầu, vừa định hầu hạ Nhiễm Chi Thần mặc quần áo, lại bị hắn khoát tay từ chối. Hắn nhìn Lạc Thần đang ngồi trên giường, ánh mắt rất cục nhe hòa hơn, ý rất rõ ràng.

Lạc Thần vội nhận lấy y phục mà tỷ nữ đưa cho, xoay người mặc vào, rồi tới cạnh Nhiễm Chi Thần, bắt đầu hầu hạ hắn.

Đây là lần đầu tiên Lạc Thần mặc quần áo cho nam tử, đương nhiên là không thuần thục. Nhiễm Chi Thần cũng không thúc giục nàng, chỉ nhìn nàng luống cuống tay chân, hồi lâu mới hỏi: “Hôm qua Đại Bảo ngủ ở đâu?”

Một tỷ nữ cung kính đáp: “Bẩm chủ thượng, Nhiễm quân gia bố trí cho Bảo thiếu gia nghỉ ngơi ở Thiên Viện?”

Nghe vậy, Nhiễm Chi Thần gật đầu một cái.

Cuối cùng Lạc Thần cũng mặc chỉnh tề được cho hắn, vừa ngẩng đầu đã nghe thấy hắn nói: “Sau này, gọi ngươi là Tiểu Bảo đi.” Dứt lời, còn giơ tay lên, nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc đen như mực của nàng.

Lạc Thần sững sốt, sau đó lập tức hiểu được, cúi đầu, khẽ khom người, dịu dàng đáp: “Tạ chủ thượng ban thưởng tên cho.”

Ở trong Nhiễm phủ, có thể được Nhiễm Chi Thần ban tên, đúng là một chuyện rất vinh quang. Nhưng những người có được loại vinh quang này, cả phủ cũng không có mấy. Vậy nên nàng mới phải cảm tạ.

Nhiễm Chi Thần hài lòng cười một tiếng: “Đi thôi, đi dùng bữa với ta.” Nói xong thì quay người đi.

Lạc Thần nói tiếng đồng ý, rồi cung kính đi theo sau hắn. Trong lòng cười nhạo, Tiểu Bảo, tên thật hay, như một con mèo, như một con chó.

Lúc ăn sáng, Lạc Thần lại gặp được ngao khuyển. Không biết có phải do nàng xuất hiện ảo giác hay không, nhưng nàng vẫn luôn cảm thấy ánh mắt hắn nhìn nàng, nói như thế nào nhỉ... hình như... có một chút u oán.

Ở dưới ánh mắt như thế, Lạc Thần ăn cơm trong thấp thòm. Cuối cùng, nàng nhìn thức ăn trên bàn, như hiểu ra, bưng một bát canh còn dư lại mấy miếng thịt, thử đưa cho ngao khuyển. Sau này nàng chính là Tiểu Bảo, nói thế nào thì cũng nên làm tốt quan hệ với Đại Bảo.

Nhưng Đại Bảo chỉ liếc bát canh thịt kia một cái, rồi khinh thường nghiêng đầu, nhìn Nhiễm Chi Thần dùng bữa.

Ánh mắt của nó ngập nước, đen long lanh, tràn đầy ủy khuất nhìn Nhiễm Chi Thần, như một con vật bị chủ nhân vứt bỏ.

Lúc trước, ở trong mắt Lạc Thần, Đại Bảo luôn là một con mãnh thú hung tàn. Nhưng giờ phút này, thấy bộ dạng kia của nó, lại khiến cho Lạc Thần lần đầu tiên cảm thấy, nó chẳng qua chỉ là một con chó nhỏ, một sùng vật bình thường.

Nhiễm Chi Thần không thèm nhìn nó, vẫn không nhanh không chậm, sau khi ưu nhã dùng hết đồ ăn sáng, mới mở miệng nói: “Tối hôm qua Đại Bảo thế nào?”

Nô bộc đứng ở một bên đáp: “Bẩm chủ thượng, hình như cả một đêm Bảo thiếu gia đều ngủ không ngon giấc.”

Nghe vậy, Nhiễm Chi Thần nhìn bộ dạng ủy khuất của Đại Bảo một chút, miệng vẫn nhàn nhạt nói: “Không sao, quen dần đi là được.”

Đại Bảo kêu một tiếng, không nhìn bất cứ ai, cúi đầu gặm khúc xương trên mặt đất, chỉ để lại cho Lạc Thần một bóng dáng tịch mịch.

Sau khi ăn sáng, Nhiễm Chi Thần đi thư phòng. Không lâu sau, Trần Tử Nặc vội vàng đến, vừa thấy dáng vẻ vẽ tranh ưu nhã của Nhiễm Chi Thần, mọi sốt ruột đều hóa thành bất đắc dĩ. Hắn thở dài một tiếng, mới hỏi: “Trọng Thần, đêm qua đã xảy ra chuyện gì?”

Đường như Nhiễm Chi Thần sớm biết là hắn sẽ hỏi như thế, trên mặt không có nửa điểm kinh ngạc, điểm thêm vài tia nắng lên dãy núi trong bức tranh, mới buông bút vẽ, nhìn Trần Tử Nặc, nói: “Đó vẫn chỉ là một đứa bé, đợi thêm vài năm nữa đã.”

Nghe vậy, Trần Tử Nặc nóng nảy. Cái gì gọi là vẫn chỉ là một đứa bé? Mười ba tuổi cũng có thể làm mẹ, còn có thể gọi là đứa bé sao? Hơn nữa, đáng người kia, dung mạo kia, một đứa bé có thể có sao?

Hiện nay, đối với việc Nhiễm Chi Thần không gần nữ sắc, cả Nhiễm gia từ trên xuống dưới đã có nhiều tin đồn.

Mấy năm trước, mọi người còn cho rằng hắn mới thừa kế gia nghiệp, loạn trong giặc ngoài nên chưa có tâm tư nào mà nghĩ đến sắc đẹp. Nhưng gần đây, đã có không ít người hoài nghi thân thể hắn có vấn đề, thậm chí cả mấy vị trưởng bối của Nhiễm gia cũng nghe được tin tức, âm thầm cho dò xét nhiều lần. Nếu không phải đại phu nói rõ, dương khí của Nhiễm Chi Thần tràn đầy, không có tí chút vấn đề nào, bọn họ lo là sẽ phải chọn đứa trẻ nào đó trong gia tộc, làm con nuôi của hắn. Bây giờ dáng vẻ của Nhiễm Chi Thần cũng không vội vàng chút nào thì thôi, lại còn nói chờ thêm vài năm?

Trần Tử Nặc tức giận hít mấy hơi, thốt lên: “Hôm qua nhiều người không phải đứa bé như vậy, tại sao ngươi không chọn? Nếu ngươi chê nàng nhỏ, vậy cho ta đi. Ta thấy nàng rất tốt, không hề cảm thấy nàng là đứa bé.”

Tiếng nói vừa dứt, không khí trong phòng bỗng dưng lạnh ngắt.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Nô Nghịch Tập* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

Tiếng nói vừa dứt, không khí trong phòng bỗng dưng lạnh ngắt.

Trần Tử Nặc rung mình, thầm nghĩ không ổn. Hắn không chỉ là cấp dưới của Nhiễm Chi Thần, là bạn tốt tri kỷ, mà còn là biểu huynh huyết mạch tương thân. Bởi vậy, quan hệ giữa hai người rất thân thiết, trong ngày thường nói chuyện cũng có chút tùy ý. Hơn nữa Nhiễm Chi Thần đối nữ nhân quả thật khinh thường. Bất kể là nữ nhân của phụ thân hắn, hay là những nữ nhân trước kia từng ở tại hậu viện, hắn đều không chút do dự đưa tới Quân Phòng Lâu. Cho nên, vừa rồi Trần Tử Nặc bị hắn làm cho khó thở, mới không hề nghĩ ngợi nói ra điều kia. Bây giờ xem ra, thật sự là sai lầm lớn.

Nhiễm Chi Thần nhìn thật sâu vào hắn một cái, cười cười, thấp giọng nói: ”Nữ nhân của ta, thì ra cũng có người dám nhớ đến.”

Trần Tử Nặc “Bịch” một tiếng quỳ gối trên đất, vội vàng đáp: “Thuộc hạ không dám!”

Nhiễm Chi Thần nhìn hắn một cái, không nói gì, lại nhắc bút lông lên, vẽ tranh.

Hơn nửa canh giờ đi qua, Nhiễm Chi Thần rốt cục cũng hoàn thành tranh xong. Hắn cầm lấy bức sơn thủy đồ quan sát một lát, vừa lòng gật gật đầu, rồi lấy ra con dấu ấn lên trên. Chậm rãi đem bức tranh cuộn lại, lúc này mới quay lại nhìn về phía Trần Tử Nặc đang quỳ suốt dưới đất không dám đứng lên.

Chỉ thấy hắn cầm bức họa trong tay đặt lên bàn, bình giọng nói: “Đứng lên đi, tranh này ta đưa cho ngươi. Khi trở về treo tại trong nhà, mỗi khi nhìn thấy, hãy suy nghĩ một chút về chuyện hôm nay”.

“Vâng.” Trần Tử Nặc nhanh chóng đồng ý, đứng dậy cầm lấy bức họa kia, sau đó đứng thẳng lên, bước đi nghiêng ngả, cung kính lui xuống.

Chuyện trong thư phòng, nhanh chóng truyền ra khắp Nhiễm phủ. Vốn, Lạc Thần làm giáo tập tỳ nữ, nhưng đêm qua lại chưa thừa hoan. Điều này làm cho Nhiễm phủ trên dưới đều đối nàng nghị dị ào ào. Nhưng từ sau khi việc này truyền ra, đột nhiên mọi dị nghị lại biến mất sạch sẽ.

Ở đương thời, bằng hữu thân thích đưa mỹ nhân làm lễ vật, trao đổi cơ thiếp làm trò vui chỉ là chuyện thông thường. Chỉ cần không phải là thê tử được cưới hỏi đăng hoàng, thì cho dù được sủng ái đến đâu, cũng lắm chỉ là một món đồ chơi mà thôi. Đã là đồ chơi, liền như một bức tranh, một quyển sách, nếu bằng hữu nhìn trúng thì có thể lấy ra thưởng thức, cũng không có gì bất ổn.

Chẳng hạn như, nếu có bằng hữu làm khách ở trong nhà, ngẫu nhiên gặp được cơ thiếp trong viện, nếu nổi hứng, thậm chí cũng không cần hỏi qua bằng hữu của mình, trực tiếp đưa người sang một bên, cưỡng bức ngay tại chỗ, chuyện ấy cũng có lúc phát sinh. Mà sau đó, cũng lắm cũng chỉ là nói một lời xin lỗi với bằng hữu mà thôi, không có ai lại vì việc nhỏ như vậy mà đi trách tội nặng nề. Nếu không, chính là người keo kiệt hẹp hòi. Chẳng những không trách tội, thậm chí còn có thể hào phóng chế nhạo đối phương phong lưu.

Cho nên, trong mắt người đương thời, lời nói kia của Trần Tử Nặc thật không có gì sai phạm lớn. Dù sao với quan hệ của hắn cùng Nhiễm Chi Thần, muốn một mỹ nhân ngay cả danh phận cũng không có, thật sự không đáng gì.

Nhưng chỉ vì chuyện nhỏ như vậy, Nhiễm Chi Thần lại làm cho Trần Tử Nặc quý lâu đến thế. Trong lúc nhất thời, không khỏi làm mọi người suy đoán liên miên. Không biết Nhiễm Chi Thần rốt cuộc là muốn mượn việc này ra uy, hay thực tế là muốn độc chiếm nữ nhân kia.

Ngoài ra, còn có một chuyện thú vị hơn. Bọn hạ nhân trong Nhiễm gia kỷ luật vô cùng nghiêm khắc. Chuyện xảy ra trong phòng Nhiễm Chi Thần, sao có thể tùy tiện truyền ra? Chắc chắn là họ cố tình truyền ra, hơn nữa càng truyền càng lớn, nhưng lại không thấy ai ngăn cản.

Đối với những tin đồn bên ngoài, Lạc Thần nửa điểm cũng không hiểu biết. Từ sau ngày ấy, Nhiễm Chi Thần đã cho nàng chuyển đến chủ viện, cùng hắn ăn ở. Mỗi đêm cũng đều ôm nàng đi ngủ. Lúc bắt đầu, Lạc Thần còn có chút lo lắng. Một thời gian sau, biết được hắn chỉ ôm nàng, không có hành động gì khác, Lạc Thần mới dần dần thấy an tâm. Tuy rằng nàng vẫn không đoán được ý định của hắn, nhưng ít ra trước mắt, xem như nàng tạm thời an toàn.

Hiện tại, nàng lo lắng duy nhất chính là Nhiễm Chi Vũ. Lần này, nàng dường như đã thật sự đắc tội với hắn. Từ hôm đó đến nay đã được nửa tháng, mỗi ngày nàng đều phái người chuyển lời đến hắn, nhưng lại bị hắn bỏ mặc, như thể cả đời này cũng không muốn qua lại với nàng nữa, khiến cho nàng không nghĩ được cách nào để giải thích. Dần dà, Lạc Thần cũng chỉ có thể bất đắc dĩ từ bỏ.

Một ngày này, Nhiễm Chi Thần ở thư phòng nghe Nhiễm quân gia báo cáo, Lạc Thần ngồi cách đó không xa nhàm chán ngẩn người. Đối với không khí chung sống thế này, nàng đã dần quen. Ngoại trừ lúc Nhiễm Chi Thần ra ngoài phủ làm việc, dường như mọi lúc nàng đều ở cùng hắn. Ngẫu nhiên, hắn cũng sẽ giao cho nàng làm một số việc nhỏ, nhưng đa số mọi thời điểm đều là nhàm chán đứng một bên như vậy.

Nhiễm quân gia cuối cùng cũng báo cáo xong, Nhiễm Chi Thần ngẩng đầu nhìn liếc sang Lạc Thần đang buồn ngủ, mới quay lại hỏi: “Tuyệt Tình, Vũ Tình giờ này đang làm gì?”

Nhiễm quân gia sừng sốt, cảm thấy ngoài ý liệu. Nhiễm Tuyệt Tình, Nhiễm Vũ Tình đều là Nhiễm gia tiểu thư, năm nay một người mười ba tuổi, một người mười bốn tuổi. Thế nhưng, đối với những muội muội thứ xuất (1) này, Nhiễm Chi Thần cho tới bây giờ cũng không hề hỏi đến.

(1) Thứ xuất: con do thiếp thất sinh ra.

Tuy rằng không biết vì sao hắn đột nhiên nhắc tới, nhưng Nhiễm quân gia vẫn đáp lại cẩn thận: “Bẩm chủ thượng, bát tiểu thư đang học tập cầm kỳ thư họa, thi từ ca phú, lễ nghi phép tắc với, thỉnh thoảng cũng sẽ ra khỏi phủ hội tụ với bạn bè. Còn về thất tiểu thư, bởi vì sang năm sẽ lấy chồng, nên rất ít khi ra phủ, trước mắt chỉ ở trong phủ học tập một ít việc nữ hồng.”

“Cầm kỳ thư họa, thi từ ca phú, lễ nghi phép tắc, việc nữ hồng sao...” Nhiễm Chi Thần nhắc lại một lần nữa, trầm ngâm một lát, rồi nhìn về phía Lạc Thần, mở miệng nói: “Tiểu Bảo.”

Tiếng gọi vừa dứt, Lạc Thần nhanh chóng tỉnh táo lại, mờ to hai mắt nghiêm cẩn nhìn về phía Nhiễm Chi Thần.

Chỉ nghe Nhiễm Chi Thần tiếp tục nói: “Ngươi thối sao cũng không tệ, rất có thiên phú trong âm luật. Ngày mai hãy bắt đầu đi học đàn đi. Ngoài ra, những việc nữ hồng cũng phải học. Ngươi bây giờ còn nhỏ, học vài thứ cũng tốt.”

“Vâng.” Lạc Thần cung kính đáp. Tuy rằng không biết Nhiễm Chi Thần có ý gì, nhưng có việc để làm, Lạc Thần cảm thấy vô cùng vui sướng.

Chính như lời Nhiễm Chi Thần nói, nàng bây giờ còn nhỏ, học thêm vài thứ đúng là không có gì không tốt.

Ngay sau khi Nhiễm quân gia lui ra không lâu, liền nghe một tiếng nói truyền vào từ ngoài cửa: “Chủ thượng, lão phu nhân tới.”

Sau khi Trần thị vào cửa, Lạc Thần vội vàng đứng dậy thi lễ. Nàng nhìn Lạc Thần, cẩn thận đánh giá một lát, rồi mới quay đầu sang Nhiễm Chi Thần nói: “Thần nhi, nữ nhân này, ngươi không hài lòng lắm sao?”

Nhiễm Chi Thần thần sắc nhàm nhạt, giọng nói xa cách trả lời: “Việc này không nhọc mầu thân lo lắng.”

Sắc mặt Trần thị âm ảm xuống, thật lâu sau, mới cười khổ nói: “Thần nhi, ngươi không muốn sinh hoạt vợ chồng với nữ nhân, là vì trả thù mẫu thân sao?” Trong giọng nói của bà mang theo vô tận đau khổ, ánh mắt nhìn Nhiễm Chi Thần cũng tràn đầy bi thương: “Những năm trước đây, ta cũng nghĩ rằng vì sự việc ấy mà ngươi có khúc mắc với chuyện nam nữ. Nhưng mấy ngày nay ta xem như đã hiểu rõ, ngươi làm như vậy, rõ ràng là vì trả thù mẫu thân. Ngươi muốn làm cho ta áy náy, làm cho ta hối hận, đúng không?”

Nghe vậy, Nhiễm Chi Thần tự giễu cười, cúi đầu, hơi châm chọc nói: “Trả thù sao? Ta đâu có tư cách gì mà đi trả thù mẫu thân? Chính như lời người nói năm đó, người là vì ta mới làm việc này. Nói là muốn trả thù, không phải ta cũng nên trả thù bản thân mình sao?” Dứt lời, hắn ngẩng đầu, mắt sáng như đuốc nhìn về phía Trần thị, trầm giọng nói: “Nhưng mà, ta luôn luôn muốn hỏi người, mấy năm nay, người có từng thật sự áy náy, hối hận qua?”

Trần thị vội vàng bước đến phía trước Nhiễm Chi Thần, cầm chặt lấy cánh tay hắn nói: “Hối hận! Mẫu thân hối hận! Ta lúc trước làm việc này khiến cho ngươi bản mặt. Nhưng nếu không, lâu nay con đâu thể sống như vậy.”

Tiếng nói của nàng vừa dứt, Nhiễm Chi Thần liền phẩy tay áo mạnh một cái, rút cánh tay từ trong tay Trần thị ra. Hắn đau đớn nói: “Vay huynh trưởng, phụ thân, và cả hai vị tẩu tẩu, cùng đưa con chưa sinh kia thì sao? Mẫu thân hại chết nhiều người như vậy, chẳng lẽ không có một chút áy náy hay sao?”

Trần thị sắc mặt trắng nhợt, hoảng loạn biện bạch: “Lí thị không phải ta hại chết! Là do chính nàng không biết liêm sỉ, vụng trộm với phụ thân sau lưng huynh trưởng ngươi. Ta chỉ...”

Câu nói của nàng còn chưa dứt, đã bị Nhiễm Chi Thần ngắt lời nói: “Người chỉ cái gì? Chỉ vừa khéo lợi dụng chuyện này đúng không? Thế Triệu thị thì

sao? Có phải người muốn nói, Triệu thị cũng không phải do người hại chết? Người cũng không nghĩ tới rằng nữ nhân kia lại ngu xuẩn, yếu đuối như vậy, trong bụng mang đứa trẻ sáu tháng, thế nhưng lại tự sát, đúng không?”

Nghe Nhiễm Chi Thần lời nói tràn đầy châm chọc, Trần thị rốt cục như mất hết sức lực, ngồi sững trên đất, thật lâu cũng không dậy nổi. Không biết qua bao lâu, bà mới chậm rãi đứng dậy, bắt lực đi về phía cửa. Nhưng vừa định đẩy cửa mà ra, bà chợt xoay người lại, nhìn về phía Lạc Thần đang lui ở trong góc phòng. Vừa rồi bà quá kích động, lại quên trong phòng còn có một người nữa.

Nhất thời, ánh mắt bà lạnh lẽo, quay đầu về phía Nhiễm Chi Thần, quả quyết nói: “Nữ nhân này đã nghe được quá nhiều chuyện, không thể giữ lại!”

Nhiễm Chi Thần nhìn Lạc Thần, nhú nhú mày, còn không đợi hần mở miệng, ngoài cửa đã vang lên một tiếng thét: “Không được!”

Nghe thấy âm thanh quen thuộc kia, Trần thị cùng Nhiễm Chi Thần đồng thời biến sắc. Chi thấy Nhiễm Chi Vũ đẩy cửa mà vào, đi qua chỗ Trần thị, hướng thẳng đến phía Lạc Thần vô cùng kinh ngạc, hần che phía trước nàng, mặt hướng tới Trần thị hét lớn nói: “Người là người xấu! Người không phải là mẫu thân của ta! Người không chỉ hại chết phụ thân và huynh trưởng mà bây giờ còn định hại chết A Thần!”

Dứt lời, hần nhìn Nhiễm Chi Thần, cầu xin nói: “Nhị huynh, người đừng giết A Thần, có được không? Nếu người không thích nàng, vậy thì đưa cho ta sẽ là được. Ta cam đoan, nàng tuyệt đối sẽ không nói lung tung.”

Sắc mặt Nhiễm Chi Thần quả thật vô cùng kém, hần trầm giọng quát Lạc Thần: “Dẫn hần đi!”

Nghe vậy, Lạc Thần mau chóng kéo Nhiễm Chi Vũ đi ra ngoài.

Ra khỏi cửa phòng, Lạc Thần mới nhẹ nhàng thở mạnh ra. Nàng lại dạo qua quý môn quan một lần nữa. Nhớ tới lời nói lạnh thấu xương của Trần thị vừa rồi, trong lòng nàng vẫn có chút sợ hãi.

Nàng nghĩ, mạng của nàng, thật đúng là rẻ mạt. Cũng không biết khi nào thì sẽ vì gặp phải những việc nhỏ như thế này mà bị một lời nói của đám quý nhân dễ dàng quyết định sinh tử.

Cảm giác như vậy, thật sự rất tồi tệ.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Nô Nghịch Tập* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: chương 14

Edit: Âm

Beta: Yun

Lạc Thần lạnh lùng cười tự giễu, nhìn ra xung quanh chẳng thấy bóng của một hạ nhân nào ở thư phòng. Xem ra là đều bị Trần thị đuổi đi trước đó rồi. Chẳng trách Chi Vũ đến cũng ko có người thông báo.

Lạc Thần nhìn xuống Nhiễm Chi Vũ, trong lòng tràn đầy cảm kích. Nếu Nhiễm Chi Vũ ko đến kịp thời, thật sự là nàng không thể xác định được Nhiễm Chi Thần có vô tình như vậy hay không, nghe lời Trần Thị lạng lẽ thù tiêu nàng.

Ngẫm lại thì thấy nàng thật xui xẻo. Trước đó khi nhận ra cuộc nói chuyện của hai người không được thích hợp cho lắm, nàng đã ý thức được rằng bản thân phải đi ra ngoài, ai ngờ lại chẳng tìm thấy cơ hội.

Tóm lại cũng là do kinh nghiệm của nàng còn kém, coi như lần này là một bài học đi. Hiện tại chỉ mong hần tin tưởng nàng, hoặc là nể mặt Nhiễm Chi Vũ mà tha cho nàng.

Thấy ánh mắt tràn đầy cảm kích ấy của Lạc Thần, Nhiễm Chi Vũ hừ nhẹ, phát áo, bỏ đi đến ngoại viện. Thấy thế, Lạc Thần vội theo sau lưng hần. Đứa nhỏ này không biết đã nghe được bao nhiêu, nàng không yên tâm bỏ lại hần một mình.

Bên bờ hồ, Nhiễm Chi Vũ cầm đá ném xuống nước. Lạc Thần đứng xem ở một bên, trong lòng tràn đầy lo lắng.

Về cuộc hội thoại giữa Trần thị và Nhiễm Chi Thần, một người ngoài cuộc như nàng nghe còn giật mình, huống chi là Nhiễm Chi Vũ.

Nàng muốn an ủi hần, nhưng lại ko biết làm cách nào. Dù sao chuyện tàn nhẫn như vậy xảy ra ở trước mắt, nói gì thì cũng thế thôi.

Nhận thấy sự lo lắng của Lạc Thần, Nhiễm Chi Vũ cũng ném tất cả đá đi, nhìn chăm chăm Lạc Thần rồi bất mãn lên tiếng:

“Đừng nhìn ta bằng ánh mắt như vậy! Thật xấu!”

Sau đó, dưới ánh mắt ngạc nhiên của Lạc Thần, hắn ngồi lên một tảng đá, đung đưa hai chân, nhìn những giọt nước, vẻ mặt bình tĩnh, thậm chí là không chút để ý tiếp tục nói :

” Những gì bọn họ nói ta đã sớm biết, vào ngày giỗ năm ngoai của huynh trưởng, nhị ca và mẹ cũng cãi nhau một trận lớn như vậy. Ta tránh một bên nghe hết.”

Dứt lời, hắn cười “ha ha” một tiếng, trong tiếng cười kia, lại mang theo vẻ châm chọc không hợp với tuổi của hắn.

“Nhưng điều này cũng chẳng liên quan nhiều đến ta, huynh trưởng cùng hai người chị dâu kia đã chết khi ta còn chưa sinh ra, ta chưa từng gặp mặt ai dù chỉ là một lần. Lúc phụ thân qua đời ta cũng mới tròn một tuổi, đến bây giờ cũng chẳng còn nhớ gì. Còn về mẹ, một năm chỉ về phủ mấy ngày, số lần ta nhìn thấy mẹ còn không nhiều bằng số lần nhìn thấy Đại Bảo. Vì vậy, giữa họ xảy ra điều gì ta cũng chẳng quan tâm”

Nói đến đây, hắn quay đầu nhìn Lạc Thần, bữu môi, hơi không tự nhiên nói tiếp:

” Nếu hôm nay mẹ không định giết ngươi thì ta cũng sẽ chẳng vào đó. Ngươi cũng thật là ngu ngốc, theo nhị ca có gì tốt, không cần thận còn sẽ mất mạng. Hiện tại thấy hối hận chưa?”

Lạc Thần cười khổ một tiếng, hồi hận, cũng cần phải có điều kiện. Những người chỉ có thể tiếp nhận, mà không hề có quyền lựa chọn như nàng, ngay cả hối hận cũng là xa vời.

Nhìn dáng vẻ thờ ơ của Nhiễm Chi Vũ, nàng cũng chẳng biết khóc hay cười.

Mặc kệ như thế nào, nàng nghĩ rằng sau này cần phải đối xử tốt hơn với hắn.

Trước kia, nàng nghĩ hắn cùng lắm chỉ là một đứa trẻ già vờ trưởng thành mà thôi. Bây giờ xem ra không phải vậy, những đứa trẻ lớn lên ở một gia tộc lớn như Nhiễm gia, liệu có mấy người là thật sự đơn thuần?

Việc này nếu đổi thành nàng, biết được mẹ mình hại chết nhiều người thân như vậy, e rằng đã sớm không thể chịu được. Mà hắn, lại dễ dàng nói chuyện này một cách băng quơ như vậy.

Nghĩ tới nghĩ lui, Lạc Thần chỉ có thể bất đắc dĩ cảm khái, quả nhiên, người của Nhiễm gia, dù là lớn hay nhỏ, nàng cũng không thể nhìn thấu được.

Chập tối, sau khi dùng bữa tối cùng Nhiễm Chi Vũ, Lạc Thần mới trở về chủ viện.

Nàng có chút không yên khi bước vào phòng ngủ, thì nhìn thấy Nhiễm Chi Thần đang dựa người vào giường, tay cầm cây sáo mà hắn vẫn luôn mang trên người.

Lạc Thần đi theo hắn cũng đã được một thời gian, tuy có nghe hắn đàn qua nhưng chưa thấy hắn thổi sáo bao giờ.

Nhận thấy sự hiện diện của nàng, Nhiễm Chi Thần cũng không ngẩng đầu lên, vẫn vuốt ve cây sáo, thản nhiên hỏi:

“Thế nào?”

Lạc Thần đi đến bên cạnh hắn, đoán đo rồi đáp:

” Bẩm chủ thượng, Vũ thiếu gia ko có gì đáng lo, chuyện này... dường như hắn đã sớm biết rồi.”

Nghe vậy Nhiễm Chi Thần nhũn mày, nhưng không hỏi thêm gì nữa.

Hắn giắt cây sáo ở bên hông, rồi vươn tay ôm Lạc Thần vào lòng.

Mấy ngày qua, hành động như thế rất thường gặp ở hai người. Nhiễm Chi Thần như tìm thấy một chiếc gối ôm thoải mái, mỗi đêm đều ôm nàng đi ngủ.

Mà giờ phút này, hắn lẳng lặng ôm nàng, không biết đang suy nghĩ điều gì.

Thường ngày, khi bị hắn ôm, Lạc Thần vẫn luôn thấy không được tự nhiên cho lắm. Nhưng không biết vì sao, hôm nay Lạc Thần cảm thấy hơi khác với mọi hôm. Cụ thể là khác ở chỗ nào, nàng cũng không nói lên được. Chỉ biết là nó làm cho nàng không tự chủ được thả lỏng thân mình, lẳng lặng tựa vào lòng hắn.

Nhận thấy sự phối hợp của Lạc Thần, khóe miệng Nhiễm Chi Thần khó được nhếch lên. Hắn đưa tay nhẹ nhàng vuốt tóc Lạc Thần, sau đó cảm một lọn lên, quán quanh ngón tay thường thức:

” Tiểu Bảo, có một người nào, khiến ngươi cho ngươi kính yêu nhất, lại áy náy nhất hay không?”

Kính yêu nhất, lại áy náy nhất sao?

Lập tức, trong đầu Lạc Thần hiện lên khuôn mặt của mẹ. Trong kiếp trước, người mà nàng thấy có lỗi nhất, có lẽ chính là mẹ.

Từ nhỏ nàng đã mắc bệnh truyền nhiễm nặng, vì nàng, mẹ đã dốc hết sức lực. Khi Lạc Thần năm tuổi, cha qua đời. Khi mười bốn tuổi, người tỷ tỷ chỉ lớn hơn nàng một tuổi cũng đi theo. Lúc đó, tinh thần mẹ sụp đổ, Lạc Thần đã nói sẽ phụng dưỡng mẹ cả đời. Vậy mà, đến cuối cùng, ngay cả nàng cũng rời đi.

Chỉ cần nghĩ đến việc mẹ phải tự tay tiễn từng người một, rồi sống cô độc trên cõi đời này, trong lòng nàng lại đau như cắt.

Lạc Thần không lên tiếng, Nhiễm Chi Thần cũng không ép nàng trả lời. Hai người cứ ôm nhau như vậy, lặng lẽ ngồi, mãi đến đêm khuya.

Đêm này, Nhiễm Chi Thần ngủ không ngon giấc. Nửa đêm Lạc Thần tỉnh lại, thấy hân cau mày, khuôn mặt hiện vẻ đau đớn, miệng còn lẩm bảm cái gì đó. Lạc Thần cẩn thận nghe, mới loáng thoáng thấy một câu: “Huynh trưởng, xin lỗi...”

Nghe vậy, Lạc Thần không khỏi thở dài một tiếng.

Trần thị đã làm gì, chỉ dựa vào đoạn đối thoại của hai người kia thì Lạc Thần vẫn không đoán hết được. Nhưng nàng biết, nhất định là chuyện đã làm cho Nhiễm Chi Thần bị tổn thương rất sâu, nên đến giờ vẫn không thể quên được.

Nhìn Nhiễm Chi Thần dầy dụa trong mơ, nàng muốn lay hân tỉnh lại, nhưng lại có chút sợ, muốn vuốt lên đôi lông mày nhú chặt của hân, nhưng ngón tay chưa chạm đến hân, lại do dự rồi rút về.

Đúng lúc này, Nhiễm Chi Thần giật mình, mắt thấy sẽ tỉnh lại. Theo bản năng, Lạc Thần khép mi lại, điều chỉnh hô hấp, giả vờ ngủ say.

Quả nhiên, một khắc sau, Nhiễm Chi Thần bừng tỉnh. Trong lòng hân vẫn còn sợ hãi, thờ dốc hồi lâu mới bình tĩnh lại.

Hân đứng dậy uống một cốc nước rồi lại nằm lên giường. Nhìn Lạc Thần đang ngủ say, hân ôm chặt nàng vào lòng, sau đó nhắm mắt lại.

Một lần nữa Lạc Thần thấy Trần thị, là năm ngày sau.

Vào bữa sáng, Trần thị tự mình làm canh, cố ý bung tỏi để dùng bữa cùng Nhiễm Chi Thần.

Nhìn đến Lạc Thần, vẻ mặt nàng vẫn như thường, không nói gì nữa.

Hôm nay Nhiễm Chi Thần cũng rất phối hợp, liên tục uống hai bát canh đầy. Khi Trần thị nói chuyện với hân, hân cũng nghiêm túc trả lời, giọng nói cũng ít vẻ xa cách, lạnh nhạt như mấy hôm trước.

Nhưng Trần thị chẳng vui mừng được bao lâu.

Vừa ăn xong bữa sáng, Nhiễm Chi Thần như vô ý cảm khái: “Vài ngày nữa chính là ngày giỗ của huynh trưởng, thời gian trôi qua thật mau, mới chớp mắt mà hân đã qua đời bảy năm.”

Nghe vậy, khuôn mặt Trần thị cứng lại.

Một lát sau, nàng hít một hơi thật sâu, thoát cái đã khô phức đáng vẻ ung dung, nhả nhặn. Nàng cười hiền lành với Nhiễm Chi Thần, dịu dàng nói: “Thần Nhi, hôm nay mẹ tới, là vì muốn nói cho ngươi, ngày mai mẹ sẽ về Mục Thác sơn. Nếu ngươi rảnh rồi, sau này nhớ tới thăm mẹ. Mẹ chờ ngươi.”

Nhiễm Chi Thần cúi đầu, không thấy rõ nét mặt, chỉ nghe thấy tiếng nói khó dò của hân vang lên: “Vâng.”

Ngày thứ hai, quả nhiên Trần thị đã rời khỏi Nhiễm phủ, lại đi đến Mục Thác sơn. Nhiễm Chi Thần tự mình đưa nàng ra Nhiễm Châu, chạng vạng tối mới trở về. Còn Nhiễm Chi Vũ lại ở trong phòng suốt một ngày, cho đến cuối cùng cũng không đi gặp Trần thị.”

Rất nhanh, ngày giỗ của Nhiễm Chi Uyên đến.

Ngày ấy, Nhiễm Chi Thần ra khỏi phủ từ sớm. Giống như năm trước, hân không dẫn theo một hộ vệ nào, mà một mình đến lăng viên (1) của Nhiễm gia ở sau núi.

Lăng viên: nghĩa trang, nghĩa địa.

Hân ngồi trước mộ Nhiễm Chi Uyên, nhìn bầu trời xa xa, tự rót rượu uống một mình.

Ngắm lại, đã qua thật nhiều năm. Hân cố gắng để tưởng tượng ra mặt mũi của huynh trưởng, nhưng cũng chỉ là những đường nét mờ nhạt. Duy có cái cảm giác từ ái, hiền hậu, thì vẫn quanh quẩn mãi ở đáy lòng hân, xóa không đi.

Mẹ ruột của Nhiễm Chi Uyên qua đời từ rất sớm. Trần thị là vợ kế của Nhiễm Kinh Hồng, sau khi đưa con gái đầu xuất giá không bao lâu thì Nhiễm Chi Thần được sinh ra.

Đối với người đệ đệ nhỏ hơn hân những mười bốn tuổi này, Nhiễm Chi Uyên vẫn luôn yêu quý. Nói là huynh trưởng, nhưng hân càng giống một người

cha, tự mình dạy Nhiễm Chi Thần đọc sách viết chữ, cười ngửa bắn tên.

Trong trí nhớ lúc nhỏ của Nhiễm Chi Thần, phụ thân Nhiễm Kinh Hồng như trời, tạo ra một mảnh thế giới cho riêng hắn, nhưng cũng rất cao cao tại thượng cần hắn ngẩng đầu nhìn lên. Còn huynh trưởng Nhiễm Chi Uyên lại như là đất, lưu lại từng dấu chân chứng kiến hắn lớn lên.

Cho đến một ngày, thế giới của hắn, đột nhiên trời sụp đất nứt...

Bạn đang đọc truyện *Sủng Nô Nghịch Tập* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15

Lúc Nhiễm Chi Thần tám tuổi, lần đầu gặp Lý thị.

Hắn còn nhớ rõ, ngày ấy ánh mặt trời dào dạt, ấm áp, chiếu vào thân thể tạo lên cảm giác thoải mái khó tả.

Hắn bắt gặp Nhiễm Chi Uyên ở trên hành lang trong hậu hoa viên của Nhiễm phủ, thấy hắn chăm chú nhìn vào xa xa, ánh mắt vô cùng ôn nhu. Cho đến khi Nhiễm Chi Thần tới gần, cất giọng gọi “Huynh trưởng”, hắn mới chợt định tâm lại.

Ngay sau đó, gương mặt hắn phấn khích kéo Nhiễm Chi Thần, chỉ vào một đám nữ nhân xa xa rồi nói: “Thần nhi, đệ xem. Cô nương mặc bộ quần áo vàng kia có đẹp hay không?”

Nhiễm Chi Thần liếc mắt theo phương hắn chỉ, có lẽ vì cách quá xa, bên kia lại có nhiều nữ nhân, hắn căn bản không thấy rõ lắm. Nhưng nhìn ánh mắt chờ mong của Nhiễm Chi Uyên, hắn vẫn trái lòng nói một câu: “Vâng, đẹp lắm.”

Quả nhiên, vừa nghe lời này của hắn, ánh mắt Nhiễm Chi Uyên bỗng sáng ngời. Còn nói thêm rằng: “Nàng là con gái vợ cả của Lý gia ở Hoài Dương, hôm nay đi theo phụ thân tới làm khách. Sau này cho nàng trở thành trưởng tẩu của đệ, đệ nói có được hay không?”

Nhiễm Chi Thần không hoài nghi gì, ra sức gật đầu, quyết đoán nói: ”Được!”

Đến nay hắn vẫn còn nhớ rõ, lúc đó Nhiễm Chi Uyên cười rất tươi, thậm chí còn ấm áp hơn cả ánh mặt trời.

Nửa năm sau, Nhiễm Chi Uyên thuận lợi cưới Lý thị về nhà.

Hôm đại hôn, hắn mặc một bộ hỉ phục đỏ thẫm, trên mặt tràn đầy hạnh phúc.

Nhiễm Chi Thần lần đầu tiên nhìn thấy Nhiễm Chi Uyên như vậy, cao hứng giống như chiếm được cả thế gian, khiến cho hắn dù chỉ đứng xem một bên, cũng thấy vui mừng lây. Chính vì thế, hắn mới yêu thích người trưởng tẩu mới về nhà kia hơn vài phần.

Lý thị quả thực rất đẹp, đứng cùng Nhiễm Chi Uyên, giống như những gì mà mọi người nói, trai tài gái sắc, được ông trời tác hợp.

Trong mắt Nhiễm Chi Thần lúc đó, huynh trưởng cùng trưởng tẩu, càng giống như một hình mẫu hoàn hảo.

Nhưng thời gian tốt đẹp này kéo dài quá ngắn, quá ngắn.

Ngay sau ngày đại hôn mấy tháng, Nhiễm Chi Thần phát hiện ra Nhiễm Chi Uyên thay đổi. Không chỉ có trầm mặc hơn rất nhiều, còn thường xuyên thần thờ một mình, khi không lại đột nhiên cười cười, trong nụ cười luôn mang theo chút gượng ép.

Nhưng còn Lý thị, dường như ngày càng kiêu diễm hơn.

Rất nhanh, hắn đã biết nguyên nhân.

Một ngày nọ, hắn đi theo mẫu thân lên chùa trên núi lễ Phật. Thừa lúc mẫu thân tụng kinh, hắn lén trốn ra ngoài, đi du ngoạn trong chùa.

Lúc đi ngang qua một gian thiện phòng, hắn nghe được một âm thanh trầm đầy mỉa mai khẽ truyền ra ngoài: “Ồ chón phật môn thanh tịnh lại đi làm việc này, cũng một người nghĩ ra!”

Tiếp đến, liền nghe thấy một giọng nam khàn khàn trêu đùa nói: “Thế nào? Ta thấy ngươi chẳng phải cũng rất muốn sao. Nữ nhân, chỉ biết giả vờ giả vỵt.”

Sau đó, là một hồi những tiếng thờ dòn dập, còn kèm theo âm thanh da thịt đập vào nhau.

Nhiễm Chi Thần đứng bất động ở ngoài cửa, chỉ cảm thấy máu toàn thân đều sôi sục. Giọng nói hai người này rất quen thuộc, hắn thật sự thấy rất quen

thuộc!

Hắn run run ngón tay, nhẹ nhàng đục thủng lớp giấy ở cửa sổ. Qua cái lỗ nhỏ bằng đồng xu, hắn rốt cục đã thấy rõ sự việc bên trong.

Thân thể người nam nhân quay lưng về phía hắn, không thấy rõ khuôn mặt, nhưng tấm lưng kia cùng tiếng thở dốc, đã khiến cho Nhiễm Chi Thần xác định được rằng, người đó chính là phụ thân của hắn, Nhiễm Kinh Hồng.

Mà lúc này, phụ thân hắn lại đang ra sức rong ruổi trên cơ thể của nữ nhân bên dưới. Nét mặt nữ nhân kia như khóc lại như cười. Dường như đang đang nhận một sự sung sướng tưởng như sắp chết đi. Mà nữ nhân này, lại chính là Lý thị, trưởng tẩu của hắn.

Thân thể hai người quấn quýt lấy nhau, khiến mọi thứ trước mắt Nhiễm Chi Thần như quay cuồng, biến thành màu đen.

Hắn cũng không biết bản thân mình đã đứng ngoài này bao lâu. Đợi đến lúc hắn có thể suy xét, chỉ thấy một cảm giác vô cùng ghê tởm đang dâng lên trong cổ họng, làm hắn suyt chút nữa thì nôn mửa hết ra.

Hắn nổi giận dùng dùng bước tới trước cửa, muốn đẩy cửa mà vào. Hắn muốn hỏi hai người này, vì sao lại làm như vậy, vì sao lại làm thế với huynh trưởng của hắn.

Cho tới nay, Nhiễm Chi Thần luôn kính trọng Nhiễm Kinh Hồng, càng hơn nữa là sợ hãi.

Cái loại cảm giác kính sợ này luôn khắc sâu vào trong lòng hắn, như là một bức tường không thể vượt qua được. Cho nên, dù lúc đó trong lòng hắn tràn ngập sự phẫn nộ, định đẩy cánh cửa kia, nhưng vẫn có một chút sợ hãi dâng lên.

Bàn tay vừa chạm lên cửa phòng, phía sau đột nhiên có người bịt miệng hắn lại, mạnh mẽ đưa hắn đi ra.

Nhiễm Chi Thần không thể ngờ rằng, người đưa hắn ra ngoài, lại là Nhiễm Chi Uyên!

Hắn không thể nào quên được, nhìn nét mặt của huynh trưởng lúc đó, thê lương, phức tạp, hắn không thể nào hình dung ra.

Từ sau ngày ấy, hắn rất ít khi nhìn thấy Nhiễm Chi Uyên. Hai người đều như cố tình tránh né đối phương.

Hắn không nói với bất cứ ai chuyện mình nhìn thấy ngày hôm đó. Mỗi lần đối mặt phụ thân cùng Lý thị, hắn cũng đã cố gắng kiềm chế bản thân, không biểu hiện ra điều gì bất thường.

Dần dần, chuyện đó dường như trở thành bí mật của hai người, giữa hắn và Nhiễm Chi Uyên. Chi là cảnh tượng khiến cho người ta buồn nôn kia, luôn ở trong đầu hắn không thoát ra được, mỗi khi nhớ tới, đều làm cho hắn ghê tởm không thôi.

Nhưng trước sau hắn cũng không hiểu, vì sao rõ ràng huynh trưởng biết tất cả, lại còn muốn yên lặng chịu đựng như vậy. Dù gì Lý thị cũng là thê tử mà hắn cưới hỏi堂堂 hoàng, không phải là cơ thiếp mà người khác có thể tùy tiện dùng chung.

Cho đến một ngày, sự trầm mặc của Nhiễm Chi Uyên cuối cùng đã bị tan vỡ.

Ngày ấy, Lý thị đột nhiên hôn mê bất tỉnh ở trong viện. Đại phu đến xem, lại coi ra hỉ mạch.

Nhiễm Chi Thần thấy khuôn mặt huynh trưởng mừng như điên, thường cho vị đại phu kia, rồi lại mỉm cười đáp lễ những người tới chúc mừng, thậm chí còn thấy hắn chăm sóc tận tụy Lý thị chú ý nghi ngại. Cho tới khi đối mặt với Nhiễm Chi Thần, nụ cười mà hắn luôn luôn duy trì bỗng chốc trở lên cứng nhắc. Trong đôi mắt, một chút khuất nhục chợt lộ qua.

Vào thời điểm đó, Nhiễm Chi Thần thậm chí có chút oán hận bản thân. Nếu hắn không gặp được cảnh kia, trong lòng huynh trưởng lúc này có lẽ sẽ vui đi chút lung tung.

Nhưng mà tới ngày thứ hai, một tin tức khiếp sợ lan truyền trong Nhiễm phủ.

Lý thị đã chết...

Nghe nói là gặp thích khách, bị một kiếm đâm vào bụng, chết ở trong phòng.

Hôm đưa tang Lý thị, Nhiễm Chi Thần tìm khắp Nhiễm phủ, rốt cục cũng tìm được Nhiễm Chi Uyên khắp người tràn ngập mùi rượu ở chân núi phía sau hoa viên.

Hắn túm lấy Nhiễm Chi Thần, vừa mỉm cười hờ hững, vừa kể chi tiết cho hắn, rằng hắn đã cầm lấy kiếm rồi hung hăng đâm thẳng vào bụng Lý thị như thế nào.

Hắn kể rất kỹ càng, ngay cả từng biểu cảm của Lý thị lúc đó, đều được hắn miêu tả chi tiết.

Vừa nói xong, Nhiễm Chi Uyên lập tức khóc. Bắt đầu chỉ khóc nức nở, nhưng cho đến cuối cùng, lại biến thành gào khóc.

Sau khi Lý thị chết không bao lâu, Nhiễm Kinh Hồng liền tự mình định ra hôn nhân cho Nhiễm Chi Uyên.

Nhiệm Chi Thần phần nào cảm thấy được, huynh trưởng và phụ thân, đã trở mặt với nhau.

Khác với Lý thị xinh đẹp, nhiệt tình, tân nương Triệu thị gả vào là một nữ nhân hiền lành, ôn nhu. Nhiệm Chi Uyên tuy không có tình cảm gì với nàng, nhưng hai người nhìn cũng tương xứng. Huống chi, tình cảm cũng có thể dựa vào thời gian mà chậm rãi vun đắp .

Bốn năm cứ như vậy trôi qua. Ngay năm Nhiệm Chi Thần mười hai tuổi, Nhiệm phủ lại truyền ra tin vui, Triệu thị mang thai .

Nhiệm Chi Thần thấy rằng, Nhiệm Chi Uyên thật sự rất cao hứng. Loại cảm giác cao hứng phát ra từ nội tâm này, vài năm từ khi Lý thị chết đi tới nay , đã rất ít khi thấy được ở trên gương mặt hắn.

Nhiệm Chi Thần yên lặng cầu nguyện, hi vọng lần này huynh trưởng có thể thật sự hạnh phúc.

Nhưng dường như số phận lại muốn chống đối hắn.

Lúc Triệu thị mang thai đưa bé được sáu tháng, ngày ấy, Nhiệm Chi Uyên đang trong đình hóng mát chơi cò với Nhiệm Chi Thần, một gã nô bộc vội vã chạy tới, thần sắc tràn đầy hoảng hốt.

Hắn nhìn Nhiệm Chi Uyên, muốn nói lại thôi nhiều lần, mới bị thiết nói: “Đại thiếu gia, có đại sự! Ngài mau đi xem một chút đi!”

Nhiệm Chi Uyên và Nhiệm Chi Thần đi theo nô bộc kia đến phòng ngủ của Triệu thị, nhất thời bị cảnh tượng trước mắt làm cho cả người chấn động hoảng sợ.

Chỉ thấy Triệu thị cả người trần trụi nằm ở trên giường, người trần đầy dấu vết hoan ái. Mà trên ngực nàng, lại bị một chiếc trâm cài đầu cắm mạnh vào.

Khuôn mặt của nàng tràn ngập tuyệt vọng, bụng nổi lên rõ ràng, nhưng người lại sớm không còn hô hấp.

Nhiệm Kinh Hồng quần áo không chỉnh ngồi ở một bên, cả người ngập mùi rượu, trong ánh mắt đục ngầu, hiển nhiên còn chưa tỉnh táo. Lúc nhìn thấy Nhiệm Chi Uyên, hắn hé miệng, dường như muốn nói cái gì đó, nhưng cuối cùng vẫn không thể nói điều gì khỏi miệng.

Nhiệm Chi Uyên im lặng xử lý chuyện này. Việc ấy qua đi, hắn càng trở lên trầm mặc .

Khi người nghĩ mọi việc đã trở lên tồi tệ đến cực độ, thì trên thực tế sẽ còn có những điều tồi tệ hơn đang chờ người.

Sự việc của Triệu thị xảy ra không lâu, Nhiệm Kinh Hồng bị trúng độc. Tuy rằng cuối cùng được cứu sống, nhưng lại không động đậy được. Tất cả những manh mối về kẻ hạ độc, toàn bộ đều hướng về phía Nhiệm Chi Uyên.

Lúc đó, dù Nhiệm Chi Uyên cực lực phủ nhận, nhưng hiển nhiên Nhiệm Kinh Hồng không tin tưởng.

Hắn giam lỏng Nhiệm Chi Uyên trong biệt viện, cuối cùng Nhiệm Chi Uyên trốn thoát được.

Cho tới lúc này, hai nam nhân vốn đã có mâu thuẫn, rốt cục từ mạch nước ngầm mãnh liệt biến thành sóng to gió lớn.

Nhiệm Chi Uyên đã thiết lập một thế lực không hề nhỏ, muốn bức Nhiệm Kinh Hồng nhường lại ngôi vị gia chủ. Nhưng đến cuối cùng, hắn vẫn thất bại. Cái giá của việc thất bại, chính là tính mạng.

Sau khi Nhiệm Kinh Hồng ép con phải chết, dường như cũng chịu đủ kích không nhỏ, hơn nữa chất độc còn dư chưa hết, từ đó bị bệnh không dậy nổi. Không bao lâu cũng qua đời .

Về phần Nhiệm Chi Thần, trong hoàn cảnh này lại trở thành gia chủ kế vị.

Tuổi thơ của Nhiệm Chi Thần, đã kết thúc từ khi hắn tám tuổi . Cho nên khi hắn mười bốn tuổi, đã có tâm tư, thủ đoạn khác với những đứa trẻ cùng trang lứa. Vừa mới vừa lên ngôi vị, hắn dùng tốc độ sét đánh nhanh chóng nắm giữ được mọi việc từ cao đến thấp ở Nhiệm gia, giải quyết hết loạn trong giặc ngoài.

Đồng thời, hắn cũng gia tăng lực lượng bắt đầu điều tra việc năm đó. Trong lòng hắn tuyệt đối tin tưởng Nhiệm Chi Uyên. Nhiệm Chi Uyên đã không thừa nhận độc kia là do hắn hạ, thì việc này nhất định có điểm kì quái khác.

Quả nhiên, hắn không ngừng điều tra, rốt cục đã tìm ra dấu vết còn sót lại. Nhưng hắn thật không ngờ, đó lại là sự khởi đầu cho những con ác mộng của hắn.

Với manh mối càng ngày càng nhiều, hắn cách chân tướng sự việc năm đó cũng ngày càng gần hơn. Cho đến cuối cùng, hắn đã phát hiện được mọi việc. Thì ra nhiều năm nay, tất cả những bất hạnh xảy ra trong Nhiệm gia, đều là do một người âm thầm đạo diễn. Mà người này, chính là mẫu thân của hắn, Trần thị.

Từ khi sinh hạ Nhiệm Chi Thần, Trần thị vẫn một lòng muốn cho Nhiệm Chi Thần kế thừa vị trí gia chủ. Kể từ đó, Nhiệm Chi Uyên trở thành rào cản lớn nhất của nàng. Vì trừ bỏ rào cản này, nàng luôn luôn an bình bất động chờ đợi cơ hội.

Rốt cục đến một ngày, cơ hội đã tới. Nàng vô tình phát hiện ra Nhiễm Kinh Hồng và Lý thị có gian tình. Vì thế, nàng âm thầm tiết lộ việc này cho Nhiễm Chi Uyên, tưởng có thể nhờ vậy khoi nào được mâu thuẫn giữa hần và Nhiễm Kinh Hồng. Nhưng không nghĩ rằng, sau khi Nhiễm Chi Uyên biết chuyện, lại yên lặng chịu đựng.

Trần thị không cam lòng, để phá vỡ sự bình tĩnh này, nàng đành phải bố trí cho Nhiễm Chi Thần thấy được cảnh đó. Bởi vì chỉ có thân phận của Nhiễm Chi Thần, mới không bị Nhiễm Chi Uyên diệt khẩu, đồng thời cũng có thể làm dấy lên nỗi si nhục lớn trong lòng hần.

Nhưng Trần thị không lại nghĩ tới, mặc dù là như vậy, Nhiễm Chi Uyên vẫn nhịn xuống. Mà Nhiễm Chi Thần cũng lựa chọn im lặng.

Kẻ này không thành, nàng lại nghĩ kẻ khác.

Nàng cho mẫu thảo vào trong cơm của Lý thị. Thảo dược này là thuốc để an thai, nhưng nếu là nữ nhân không mang thai ăn vào, trong ba tháng sẽ xuất hiện tình trạng như người đang mang thai. Ngay cả đại phu có y thuật cao nhất khi bắt mạch, cũng không phát hiện ra chút dị thường.

Quả nhiên, khi Nhiễm Chi Uyên biết chuyện, rốt cục cũng không thể im lặng. Hần không chỉ tự tay giết chết Lý thị, mà còn bắt đầu có mâu thuẫn với Nhiễm Kinh Hồng.

Nhờ đó, cuối cùng nàng cũng đã đóng lên một cái đinh lớn trong lòng hai cha con.

Bốn năm sau cũng vậy, Triệu thị mang thai. Trần thị lại bắt đầu hành động một lần nữa.

Một ngày này, Nhiễm Kinh Hồng ở ngoài uống say mềm, sau đó được nâng vào bên trong phủ, Trần thị liền nhân cơ hội hạ xuân dược vào bên trong canh giải rượu của hần, cùng chút mê dược khiến cho tâm chí sinh ra ảo giác. Đồng thời thổi vào trong phòng Triệu thị một chút mê hương, làm cho nàng nghĩ rằng bản thân là phụ nữ mang thai nên dễ mệt mỏi, liền vào giường đi ngủ.

Khi xuân dược phát tác, Nhiễm Kinh Hồng rơi vào ảo giác, nàng đưa hần vào trong phòng Triệu thị. Sự việc xảy ra sau đó thì ai cũng biết.

Tuy rằng việc Triệu thị tự sát sau đó là nằm ngoài dự định của Trần thị, nhưng như vậy cũng vừa vặn. Vì sau khi nàng chết, rất nhiều manh mối đều mất hết. Mà mâu thuẫn giữa Nhiễm Chi Uyên và Nhiễm Kinh Hồng lúc đó cũng chỉ còn cách một khoảng nữa.

Quả nhiên, từ sau khi xảy ra chuyện đó, quan hệ giữa Nhiễm Chi Uyên cùng Nhiễm Kinh Hồng liền tràn ngập những mạch nước ngầm dữ dội.

Sau đó, Trần thị lại hạ độc, giả vờ vô tình thổi gió bên gối Nhiễm Kinh Hồng, làm nảy lên lòng nghi ngờ đã lâu của Nhiễm Kinh Hồng, khiến cho Nhiễm Chi Uyên mất hết tín nhiệm.

Đầu tiên là Nhiễm Chi Uyên chết, sau là Nhiễm Kinh Hồng chết, sở dĩ mọi chuyện đều nằm trong tính toán của Trần thị, từng bước từng bước cứ thế xảy ra.

Mà tất cả những việc nàng làm, cuối cùng cũng là vì vị trí gia chủ của Nhiễm Chi Thần.

Điều này làm cho Nhiễm Chi Thần thế nào cũng thấy đau lòng, thấy hổ thẹn. Chỉ cần nghĩ đến việc cả đời huynh trưởng bị Trần thị phá hủy tan nát, bản thân lại thấy thống khổ không thể nào giải thoát.

Nhớ lại chuyện cũ, Nhiễm Chi Thần ở trước mộ Nhiễm Chi Uyên, nhấp ly rượu buồn, hương vị chua xót tràn đầy...

Bạn đang đọc truyện *Sủng Nô Nghịch Tập* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 16

Nhiễm Chi Thần ở đây suốt cả một ngày.

Mặt trời ngả dần về phía tây, gió xanh khe thổi, hần nhìn rặng mây đỏ phương xa, thở hết mùi rượu trong miệng ra, tháo cây sáo trúc vẫn đeo bên hông xuống, đưa lên miệng thổi.

Chẳng qua, bất luận là hần thổi kiểu gì, tiếng sáo vang lên vẫn cứ rè rè chói tai, thậm chí khiến cho người ta nghe không ra giai điệu.

Một lúc sau, hần tức giận buông cây sáo xuống, nhìn mộ bia của Nhiễm Chi Uyên lầm bầm: “Nói sẽ dạy ta thổi sáo, nhưng một bài cũng chưa dạy, mà sao người đã đi rồi.”

Dứt lời, như nhớ ra điều gì đó, giấy lát sau, vẻ buồn nản trên khuôn mặt biến mất không thấy, khẽ cười nói: “Huynh trưởng, lần trước lúc ta đi Triệu quốc, nhặt về một tiê nô lệ. Nàng tên là Tiểu Bảo, rất biết điều, rất đẹp, còn biết thổi sáo.” Nói đến đây, đôi mắt mông lung men say của hần đột nhiên lóe lên một tia sáng, có chút nóng lòng muốn làm ngay hỏi: “Ta đưa nàng đến cho người xem được không? Cho người cũng nghe thử bài hát nàng thổi.”

Có vẻ cảm thấy ý tưởng này không tệ, hần vừa nói xong thì đứng dậy, lão đảo đi khỏi lãng viên.

Nhiễm Chi Thần say rượu, rõ ràng hơi trẻ con, hơn nữa lại là ở trước mộ Nhiễm Chi Uyên, hần như biến thành người thiếu niên ngây thơ năm đó, luôn thích đi theo sau huynh trưởng. Ý nghĩ muốn dẫn Lạc Thần tới vừa nảy lên thì đã hận không thể lập tức làm được luôn.

Vừa ra lãng viên, hần nhảy lên ngựa, chạy vội mà đi.

Những hộ vệ núp ở phía sau âm thầm bảo hộ thấy thế, trong bụng đều cả kinh, vội vàng đi theo.

Theo như tình hình những năm trước, mỗi lần đến ngày này, Nhiễm Chi Thần vẫn sẽ ở đây đến rạng sáng. Hơn nữa mỗi lần đều bất tỉnh nhân sự ngã trước mộ Nhiễm Chi Uyên, cuối cùng được hộ vệ đưa về phủ.

Bọn họ vốn tưởng rằng hôm nay cũng như thế, chưa từng nghĩ rằng mặt trời vừa mới xuống núi mà hần đã đi rồi.

Mọi người nghi hoặc không rõ theo sau hần, nóng lòng không dứt. Nhìn đáng vẻ cũng biết Nhiễm Chi Thần uống nhiều rượu, phóng ngựa chạy như bây giờ quá mức nguy hiểm.

Cũng may, cuối cùng Nhiễm Chi Thần hữu kinh vô hiểm (1) về tới Nhiễm phủ.

(1) Hữu kinh vô hiểm: có sợ nhưng không xảy ra điều gì nguy hiểm.

Vừa vào cửa phủ, hần đã gặp Nhiễm quân gia, người vừa nghe tin chạy tới, mở miệng liền hỏi: “Tiểu Bảo đâu? Gọi nàng tới đây.”

Nhiễm quân gia sững sốt, có chút khó xử nói: “Bẩm chủ thượng, Vũ thiếu gia đưa Bảo cô nương ra phủ, nói là trước khi trời tối sẽ trời lại. Ước chừng cũng sắp về rồi.”

Nghe vậy, khuôn mặt Nhiễm Chi Thần trầm xuống: “Hôm nay là ngày giỗ của huynh trưởng, chẳng lẽ hần không biết sao? Không chịu ở nhà, đi ra ngoài làm gì?” Nói xong, không chờ Nhiễm quân gia trả lời, đã phiến nào vậy lui hần, một mình đi tới chủ viện.

Cẩn thận tắm trong bể, cảm giác say của Nhiễm Chi Thần cũng đỡ đi chút, đầu óc thanh tỉnh không ít.

Mà lúc này, sắc trời đã hoàn toàn tối.

Sau khi về phòng, hần mệt mỏi dựa vào giường, nhưng không nhắm mắt nghỉ ngơi.

Hần trầm mặc nhìn xung quanh hết thấy, rõ ràng là gian phòng rất quen thuộc, nhưng không biết vì sao lại khiến cho hần thấy rất xa lạ, như thể thiếu đi mất cái gì.

Quay đầu nhìn hoàng hôn ngoài cửa sổ, vớ đầu Đại Bảo từng cái một, trong lòng có điều suy nghĩ.

Tiểu nô lệ kia chỉ mới ở bên cạnh hần được nửa tháng, nhưng lại khiến cho hần quen với sự tồn tại của nàng trong vô thức.

Nhất là hôm nay, hần phóng ngựa chạy gấp, vốn tưởng rằng vừa về phủ là có thể thấy nàng giống như thường ngày, lạnh lợi vui vẻ ra đón hần, ai ngờ lại không thấy bóng người.

Ở một khắc đó, ngoại trừ bất mãn, hần còn có một cảm giác rất khác thường. Cảm giác kia rất nhỏ bé, cũng rất xa lạ, làm cho hần thấy phiền não.

Vào lúc ấy, có người ngoài cửa kêu: “Trọng Thần trở về chưa?” Đó là Trần Tử Nặc.

Nhiễm Chi Thần ngừng suy nghĩ, đáp một tiếng để cho hần vào.

Hiển nhiên Trần Tử Nặc cũng vừa mới trở về, bộ dạng phong trần mệt mỏi. Hần cảm ly trà trên bàn uống liền mấy chén rồi mới mở miệng hỏi: “Trọng Thần, đêm qua cô đã tới nơi an toàn. Ta dàn xếp tốt cho nàng rồi mới quay lại. Vừa vào phủ đã nghe nói người ở nhà. Thế nào? Sao hôm nay lại sớm vậy?”

Nhiễm Chi Thần không trả lời, chỉ nhàn nhạt hỏi: “Nơi đó có được không?”

Từ khi Nhiễm Chi Thần biết được những chuyện năm đó, Trần thị đã tự động rời khỏi Nhiễm Phủ, một mình đến Mục Thác sơn lễ phật, nói là muốn thành tâm hầu hạ phật tổ, rửa sạch tội lỗi của mình.

Mục Thác sơn ở địa phận Hoài Dương, cũng chính là quê cũ của Trần thị, cách Nhiễm Châu không xa, đi ngựa nhanh thì một ngày là có thể tới. Thế nhưng nhiều năm qua, Nhiễm Chi Thần chưa từng đi thăm một lần nào.

Trần Tử Nặc thờ dài một tiếng, nói: “Mục Thác sơn nơi đó, mùa hè thì rất thích ý, chỉ đến khi trở trời thì rất lạnh.” Thấy Nhiễm Chi Thần không lên tiếng, hần tiếp tục thử dò ý nói: “Mấy năm nay, thân thể cô vẫn không tốt. Dù hạ nhân chăm sóc chu đáo là thế, nhưng cũng không thể như ở nhà mình được.”

“Đã biết. Người vất vả rồi, đi xuống đi.” Nhiễm Chi Thần không để hần nói nữa, cắt ngang lời hần.

Sau khi Trần Từ Nặc lui ra, Nhiễm Chi Thần cũng đứng dậy ra khỏi phòng.

Hắn đứng trong viện, nhìn trăng cao, suy nghĩ phức tạp không dứt.

Hôm nay là mười lăm, bầu trời lại không có mây. Vầng trăng tròn đầy kia, lơ lửng trên bầu trời đêm, tản ra ánh sáng dịu nhẹ, ấm áp.

Từ xưa đến nay, trăng ngày mười lăm, luôn khiến cho một số người cảm thấy lạnh mạn, nhưng cũng khiến một số người thấy thương cảm.

Việc thân thể Trần thị không tốt, Trần Từ Nặc đã nói vài lần với hắn. Thật như Trần Từ Nặc nói, trên núi hẻo lánh lạnh lùng, đúng là không thích hợp sống vào mùa đông. Vậy nhưng nhiều năm qua, Nhiễm Chi Thần lại rất ít hỏi tới.

Sáu năm trước, khi vừa biết được mọi chuyện mà Trần thị làm, trong lòng hắn như có một nỗi hận ý vô tận không nơi trút xuống. Nếu không phải nàng mau chóng chuyển đến Mục Thác sơn, thật là hắn cũng không biết mình sẽ làm gì.

Đến tận bây giờ, hắn vẫn không biết nên đối mặt nàng như thế nào.

Hắn biết mỗi lần Trần thị về phủ, đều có ý muốn ở lại. Nhưng những khi nàng dò xét, thì luôn bị vài ba câu nói của hắn chặn lại. Rồi Trần thị lại nói nàng không hề có lỗi, và hắn đang oán hận nàng, cũng đang trả thù nàng.

Chuyện của phụ thân và Lí thị làm cho lòng hắn cảm thấy ngăn cách, thành ra cũng có mâu thuẫn với việc nam nữ. Nhưng dù sao hắn cũng là một nam tử bình thường, hơn nữa lại đang ở tuổi sinh khí dồi dào, dục vọng của thân thể là không thể ngăn cản được.

Nhất là đêm đó, khi hắn nhìn thấy nàng sống sắc sinh hương nằm trước mặt hắn, tựa như có một cây đuốc, chỉ trong giây lát đã khiến thân thể hắn bốc cháy hùng hực.

Nhưng đến cuối cùng, hắn vẫn theo lý trí, không muốn nàng.

Tất nhiên là cảm thấy nàng còn nhỏ quá, vẫn chưa tới lúc ngắt lấy, nhưng nếu không có những nguyên nhân khó có thể mở miệng khác, hắn cũng không biết lúc ấy mình có thể nhận được không.

Nghĩ đến cũng buồn cười, cái phương pháp ngâm thơ này, dù có làm Trần thị hối hận, lo lắng thì sẽ thay đổi được cái gì sao? Nhìn mẹ ruột nghĩ ngợi, thống khổ, tìm hắn thực sự có được bao nhiêu khoái cảm từ việc trả thù?

Tuy thế, nếu để cho hắn tha thứ, thì tuyệt đối không thể. Huynh trưởng, cha, Triệu thị vô tội và đứa cháu còn chưa ra đời, lúc này đều đang nằm yên ở lăng viên sau núi, nhắc nhở hết thảy những gì xảy ra trong quá khứ.

Tất cả như một cái nút thắt chết, để hắn chỉ có thể dầy dụa trong đau khổ, không thể giải thoát.

Cùng lúc đó, Lạc Thần rốt cục trở về Nhiễm phủ cùng Nhiễm Chi Vũ.

Sáng sớm hôm nay tỉnh lại, nàng đã không thấy Nhiễm Chi Thần. Phải biết rằng, thời gian này, nàng vẫn đều tỉnh dậy trước, sau đó hầu hạ hắn mặc quần áo, rửa mặt.

Đang tò mò sao hôm nay hắn dậy sớm vậy, hơn nữa còn không đánh thức nàng, thì có hạ nhân vào bẩm báo, nói Nhiễm Chi Thần đã ra khỏi phủ từ sáng sớm, đến lăng viên của Nhiễm gia để lễ mộ Nhiễm Chi Uyên.

Lạc Thần dùng bữa sáng một mình xong, Nhiễm Chi Vũ đến tìm nàng, nhất định phải đưa nàng ra phủ chơi.

Nghĩ đến hôm nay là ngày giỗ của Nhiễm Chi Uyên, tâm tình của Nhiễm Chi Vũ có thể sẽ không được tốt, nên đi ra ngoài giải sầu với hắn cũng không tệ, Lạc Thần đã đồng ý.

Ai ngờ lần này đi, chính là suốt một ngày. Còn Nhiễm Chi Vũ lại không thấy về gì là tâm tình không tốt, ngược lại còn hăng hái mười phần đi dạo vài con phố. Thức ăn, đồ chơi, quần áo đầy xe ngựa. Sau khi xem diễn ở rạp hát lại tiếp tục chạy tới quán trà nghe đọc sách cả nửa ngày. Lạc Thần khuyên mãi mà cho đến lúc trời tối mới về Nhiễm phủ.

Khi về phủ, Lạc Thần tạm biệt Nhiễm Chi Vũ, rồi vội vã chạy tới chủ viện.

Vào đến cửa viện, thì gặp được Nhiễm Chi Thần đứng một mình trong viện.

Trong chớp mắt, Lạc Thần dừng bước, khẽ chau mày, yên lặng nhìn chăm chú vào bóng lưng của hắn.

Bóng lưng kia, lạnh lùng quá, tịch mịch quá, như thể từ lúc trời đất mới hình thành, hắn chỉ đứng đó một mình, như thể tới lúc trời đất già nua, hắn vẫn cứ đứng đó một mình.

Nhìn một lát, trong lòng Lạc Thần ngày càng khó hiểu.

Trong mắt nàng, hắn vẫn luôn là người nắm giữ thiên hạ trong lòng bàn tay, ngay cả lúc nói cười, cũng đều khiến bốn phương. Mà nàng, vẫn luôn sợ hãi

hắn vì thế, đề phòng hắn vì thế.

Nhưng giờ phút này, nhìn thấy bóng lưng của hắn rút đi về ung dung tiêu sái, chỉ còn lại thê lương, tịch mịch, lại khiến cho lòng nàng có chút chua, có chút chát, còn có chút đau đớn khó nhận ra.

Nhiệm Chi Thần hơi phát giác quay đầu lại, liền bắt gặp ánh mắt phức tạp như bao hàm vô số tâm tư của Lạc Thần.

Hắn đã ngăn người trong giây lát.

Nhìn nàng một cái thật sâu, hắn nhẹ nhàng cười một tiếng, trong nụ cười, tựa như nhuốm cả nét đẹp của ánh trăng.

Ngay sau đó, hắn dang hai tay ra.

Cho đến cuối cùng cũng không nói lời nào.

Nhìn ánh mắt chăm chú của hắn, Lạc Thần di chuyển bước chân, đi về phía hắn, từng bước, từng bước, chậm rãi, lại mang theo một niềm kiên định.

Lúc hai người cách nhau chỉ còn vài thước, Nhiệm Chi Thần vươn cánh tay, kéo Lạc Thần ôm vào trong ngực.

Thân thể trong ngực ấm áp, mềm mại, làm cho hắn buộc chặt cánh tay theo bản năng.

Một lát sau, hắn khẽ cầm vào đỉnh đầu Lạc Thần, một lần nữa nhìn lên vầng trăng tròn. Chẳng qua, lần này, ánh mắt kia không còn lạnh lùng, mà có một dòng nước ấm, chậm rãi chảy ngang...

Bạn đang đọc truyện *Sủng Nô Nghịch Tập* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17

Cứ như vậy, không biết qua bao lâu, cho đến khi Lạc Thần hơi buồn ngủ tựa đầu vào ngực Nhiệm Chi Thần, hắn mới ôm lấy nàng, xoay người về phòng.

Khi hắn ôm lấy, Lạc Thần đã tỉnh lại. Chờ khi hắn đặt nàng lên giường, nàng mới ngồi dậy, nói vài câu xin phép, rồi hốt hoảng sang phòng bên.

Chẳng biết tại sao, không khí trong giây phút ấy, khiến nàng rất khẩn trương. Nhịp tim đập cũng trở nên nhanh, làm cho nàng hận không thể rời khỏi nơi này ngay lập tức.

Rửa mặt một lúc lâu, tâm tình tán loạn của nàng mới bình phục, một lần nữa trở về phòng.

Lúc đó Nhiệm Chi Thần đang nằm nghiêng trên giường, một tay chống đầu, một tay lật từng trang sách. Thấy Lạc Thần đi vào, hắn khẽ sách sang một bên, vỗ vỗ vị trí ở trước người. Mặc dù không nói một lời, nhưng ý hắn đã rất rõ ràng.

Tâm tình vừa khôi phục của nàng, lại rung động nhẹ nhàng một lần nữa.

Nàng chậm rãi đi tới, nằm xuống vị trí trước người Nhiệm Chi Thần. Hắn ôm nàng vào ngực, cũng ngả người nằm xuống.

Giống như những ban đêm vẫn ôm nhau ngủ khác, hai người không ai nói gì. Trong phòng, chỉ có một mảnh tĩnh lặng.

Có lẽ là do ban ngày đi dạo cả ngày với Nhiệm Chi Vũ đã khiến cho nàng mệt mỏi nên mới một lát sau đã buồn ngủ.

Lúc nàng sắp ngủ, lại nghe thấy tiếng nói của Nhiệm Chi Thần nhẹ nhàng vang lên, trong mơ mơ màng màng, nàng chỉ nghe thấy đại khái. Hình như hắn nói, đợi đến ngày giỗ sang năm của Nhiệm Chi Uyên, hắn sẽ dẫn nàng đến lăng viên, rồi thổi bài hát mà nàng đã thổi lúc trước.

Sang năm sao? Ngày này năm sau, nàng còn có thể ở Nhiệm gia, còn ở bên cạnh hắn sao?

Lạc Thần hoảng hốt suy nghĩ, rốt cuộc không đối kháng được với mệt mỏi, dần dần đi vào giấc ngủ...

Tròn hai tháng đã qua.

Trong hai tháng này, hầu hết những lần Nhiệm Chi Thần ra phủ làm việc, đều dẫn theo Lạc Thần. Nàng có cảm giác thân phận của nàng từ giáo tập tỳ nữ, chuyển lên thành thiếp thân nha hoàn, không chỉ phụ trách âm giường buổi tối, mà còn phải phục vụ gần người vào ban ngày.

Những việc hần giao cho nàng làm cũng càng ngày càng nhiều, cơ bản là bung trà đưa nước, thỉnh thoảng còn sai nàng sửa sang lại một ít sách vở, tư liệu, không còn giống như trước, chỉ có thể ngồi nhàm chán ngắm người.

Chỉ có điều, thời gian cá nhân của nàng trở nên ngày càng ít, một chút còn sót lại, cũng bị những việc học hành mà Nhiễm Chi Thần sắp xếp chiếm hết.

Thời gian trước, sau khi hần nói muốn nàng học tập kỹ thuật chơi đàn, thì thật sự cho một vị thầy giáo tới dạy nàng.

Vị thầy giáo kia vốn là nhạc công mà Nhiễm phủ mời đến, vẫn phụ trách dạy các tiểu thư trong phủ đánh đàn. Hôm nay hần phải dạy một tỷ nữ nhỏ, đương nhiên là hơi bất mãn. Kỹ thuật đàn của hần dù không tính là xuất thần nhập hóa, nhưng cũng có chút danh tiếng, quan trọng nhất là, học trò của hần cũng vài người là nhạc công nổi danh, vì vậy con người cũng khá cao ngạo.

Nhưng sau đó, thấy Lạc Thần cũng rất có thiên phú ở phương diện âm luật, hơn nữa Nhiễm Chi Thần đi đâu cũng dẫn theo nàng, có vẻ giống như rất sủng ái, thì không dám sơ suất, nghiêm túc truyền thụ. Hai tháng này, Lạc Thần cũng đã hơi chút tìm ra phương pháp.

Buổi chiều, sau khi nàng kết thúc khóa học đàn, thì ở trong phòng một mình tập luyện. Mặc dù thời gian tập luyện rất ngắn, nhưng nàng thực sự thích cảm giác đánh đàn, cho nên mỗi ngày cũng luyện hết sức nghiêm túc.

Từ nhỏ nàng đã có hứng thú với phương diện âm luật, thiên phú lại tốt, nhạc cảm rất mạnh. Ngoại trừ học sáo mười mấy năm, nàng còn hát rất hay. Lúc mới học xong, vì muốn để bản thân có thêm sức sống, nàng còn tham gia ca hát, lượng tiêu thụ rất cao. Nhưng sau đó, do thân thể không tốt, lượng công việc từ từ giảm xuống. Hàng năm ngoài việc nhận đóng một, hai bộ phim, còn tất cả các lĩnh vực khác đều bị nàng từ chối. Lại nói, nghệ sĩ mà lười biếng như nàng, lại có thể nổi tiếng suốt mười năm, thật là không thấy nhiều.

Sau khi Nhiễm Chi Thần trở lại phòng ngủ, thì thấy nàng đang ngồi ở trên giường luyện tập đánh đàn. Tiếng đàn ấy còn rất trúc trắc, nhưng cứ đánh liên tục như thế, thì người ta miễn cưỡng có thể nghe ra đại khái.

Nhiễm Chi Thần cảm thấy giai điệu này nghe có chút quen thuộc, không lên tiếng, đứng ngoài cửa nghe một lát, thì nghe ra đây chính là bài hát nàng từng dùng sáo thổi khi ở Triệu quốc. Xem ra, nàng thật sự thích bài hát này.

Lạc Thần tập rất chăm chú, nên không phát hiện ra là Nhiễm Chi Thần đến. Mãi một lúc lâu sau, khi nàng mệt mỏi thò phào một tiếng, ngẩng đầu lên, mới nhìn thấy hần, không biết hần đã đứng đó bao lâu. Vừa định đứng dậy hành lễ, thì hần đã sai bước tới.

Sau đó, hần ngồi cạnh nàng, ôm nàng ngồi trước ngực hần, cầm tay nàng, đặt lên trên đàn, từ từ khảy.

Mới đầu Lạc Thần còn chưa kịp phản ứng, nhưng khi tiếng đàn để nghe trôi chảy vang lên, thì đã khiến nàng chú ý.

Nàng chuyên chú theo Nhiễm Chi Thần, cảm thụ từng động tác nhỏ từ dưới tay hần, nghe dây âm thanh tuyệt vời vang lên từ bàn tay mình, trong lòng không khỏi cảm thấy vui vẻ.

Nhiễm Chi Thần cầm tay nàng đàn đi đàn lại nhiều lần, Lạc Thần ngày càng nhập tâm, ngày càng thả lỏng, nghe nhiều, miệng không tự chủ được ngâm nga theo.

Mới đầu chỉ là những tiếng hát khe khẽ, nhưng sau khi cảm thấy hần như khích lệ kéo cao âm điệu, nàng cũng thả mình ca xướng theo những tiếng đàn dịu dàng.

“ Chiếc áo ấy có đôi vai

Xanh màu xanh ân ái

Xanh như một hạnh phúc lâu dài

Hồi hồi chiếc áo tươi ”

Lúc đó, tiếng đàn kia ngân vang thật lâu, mang theo nỗi sầu trải dài không nói ra được. Tiếng hát kia cũng vọng mãi, hàm chứa niềm lưu luyến, ưu thương vô tận . . .

Mấy ngày sau, Nhiễm Chi Thần ra phủ làm việc, khó được để Lạc Thần và Đại Bảo ở lại.

Lạc Thần cũng vui thích tự do.

Sau bữa trưa, nàng chủ động ở trong phòng bắt chuyện với Đại Bảo, khi thấy nó vẫn không để ý đến nàng, mới ngượng ngùng nằm lên giường. Vừa định ngủ một lát thì có người đến bẩm báo: “Báo cô nương, Vũ thiếu gia tới.”

Kể từ lúc Lạc Thần chuyển đến ở cùng phòng với Nhiễm Chi Thần, Nhiễm Chi Vũ không thể giống lúc trước, có thể trực tiếp xông tới. Nhất là lần trước, sau ngày sinh nhật của Nhiễm Chi Thần, hần tự tiện đại náo ở đây một trận, thì Nhiễm Chi Thần đã nghiêm nghị ra lệnh, sau này hần muốn vào chủ viện thì nhất định phải được bẩm báo trước đã.

Lạc Thần nghe vậy rất mừng, vội vàng đứng dậy đón hần vào. Có đến hai tháng nay hần chưa đến tìm nàng.

Nhiệm Chi Vũ vừa ngồi xuống, đã há miệng bất mãn kêu lên: “A Thần, sao hai tháng nay ngươi không tới thăm ta lần nào? Ta bị hoàng huynh giam cầm trong viện, không được đi nơi nào, nhàm chán sắp chết rồi.”

Lạc Thần kinh ngạc, thốt lên nói: “Sao lại bị giam cầm?”

Nhiệm Chi Vũ sùng sốt, tiếp đó thờ phỉ phò nói: “Chẳng lẽ ngươi không biết sao? Rõ ràng ta đã sai người truyền tin cho ngươi, muốn ngươi đến thăm ta.”

Lạc Thần thật sự mờ mịt, bởi nàng chưa từng nhận được tin tức gì.

Lần trước ra phủ cùng Nhiệm Chi Thần, nghe thấy Trần Tử Nặc vô tình nhắc tới Nhiệm Chi Vũ, nàng còn bức mình nói đã lâu chưa thấy hắn. Lúc ấy Nhiệm Chi Thần nghe được, còn nhân nhạ nói một câu: “Trẻ con mà, chóng thích, chóng chán.”

Nàng nghĩ cũng phải, chắc là do tìm được món đồ chơi nào thích ý nên đã ném nàng đến sau gáy rồi. Khi đó, nàng còn vì vậy mà mất mát một lúc lâu nữa. Nhưng hôm nay xem ra, tựa như không có chuyện như vậy.

Nghĩ rồi, nàng lắc đầu một cái, phiền chán nói: “Ta chưa hề nhận được lời nhắn nào, cũng không nghe thấy người trong phủ nói gì về việc ngươi bị giam cầm.”

Nhiệm Chi Vũ nghe vậy, hai hàng lông mày trên khuôn mặt nhỏ nhíu chặt lại. Hồi lâu, hắn mới không hài lòng lắm bầm một câu: “Nhị huynh thật là âm hiểm...” Âm thanh rất nhỏ, nàng không nghe thấy.

Lạc Thần lại nghi hoặc hỏi: “Tại sao lại bị giam cầm?”

Khuôn mặt nhỏ của Chi Vũ xụ xuống, tức giận nói: “Chẳng phải là do vào ngày giỗ lần trước của huynh trưởng, không chịu khó ở trong phủ tế lễ, mà đi chơi cả ngày, còn về muộn. Vì việc này, nhị huynh phạt ta chép “ba nghìn câu nói của phụ tử” những một trăm lần, không viết xong thì không được ra khỏi cửa viện dù chỉ một bước. Ta phải viết suốt hai tháng mới xong đây. Tay chai lên rồi đây này, ngươi xem, ngươi xem!” Dứt lời, hắn đưa cái tay bေး mậ đến trước mắt ỉt, khuôn mặt rất ủy khuất.

Trong lòng nàng run lên, bởi vì chuyện hôm đó mà bị giam cầm hai tháng? Nhưng nàng cũng cùng ra ngoài với Nhiệm Chi Vũ đấy thôi. Lạc Thần sợ hãi nghĩ, thật may, vì hình như hắn không giận lấy sang nàng...

Lạc Thần an ủi Nhiệm Chi Vũ rất lâu hắn mới ngừng oán trách. Hai người với Đại Bảo chơi ở trong viện một lát thì đã đến giờ ăn tối.

Trên bàn ăn, Nhiệm Chi Vũ ăn được một nửa thì đột nhiên hỏi: “Nghe nói người và nhị huynh ta còn chưa đôn luân(1)?”

(1) Đôn luân: khụ khụ, chính là xxoo.

Lập tức Lạc Thần bị sặc, ho dữ dội. Đứa bé này, tại sao luôn... trực tiếp như vậy?

Nàng len lén nhìn hai bên một lượt, không khỏi cảm khái lần nữa. Hạ nhân của Nhiệm gia quả nhiên là huấn luyện nghiêm chỉnh, mỗi người đều như là không nghe thấy, lông mày cũng không nhăn cái nào. Hay là do bọn họ đã quen với việc Nhiệm Chi Vũ không làm cho người chết thì không tha.

Hắn không nhòm ngó tới sự bối rối của nàng, tiếp tục không chút để ý nói: “Ngươi bây giờ thì được coi là gì? Nói là giáo tập tỳ nữ thì chính sự quan trọng nhất lại chưa làm. Nói là thiếp thân nha hoàn nhưng các tỳ tỳ thứ xuất của ta đều phải kính ngươi ba phần. Vậy nhưng là cơ thiếp thì lại chẳng có danh phận gì.”

Lạc Thần hít sâu vài hơi, mới không chắc chắn nói: “Có lẽ là nha hoàn chẳng?” Mặc dù Nhiệm Cho Vũ nói không sai, tất cả mọi người trong phủ đều lễ ngộ với nàng, các tiểu thư của Nhiệm gia cũng vậy. Nhưng ở ấn tượng của nàng, trong những gia đình lớn, hạ nhân mà có thể được phục vụ gia chủ của cả một gia tộc thì địa vị quả là không thấp, thậm chí rất nhiều nhà xảy ra chuyện nô bộc lấn quyền của chủ. Vì vậy, nàng cũng không cảm thấy có gì là khó hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Nô Nghịch Tập* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18

Lạc Thần rất nghi ngờ một việc.

Theo những gì mà nàng quan sát được mấy hôm nay, hầu hạ Nhiệm Chi Thần, ngoại trừ mấy người sai vặt và tiểu nha hoàn, thì không có đại nha hoàn thiếp thân hầu hạ. Theo lý mà nói, trong một gia đình giàu có, các chủ tử đều có đại nha hoàn theo hầu bên cạnh. Đó là người có địa vị cao nhất trong đám hạ nhân.

Bởi vậy, Lạc Thần hỏi Nhiệm Chi Vũ.

Nhiệm Chi Vũ vừa gặm xương sườn, vừa nói: “Đại nha hoàn sao? Lúc trước là có, tên là Tĩnh Văn, nhưng mấy tháng trước vừa bị nhị huynh xử tử.”

Thấy Lạc Thần biến đổi sắc mặt, Nhiệm Chi Vũ cười tà một tiếng: “Ngươi không biết sao? Lại nói, chuyện này xảy ra trước ngày ngươi vào phủ cũng chỉ vài ngày.”

Hắn thả miếng xương sườn trong tay xuống, khuôn mặt không chút để ý nói: “Đại khái là nữ nhân kia nghe nói việc nhị huynh muốn chọn giáo tập tỳ nữ, nên trong lòng nàng sinh ra ý tưởng không nên có. Vì vậy nàng ngu ngốc hạ xuân dược vào trong trầm hương đốt trong phòng nhị huynh. Kết quả là bị Đại Bảo phát hiện ra sự khác thường ngay lập tức. Chuyện bị bại lộ, nhị huynh sai người xử tử nàng tại chỗ.”

Dứt lời, hắn liếc nhìn Lạc Thần, tự thở dài cảm thán nói: “Haizz, dù sao cũng đã hầu hạ nhị huynh nhiều năm như vậy...”

Nhìn sắc mặt ngày càng kém của Lạc Thần, Nhiệm Chi Vũ mới cười một tiếng, nghiêm mặt nói: “Muốn trách chỉ có thể trách nàng ta không biết tự lượng sức, xấu như vậy còn muốn đi quyến rũ nhị huynh ta. A Thần, mặc dù ngươi không được đẹp cho lắm, nhưng so với nàng, vẫn hơn được một chút.”

Lạc Thần ăn bữa tối không hề thấy ngon miệng xong thì tiễn Nhiệm Chi Vũ ra khỏi chủ viện.

Sau đó, nàng ở trong phòng một mình, ngồi trên giường lẳng lặng thần thờ.

Nàng cảm thấy mình đang lọt vào một cái vòng tuần hoàn toàn sự chết chóc dài vô hạn. Mỗi lần, vào lúc nàng cảm thấy mình cách Nhiệm Chi Thần gần được một chút, thì sẽ bị một mặt khác rất vô tình của hắn dọa cho ra thật xa.

Lần này, cũng như vậy.

Thật ra trong khoảng thời gian này, Lạc Thần đã rõ ràng nhận ra được, Nhiệm Chi Thần đối với nàng, đã không còn lạnh lùng như lúc mới gặp, thậm chí còn có thể coi là sủng ái.

Nhưng hôm nay nghe được những lời nói vừa như cảm khái, vừa như châm chọc của Nhiệm Chi Thần, thì Lạc Thần lại cảm thấy lo sợ và bất an.

Trong cái nhìn của nàng, người tỳ nữ tên là Tĩnh Văn kia tuy có sai trước, nhưng tội không đáng chết. Hơn nữa còn hầu hạ Nhiệm Chi Thần nhiều năm như thế, không có công lao cũng có khổ lao. Chỉ sợ ngay cả đồ vật, ở bên người lâu cũng sẽ sinh ra cảm tình. Nhưng Nhiệm Chi Thần lại xử tử nàng dễ dàng như vậy.

Trong nhất thời, Lạc Thần khó tránh khỏi cảm giác thò chết hồ buồn.

Nàng nghĩ, con đường trong tương lai, thật sẽ không dễ đi.

Ngày hôm nay xem như nàng được Nhiệm Chi Thần sủng ái, người trong Nhiễm phủ cũng rất lễ ngộ với nàng. Nhưng trong lòng Lạc Thần biết rõ, đằng sau những khuôn mặt lấy lòng ấy, rốt cuộc cái gì là thật, cái gì là giả, e rằng ngay cả chính những người trong cuộc cũng không chắc chắn được.

Kiếp trước ở giới giả trí, dù nàng chỉ một lòng diễn phim, rất ít hỏi đến chuyện khác, nhưng thỉnh thoảng vẫn bị cuốn vào những cái thị phi. Còn những người mà ngày thường nhìn như nhiệt tình tốt bụng, không chừng sẽ tìm cơ hội giẫm lên chân ngươi vào một lúc nào đấy.

Kiếp trước, Lạc Thần không quan tâm đến những điều này, nhưng kiếp này thì khác. Bởi vì nàng bây giờ, căn bản không có tư cách để không quan tâm. Không những nàng phải quan tâm, mà còn phải cẩn thận đề phòng. Nếu không, sợ là đến cuối cùng, ngay cả chết lúc nào nàng cũng không biết.

Mà trước mắt, nàng chỉ có hai bàn tay trắng, chỗ tựa lớn nhất chính là Nhiệm Chi Thần. Một câu nói mà hắn tùy ý nói ra, cũng có thể quyết định vận mệnh của nàng. Cho nên dù thế nào nàng cũng không thể đắc tội với hắn, không thì thật sự là chết không có chỗ chôn.

Nghĩ tới đây, Lạc Thần lại nhắc nhở mình một lần nữa, ngàn vạn không thể vì hắn tốt với ngươi một chút, thì đã đắc ý. Người kia lạnh nhạt vô tình, ngươi biết đến chẳng lẽ còn chưa đủ nhiều sao?

Tiếp đó, liên tiếp trong nửa tháng, Nhiệm Chi Thần cũng rất bận rộn. Ban ngày hắn ra phủ làm việc, buổi tối trở về thì đã khuya, hơn nữa vừa nằm xuống thì đã ngủ.

Lạc Thần vẫn rất an phận sống trong phủ, mỗi ngày đánh đàn, luyện chữ một chút, nhưng chiến là bại, bại rồi lại tìm cách chiến. Ngay cả Nhiệm Chi Vũ tìm nàng nhiều lần, muốn rủ nàng ra phủ chơi, cũng bị nàng từ chối hết.

Không chỉ vậy, nàng còn nghe lời Nhiệm Chi Thần học việc nữ hồng mà lần trước hắn nói tới. Người dạy nàng là một người quen, Lý tẩu.

Thế nhưng hiển nhiên, ở phương diện này Lạc Thần không hề có thiên phú. Đừng nói là thêu, mà ngay cả vá cái lỗ thủng cũng không làm được, còn thương xuyên bị đâm vào tay. Lý tẩu vẫn mãi than thở. Muốn học được tinh thông việc nữ hồng, thì không chỉ cần thêu giỏi, mà còn phải vẽ đẹp. Chỉ khi vẽ được các loại hoa văn tinh mỹ thì mới có thể thêu ra một bức thêu tốt. Mà những thứ này, Lạc Thần đều không am hiểu. Vì vậy, mới học được mấy ngày, Lạc Thần đã hơi chán nản.

Cũng may là cuối cùng Nhiễm Chi Thần thấy được vết kim châm ở ngón tay Lạc Thần, mới nói nàng không cần phải học tiếp. Việc này khiến cả Lạc Thần và Lý tẩu đều thở phào nhẹ nhõm.

Một ngày, Nhiễm Chi Thần về phủ sớm.

Sau khi ăn bữa tối, hần sai Lạc Thần: “Người đi chuẩn bị đi, ba ngày sau đi Chu quốc với ta.”

Lạc Thần không nghi ngờ lời hần nói, trả lời ngay: “Vâng”. Vậy nhưng trong lòng nàng không khỏi sinh ra lo lắng.

Chỉ vì cái từ “Chu quốc” này, không thể cho nàng một chút cảm giác tốt đẹp nào.

Tính ra, Lạc Thần chuyển kiếp tới đây đã gần nửa năm. Trong nửa năm này, nàng luôn tìm hiểu về chuyện của bảy nước. Với kiến thức ở ngày thường và trong một số tài liệu ghi lại, Lạc Thần đã nắm một hiểu biết thể giới này.

Kiếp trước, Lạc Thần học lịch sử cũng không được tốt, chỉ biết trong lịch sử Trung Quốc đã từng xảy ra một thời kỳ dài hỗn loạn, đó chính là Ngụy Tấn Nam Bắc triều. Dưới thời đại đó, các quý tộc đều sống hoang đường, mơ mơ màng màng như những kẻ say. Dân chúng thì sáng sinh tối chết, khổ cực không chịu nổi. Cốt cách Ngụy Tấn đã sinh ra trong bối cảnh đó.

Lúc mới đầu, Lạc Thần còn tưởng thời đại mình đang sống, loạn thế giống với Ngụy Nam Bắc triều. Đến cuối cùng nàng mới thở dài phát hiện, nơi này chỉ có cái hoang đường của Ngụy Tấn, nào có chút cốt cách đáng nói nào.

Khác với Triệu quốc bạo ngược, Chu quốc lấy hoang dâm để nổi tiếng. Phải biết, ở nơi ấy, dưới cái triều đại mà hoang dâm là phong trào, nhìn mãi đã thành quen này, cái danh hoang dâm của Chu hoàng đã truyền khắp thiên hạ, đã đủ để thấy được nó đã đến mức khó có thể tưởng tượng.

Vì vậy, với chuyện phải đi Chu quốc, trong lòng Lạc Thần rất bất an.

Nhưng dù Lạc Thần nghĩ gì, thì ba ngày sau, nàng vẫn xuất phát với Nhiễm Chi Thần.

Trước khi đi, Nhiễm Chi Vũ đứng ở cửa chính đưa tiễn bọn họ cùng với những người của Nhiễm phủ. Từ khi biết bọn họ đi, hần vẫn náo loạn muốn đi cùng, thì bị Nhiễm Chi Thần cự tuyệt ngay từ câu nói đầu tiên. Hôm nay hần chỉ có thể giương mắt ngóng nhìn Lạc Thần lên xe ngựa với Nhiễm Chi Thần.

Lạc Thần thấy bộ dạng ủy khuất của hần, trong lòng cũng không nỡ. Chuyến đi này không biết sẽ kéo dài bao lâu.

Trên con đường núi, đội ngũ dài cả một đường vội đi.

Mấy hôm nay Đại Bảo luôn ở trong phủ nên hình như có chút nhàm chán, vừa vào đường núi đã chạy không thấy bóng dáng.

Còn Lạc Thần thì cùng lẳng lặng ngồi trong xe ngựa với Nhiễm Chi Thần.

Lúc này không khỏi làm Lạc Thần nhớ tới tình cảnh khi nàng được Nhiễm Chi Thần cứu rồi đưa về Nhiễm Châu từ Triệu quốc. Người vẫn thế, cảnh tượng vẫn thế, nhưng lại có cái gì đó khác biệt.

Dọc đường đi, lúc nào có cơ hội, Lạc Thần sẽ hỏi thăm Trần Từ Nặc về Chu quốc.

Mấy tháng nay, nàng theo bên người Nhiễm Chi Thần, người hay gặp nhất chính là Trần Từ Nặc. Vì vậy, hai người cũng rất quen thuộc.

Từ sau khi Trần Từ Nặc bị Nhiễm Chi Thần phạt quỳ, khi về đến nhà thì thật sự lấy tranh Nhiễm Chi Thần về treo ở nơi dễ thấy nhất trong thư phòng. Nhưng sau đó, mỗi khi hần tiếp xúc với Lạc Thần, vẫn tùy ý như thường ngày, không có nửa điểm gì là tránh né. Bởi vì hần biết mọi lúc thuận theo tự nhiên mới là tốt nhất, để ý quá, lại thành giấu đầu hở đuôi.

Vì vậy, đối với những câu hỏi của Lạc Thần, gần như là hỏi gì hần đáp nấy.

Giờ phút này, nhìn khuôn mặt ẩn chứa sầu lo của Lạc Thần, lại nghĩ đến những việc mà nàng hỏi trên đường đi, trong lòng Trần Từ Nặc cũng đoán được sơ sơ. Hần khẽ cười một tiếng, khuyên bảo: “Bảo cô nương đừng lo lắng, tuy nói Chu quốc hoang dâm thành phong trào, nhưng chỉ cần người ở cạnh chủ thượng, nhất định sẽ không có gì nguy hiểm.”

Lạc Thần gật đầu một cái, nhưng trên mặt không thấy buồn lòng.

Mấy hôm nay, những chuyện hoang dâm có liên quan đến quý tộc của Chu quốc, thật là quá nhiều. Chuyện nào chuyện nấy đều khiến cho nàng hoang mang không nói nên lời, khó có thể tiếp nhận được.

Không biết có phải do những gì đã xảy ra ở Triệu quốc hay không mà nàng đối với hoàng thất quý tộc luôn có sự ác cảm như một bản năng. Lần này Nhiễm Chi Thần đi ra nước khác, hiển nhiên sẽ phải giao thiệp với những người đó.

Mặc dù Trần Từ Nặc nói không sai, chỉ cần nàng ở cạnh Nhiễm Chi Thần, sẽ không có người thương tổn hay mạo phạm nàng. Nhưng vấn đề mấu chốt ở chỗ, bản thân Nhiễm Chi Thần đã không thể khiến cho nàng cảm thấy an toàn.

Ban đầu, hẳn từng không chút lưu luyến đưa cả một hậu viện toàn nữ nhân vào “Quần Phương Lâu”, để các nàng dùng thân thể kiếm tiền cho Nhiễm gia. Chỉ bằng điểm này, Lạc Thần đã thật sự không thể xác định, hẳn có thể vì một câu nói của tên quyền quý nào đó, thì cũng tiện tay đưa nàng ra, giành lấy một chút ích lợi cho hẳn.

Vì vậy, Lạc Thần luôn rất lo lắng.

Trước đó nàng cũng từng nghĩ tới, không chừng mình có thể dùng những kiến thức của kiếp trước, để cho Nhiễm Chi Thần nhìn nàng bằng cặp mắt khác. Có lẽ như vậy thì hẳn sẽ không tụt ý xử lý nàng.

Nhưng nàng lại không phải người nhanh trí, nghĩ tới nghĩ lui, cũng không nghĩ ra cái gì có thể khiến Nhiễm Chi Thần coi trọng. Ngay cả khuôn mặt dễ dàng dây chuyện thị phi này của nàng cũng chưa từng thấy hẳn biểu lộ ra thương thức.

Lạc Thần thờ dài một tiếng, chỉ mong là nàng buồn lo vô có.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Nô Nghịch Tập* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19

Trần Từ Nặc thấy khuôn mặt Lạc Thần vẫn có vẻ buồn rầu, cau mày suy nghĩ một lúc, mở miệng hỏi: “Bảo cô nương, có lẽ người không biết, tuy nói Chu hoàng là người nổi tiếng hoang dâm, nhưng đối với nữ nhân của người khác, hẳn lại không có chút hứng thú. Nếu không như vậy, các viên quan ở Chu quốc, ai còn dám cưới thê thiếp xinh đẹp. Chỉ có điều...”

Lạc Thần nhú mày, thấy vẻ mặt của Trần Từ Nặc hơi quái dị ho nhẹ một tiếng, mới tiếp tục nói: “Chỉ có điều Chu hoàng có một ham thích rất đặc thù và quái dị. Quả thật là hẳn không có hứng thú với nữ nhân khác, nhưng lại thích đưa nữ nhân của mình cho người khác chơi đùa. Chắc là người sẽ không tin, trên cõi đời này lại có nam nhân thích bị cầm sủng. Ngoại trừ Chu hoàng hậu, các phi tử còn lại trong hậu cung của hẳn, hầu hết đều bị hẳn ra lệnh, cùng các đại thần làm chuyện mây mưa trước mặt của hẳn. Việc này cũng chẳng phải bí mật gì ở Chu quốc. Thậm chí Chu hoàng còn từng đề cho phi tử của hẳn thông dâm với đại thần ngay trước mặt mọi người ở trên rất nhiều yến hội. Những điều này hẳn còn mỹ kỳ danh gọi là “có mỹ nhân bên cạnh, cùng vui với thần tử”. Vài đại thần cảm thấy chuyện này hoang đường, nhưng so với những tên quân vương thích chiếm thê thiếp của thần tử, thì cái ham thích này của Chu hoàng lại tốt hơn nhiều. Chẳng phải là bọn họ cũng không tổn thất gì hay sao? Không những thế, có không ít đại thần rất sủng ái chuyện này. Mỹ nhân được tặng không, có ai là không thích đâu.”

Lạc Thần kinh ngạc đến không biết nói cái gì cho phải. Thế đạo này, đúng là vô kỳ bất hữu (1).

(1) Vô kỳ bất hữu: Chuyện lạ gì cũng có.

Thật ra ở kiếp trước, Lạc Thần cũng đã từng nghe nói tình huống tương tự như vậy. Cái loại ham mê biến thái giống của Chu hoàng này, nói chính xác ra, thì là “dâm thê”. Mặc dù rất ít, như đúng là có một phần nam nhân như vậy, thích xem nữ nhân của mình dâm loạn với người khác. Mỗi lần như vậy, bọn họ có thể tìm được một loại kích thích đặc thù trong cái cảm giác nhục nhã. Theo một số cách giải thích, thì đây là một loại bệnh thuộc về tinh thần.

Nhưng với thân phận là vua một nước như Chu hoàng, lại vì dục vọng của mình, trắng trợn hạ lệnh cho phi tử thông dâm với thần tử, thật là chưa từng có ai, sau không người tới.

Trần Từ Nặc nhìn Lạc Thần tiếp tục nói: “Thế cho nên, Bảo cô nương thật sự không cần lo lắng quá mức. Việc lần này người cần làm, nhiều lắm chỉ là giúp chủ thượng ngăn cản những nữ nhân khác. Trong khoảng thời gian này chắc người cũng phải phát hiện ra, chủ thượng không thích thân cận với nữ nhân. Vì thế đừng làm cho những nữ nhân đó quấy rầy đến hưng trí của chủ thượng là được.

Nghe vậy, Lạc Thần gật đầu liên tục, trong lòng thoải mái không ít. Chẳng phải là lấy nàng làm bia đỡ đạn sao? Lúc này đối với nàng, hữu dụng còn tốt hơn vô dụng.

Năm ngày sau, đoàn người đã tới quốc đô của Chu quốc, Dân thành.

Vừa vào cửa thành, thái tử của Chu quốc đã đích thân dẫn một đám quan viên, nghênh đón Nhiễm Chi Thần rất nhiệt tình, thậm chí còn muốn đưa hẳn vào trong cung ở, nhưng liên tục bị Nhiễm Chi Thần từ chối.

Cuối cùng, đoàn người ở trong dịch quán ở Dân thành.

Bởi vì chưa tới năm ngày nữa đã là đại thọ năm mươi tuổi của Chu hoàng, nên sứ thần của các quốc gia được mời tới để chúc mừng có rất nhiều. Mọi người biết được Nhiễm Chi Thần cũng ở trong dịch quán, cũng rỏ rít tới bãi phòng.

Liên tiếp vài ngày, Nhiễm Chi Thần luôn phải tiếp đãi những những vị khách nói liên không dứt kia. Trong thời gian đó, hẳn có đến hoàng cung một lần, gặp mặt nói chuyện với Chu hoàng, mới về dịch quán.

Rốt cục, ngày đại thọ của Chu hoàng đã đến. Nhiệm Chi Thần dẫn theo Đại Bảo và Tiểu Bảo, cùng đến dự yến tiệc trong cung.

Đây là lần đầu tiên Lạc Thần tham gia yến hội như vậy. Trong cảnh ca múa yên vui, nàng vẫn chỉ ngồi bên cạnh Nhiệm Chi Thần, lẳng lặng hầu hạ hân dùng bữa.

Đợi đến khi mọi người ăn uống no đủ, không khí trên sân diễn ngày một lửa nóng. Một điệu nhạc cổ vui vang lên, rất nhiều mỹ nhân ùa ra, múa bằng thân thể xinh đẹp, thái độ hết sức mỉa mai, mê hoặc mọi người đang ở đây.

Sau vài lượt xoay tròn, cả nhóm mỹ nhân từ từ tán ra, vừa múa vừa đi đến cạnh mọi người. Một số người chỉ chờ mỹ nhân đến gần rồi lấy một tay ôm vào lòng, hai tay còn bắt đầu di chuyển trên người mỹ nhân, động tác dâm tà không thôi.

Chu hoàng cũng ôm một mỹ nhân, vừa mạnh mẽ bóp ngực nàng, vừa nhìn không khí lửa nóng trên sân diễn, trong mắt chứa đầy hưng phấn.

Cùng lúc đó, một vị mỹ nhân cũng đi về phía Nhiệm Chi Thần.

So với những người khác ở đây, vẻ đẹp của nàng rõ ràng là xuất chúng hơn. Người này chính là sủng phi của Chu hoàng, Mị phi.

Nàng uốn éo vòng eo như rắn nước mềm mại không xương, bước đi theo từng điệu nhạc, đi tới trước mặt Nhiệm Chi Thần. Sau đó, nàng từ từ cúi người, khe rãnh giữa bộ ngực lập tức hiện lộ ra, tán ra nhè nhẹ hấp dẫn.

Tiếp đó, nàng dùng bàn tay ngọc ngà, bưng lấy ly rượu trên bàn của Nhiệm Chi Thần, khuôn mặt mỉa mai nhìn Nhiệm Chi Thần, nói một cách phóng túng: “Nhiệm gia chủ, Mị Nhi mời ngài một chén.”

Trong lúc ly rượu từ từ đưa lại gần, Nhiệm Chi Thần vẫn lạnh nhạt, nhưng cũng không từ chối.

Cầm lấy ly rượu trong tay mỹ nhân, hân hê miệng uống hết.

Trong mắt mỹ nhân lóe lên vẻ hưng phấn.

Nhưng ngay sau đó, Nhiệm Chi Thần dùng một tay kéo Lạc Thần vào ngực, đưa hết rượu trong miệng hân vào đôi môi nhỏ nhắn khẽ nhếch trước cặp mắt ngạc nhiên của Lạc Thần.

Lạc Thần không phản ứng kịp nên bị sặc. Vài giọt rượu Chảy xuống từ khóe miệng nàng, càng tôn lên vẻ mềm mại ướt át của đôi môi.

Thấy thế, Nhiệm Chi Thần nhú mày, ánh mắt sâu thẳm, cúi người một lần nữa, chặn lấy miệng nàng, rồi liếm mấy cái ở khóe miệng nàng, liếm sạch những giọt rượu tràn ra.

Cho tới cuối cùng, hân không hề nhìn mỹ nhân kia một cái, dường như hoàn toàn lãng quên sự tồn tại của nàng.

Mị phi bị coi như không khí ngồi ở bên cạnh, đôi bàn tay ngọc bưng ly rượu vẫn giữ nguyên ở giữa không trung. Lúc ấy, nàng chỉ cảm thấy rất lúng túng, tiến lùi đều không được.

Nàng có chút thấp thòm lên lên nhìn Chu hoàng đang ngồi trên ngai vàng, thấy hân khẽ cau mày, ngậm nháy mắt. Mỹ nhân lập tức lui xuống như được đại xá.

Mọi người nhìn thấy cảnh tượng này. Mọi người chỉ cho là Mị phi không hợp ý của Nhiệm Chi Thần, trong khoảnh khắc, mọi ánh mắt đều nhìn về phía Lạc Thần.

Lúc này, nữ tử này vâng lời ngồi yên cạnh Nhiệm Chi Thần, không có chút cảm giác tồn tại, nên đã khiến mọi người vô tình không để ý đến nàng. Bây giờ ai cũng muốn biết, rốt cuộc nữ tử này có sắc đẹp như thế nào, mà khiến cho Nhiệm gia gia chủ vốn có tiếng không gần nữ sắc coi trọng.

Cảm thấy ánh mắt từ bốn phía truyền đến, Nhiệm Chi Thần cau mày. Cũng không biết là cố tình hay vô ý, tay áo rộng lớn của hân vung lên, che kín cả nửa người Lạc Thần, ngăn trở mọi tầm mắt.

Mọi người thấy vậy, cùng rời mắt, lại chú ý đến mỹ nhân trong ngực mình.

Cứ như vậy, không lâu sau, không khí ở đây càng ngày càng dâm mị, động tác trên tay mọi người ngày càng rõ ràng. Những sứ thần của các nước thì còn đỡ, nhưng các đại thần ở Chu quốc ai cũng không cố kỵ gì cả, ra sức chơi đùa bộ ngực của mỹ nhân. Thậm chí có vài người mỹ nhân đã tuột cả nửa áo, xuân sắc lộ ra.

Lạc Thần cứng người ngồi trong ngực Nhiệm Chi Thần, đè nén cảm giác bất an, căng thẳng, rót rượu cho Nhiệm Chi Thần.

Mà Nhiệm Chi Thần, sau khi mớm hớp rượu kia, thì không hề làm gì Lạc Thần nữa.

Thế nhưng, không lâu sau, Lạc Thần lại cảm thấy cơ thể đang dần dần nóng lên. Nhận thấy sự khác thường đó, trong lòng Lạc Thần cả kinh, rượu kia đã bị cho thêm cái gì đó! Xem ra là do Chu hoàng sắp xếp để trợ hứng.

Nàng lo lắng nhìn Nhiễm Chi Thần, nàng mới chỉ mới uống một chén mà đã có phản ứng, mà hần lại đã uống mấy chén.

Quả nhiên, một khắc sau, Lạc Thần đã cảm thấy được, dục vọng của hần thức tỉnh.

Thấy khó chịu, nàng lo sợ động đậy, bỗng Nhiễm Chi Thần đè lấy nàng, tiếng nói khàn khàn vang lên: “Không nghĩ sẽ bị ta muốn ở đây, thì đừng cử động nữa.”

Toàn thân Lạc Thần cứng đờ, không dám động một chút.

Mắt thấy không khí ở đây càng lúc càng không xử lý được, đột nhiên “choang” một tiếng, có người ném ly rượu xuống đất.

Mọi người nghe tiếng nhìn lên, thấy đó là một người trung tuổi, mặt mũi cương nghị.

Sau khi người nọ ném ly rượu, hần bước nhanh đến chính giữa đại điện, quỳ xuống trước Chu hoàng, hô lên một cách đau đớn: “Bệ hạ, hôm nay các quốc gia đến bái phỏng, là để chúc mừng ngày sinh của bệ hạ. Vậy mà nước ta lại làm ra trò hề như vậy, toàn là dâm loạn. Ngày sau khi sáu nước còn lại nhắc tới nước ta, sợ rằng sẽ không phải là binh lính dũng mãnh, dân chúng sung túc, mà là con người phóng túng. Còn kéo dài thêm nữa, Chu quốc lâm nguy, Chu quốc lâm nguy a.” Dứt lời, hần dập đầu xuống đất, quỳ không đứng lên.

Chu hoàng ngồi ở ngai vàng, sắc mặt ngày một âm trầm.

Một lúc sau, hần cười mà như không cười nhìn người nọ nói: “Lý ái khanh năm lần bảy lượt nói lung tung, toàn những lời dễ làm kinh sợ mọi người, không biết có dụng ý gì?”

Không chờ người nọ trả lời, hần âm lệ cười một tiếng, tiếp tục nói: “Ái khanh luôn nói con người Chu quốc dâm mị, trầm không hiểu rõ lắm. Vậy ái khanh hãy nói cho trầm, rốt cuộc cái gì mới là dâm mị.”

Dứt lời, hần nói với một tên nô tài gần đó: “Truyền Dung phi tới đây, nhanh lên.” Tên nô tài kia vội vàng vâng lời lui ra.

Hai chữ “Dung phi” vừa vang lên, người đang quỳ trong điện bỗng dung chấn động. Hần chợt ngẩng đầu lên, kinh nghi bất định (2) nhìn Chu hoàng.

(2) Kinh nghi bất định: sợ hãi, nghi hoặc, không chắc chắn.

Chu hoàng không để ý đến hần, tự nhiên uống hết chỗ rượu mỹ nhân đưa tới.

Không lâu lắm, tên nô tài lúc nãy rồi đi đã trở lại, phía sau hần đi theo một tiểu mỹ nhân có dung mạo thanh thuần.

Mỹ nhân nhẹ nhàng khom người, nũng nịu nói: “Tham kiến bệ hạ...”

Chu hoàng cười nhẹ một tiếng, tâm tình có vẻ không tệ nhẹ giọng kêu: “Ái phi đứng lên đi.”

Nghe vậy, Dung phi đứng lên, nhìn liếc qua điện một lượt mới phát hiện phụ thân mình đang quỳ trên mặt đất. Nhất thời, sắc mặt nàng hơi thay đổi, hoảng hốt gọi: “Phụ thân!”

Không chờ nàng phản ứng kịp, Chu hoàng đã dùng giọng nói nhẹ nhàng lúc nãy nói: “Mang Xuân Nhật tán lên đây.”

Lời này vừa ra, sắc mặt người trung tuổi kia thay đổi nhanh chóng, sợ hãi đến cực điểm.

Mọi người ở đây đều cả kinh.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Nô Nghịch Tập* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Chương 20 (H)

“Xuân Nhật tán” còn có tên là “Dâm Trùng tán”, đặt tên theo phương pháp điều chế ấu trùng của Nam Cương, là một loại xuân dược có dược tính rất mạnh.

Những năm trước đây, khi thuốc này mới truyền ra từ Nam Cương, cũng từng được thịnh hành một đoạn thời gian trong giới quý tộc Chu quốc. Nhưng dược tính của nó quá mạnh, dễ làm cho người ta sinh ra ảo giác, đánh mất lý trí. Nếu dùng lâu dài, nhẹ thì hại cho nguyên khí, nặng thì tổn thương căn cơ, thậm chí nếu dùng quá nhiều, còn có thể cạn kiệt sức lực mà chết. Vậy nên càng về sau, người dùng nó càng ít.

Đến nay, thuốc này chủ yếu dùng cho lai giống súc vật. Chỉ cần một lượng trên đầu ngón út cũng để một con vật chưa đến kỳ động dục liên tục giao phối mấy lần.

Mà lúc này, Chu Hoàng sai người đưa lên “Xuân Nhật tán”, khiến mọi người không khỏi âm thầm suy đoán dụng ý của hắn.

Vị đại thần họ Lý có khuôn mặt kiên nghị kia hiển nhiên đã hiểu ý Chu Hoàng. Hắn vội vàng quỳ xuống đất, hô to: “Bệ hạ, ba đời Lý gia đều là trung lương, hôm nay vì thần cũng chỉ nói thật mà thôi. Bệ hạ đối với vị thần như vậy, chẳng lẽ không sợ trung thần cả triều cảm thấy lo sợ sao?”

Lạc Thần xem hết, không khỏi âm thầm lắc đầu. Xem ra người này đã bị dọa đến mất lý trí. Chu Hoàng rõ ràng là người rất bảo thủ, dưới tình huống này, hắn còn nói những lời có ý uy hiếp như vậy, e là chỉ có thể phản tác dụng.

Quả nhiên, Chu Hoàng nghe vậy, quay đầu nhìn quét qua các đại thần của Chu quốc, tỏ vẻ nghi hoặc khó hiểu hỏi: “Trẫm có làm các khanh lo sợ sao?”

Chúng đại thần cả kinh, vội quỳ xuống, người nào cũng hoảng loạn phủ nhận.

Thấy vậy, Chu Hoàng mới hài lòng cười một tiếng, lại cho mọi người ngồi xuống.

Đúng lúc này, vài người hầu đã đem “Xuân Nhật tán” đến. Nghe Chu Hoàng sai khiến, bọn họ đi tới trước mặt Lý đại thần.

Dường như hiểu được mình không thể tránh được một kiếp này, người ấy chột đứng dậy, đâm thẳng vào một cây cột trong điện.

Hôm nay, hắn can gián như vậy, đã sớm chuẩn bị đối mặt với cái chết.

Dưới cái thời đại làm cho người ta tuyệt vọng này, chết thực sự là một chuyện rất bình thường. Vì đói, vì chiến loạn, vì nền chính trị tàn khốc, vì mọi nguyên nhân đếm không hết, người chết mỗi ngày là quá nhiều. Vì vậy, tất cả đã chết lặng, không phải rất sợ chết. Nếu trung thành khuyên giải mà chết, nói không chừng còn lưu danh thiên cổ. Chết như vậy cũng coi như có ý nghĩa, làm rạng rỡ tổ tông.

Chỉ có điều hắn không ngờ là, dù Chu Hoàng không hạ lệnh xử tử hắn, nhưng lại muốn hắn sống không bằng chết. Ba đời Lý gia trung lương, đâu có thể chém, máu có thể đổ, nhưng không thể bị vũ nhục như vậy.

Vậy mà, gần lúc hắn đụng vào cây cột, mấy tên thị vệ lại kịp thời ra tay ngăn cản.

Nhìn một màn này, Chu Hoàng lạnh lùng nói với bọn thị vệ: “Đề ý Lý ái khanh cẩn thận, Lý gia ba đời trung lương, hôm nay chỉ nói thật mà thôi. Sao trẫm có thể để hắn mất mạng ngay trên đại điện được?”

“Thuộc hạ tuân lệnh.” Thị vệ đồng thanh ứng lời, ánh mắt theo sát người đã ngã xuống đất.

Lập tức, Lý đại thần mặt xám như tro.

Khi hắn đang tuyệt vọng giãy giụa, một gã thị vệ lấy thuốc độc vào miệng hắn.

Dung phi đã sớm sợ đến mức ngồi co quắp trên mặt đất, khuôn mặt đầy nước mắt.

Chu Hoàng ôn nhu nhìn nàng, cười nói: “Ái phi muốn chủ động hay để trẫm hạ lệnh?”

Dung phi lắc đầu dữ dội, không ngừng khóc nức lên, bò đến bên chân Chu Hoàng, túm lấy ống quần hắn, đau khổ van xin: “Bệ hạ, ngài hãy tha nô tì, tha cho phụ thân ta đi. Ta không thể, không thể...”

Nghe vậy, Chu Hoàng nhíu mày, liếc mắt sang một người hầu đứng gần đó.

Người hầu lập tức hiểu ý, tới cạnh Dung phi, một tay bóp miệng của nàng, tay kia dùng “Xuân Nhật tán” đổ xuống.

.....

Chuyện xảy ra tiếp đó, làm cho Lạc Thần cảm thấy lạnh hết cả người.

Động tác của hai người trong điện càng ngày càng điên cuồng, Lạc Thần tránh ánh mắt đi, không đành lòng nhìn nữa.

Nhưng cái âm thanh dâm loạn kia, vẫn cuộn cuộn truyền vào trong tai nàng, không cách nào ngăn trở. Tất cả làm cho tóc gáy của nàng dựng đứng, run rẩy không thôi.

Nếu không tận mắt nhìn thấy, nàng thật không ngờ là lại có loại dược vật như vậy, chỉ chốc lát đã biến một người bình thường thành súc sinh bị dục vọng khống chế.

Thế mà nhìn cảnh dâm loạn khó chịu trong điện, Chu Hoàng lại cười nhẹ một tiếng, hưng trí nói với mọi người: “Một cuộc biểu diễn ngẫu nhiên mà thôi, coi như là trợ hứng cho mọi người đi. Các vị không cần để ý, mỹ nhân trong lòng, hãy tận dụng thời gian mà hưởng lạc.”

Cho dù trong lòng mọi người nghĩ gì, nhưng giờ khắc này, tuyệt không có ai còn dám đi động chạm đến Chu Hoàng.

Vì vậy, rất nhanh, trên đài lại khôi phục như trước, không khí rất náo nhiệt. Mọi người vừa thưởng thức mỹ nhân, vừa thưởng thức những tiết mục trong

điện. Chỉ có điều, lúc trước biểu diễn là ca múa, còn bây giờ đổi thành tuồng loạn luân.

Ở chỗ Chu Hoàng, một mỹ nhân tựa đầu vào ***, lấy miệng mút lấy dục vọng của hắn. Hường thụ mỹ nhân hầu hạ chu đáo, Chu Hoàng lấy tay vuốt ve đầu nàng, có vẻ hết sức hài lòng. Nhìn tình cảnh ngày càng hỗn loạn trong điện, ánh mắt hắn toát ra vẻ dâm tà.

Rốt cục, đến lúc hưng phấn, hắn không kiềm chế được, một tay đặt trên đầu mỹ nhân, dùng sức ấn vào một cái.

Cổ họng của mỹ nhân đột nhiên bị đâm vào, khó chịu nôn ọe một trận.

Chu Hoàng nhướng mày, tức giận mắng: “Đồ vô dụng!”

Dứt lời, hắn dùng chân đá văng nàng, túm lấy một mỹ nhân khác bên cạnh, kéo quần nàng ta xuống, lập tức chui vào.

Lạc Thần nép vào ngực Nhiễm Chi Thần, cố gắng để mình như không tồn tại.

Chưa có khi nào nàng cảm nhận được sâu sắc như hiện tại, về cái thế giới hoang đường khủng khiếp này.

Nhưng thanh âm tục tằng không ngừng truyền đến từ xung quanh, ngay cả không khí cũng như dính đầy mùi của dục vọng, làm cho nàng cảm thấy không có chỗ trốn, không có đường lui.

Điều duy nhất làm cho Lạc Thần thấy an tâm là từ khi Chu Hoàng sai người đưa tới “Xuân Nhật tán”, thì dục vọng quanh người Nhiễm Chi Thần biến mất không ít. Lạc Thần có thể cảm giác được, nhiệt độ cơ thể hắn không còn cao nữa, vật cứng cũng từ từ mềm xuống. Không chỉ có như thế, người hắn cũng tản ra hơi thở phiến chán. Một tay ôm Lạc Thần, một tay không ngừng vỗ nhẹ đầu Đại Bảo.

Thông qua mấy ngày nay quan sát, Lạc Thần có thể từ những động tác nhỏ đoán được tâm tình của hắn. Nếu hắn cái có cái không vỗ đầu Đại Bảo, nghĩa là tâm tình của hắn bình thường, hoặc là hơi nhàm chán. Nhưng nếu như giống hiện tại, không ngừng vỗ nhẹ, chứng tỏ tâm tình hắn không tốt, thậm chí là phiền não, tức giận.

Giờ khắc này, nhìn không ít người đã đề mỹ nhân ra, không coi ai ra gì làm chuyện mây mưa, Lạc Thần chỉ mong sao Nhiễm Chi Thần có thể phiền não một chút nữa, tức giận một chút nữa.

Trong điện, Lý đại thần đã xong một lượt với Dung phi. Nhưng có lẽ là do lượng thuốc quá lớn, ánh mắt hai người vẫn rất mơ hồ, chẳng mấy chốc lại bắt đầu lượt tiếp theo.

Mà dần dần mọi người cũng chú ý tới sự khác biệt của Nhiễm Chi Thần. Thấy hắn ngồi nghiêm chỉnh ở nơi đó, không có động tác gì quá hạn, so với những người khác thì rất không hợp.

Một số sứ thần của nước khác thấy vậy, động tác trên tay không khỏi thu liễm một ít, vẻ hưng phấn trên mặt cũng vơi đi. Ánh mắt họ đảo quanh giữa Chu Hoàng và Nhiễm Chi Thần.

Nhận thấy không khí thay đổi, Chu Hoàng nhìn sang Nhiễm Chi Thần, lông mày lập tức nhíu lại, khuôn mặt chợt lóe qua giận dữ.

Nhưng chỉ chớp lát sau, hắn lại khôi phục hưng trí, khiến người ta không thấy chút bất mãn nào. Như không thấy được Nhiễm Chi Thần khác lạ, hắn xoay đầu lại, càng thêm mãnh liệt va chạm với mỹ nhân bên dưới.

Vậy mà, ngay khi Chu Hoàng quay đầu đi, Nhiễm Chi Thần lại bắt đầu động.

Hắn rút bàn tay đặt trên đầu Đại Bảo về, ôm lấy eo Lạc Thần. Kéo sát nàng vào trong ngực, hắn vuốt ve thân thể linh lung của nàng. Một tay khác hắn cho vào trong quần áo nàng, xoa bóp bộ ngực mềm mại, trên mặt cũng hiện lên dục sắc.

Toàn thân Lạc Thần cứng đờ, chợt ngẩng đầu, mở to hai mắt, cần xin nhìn Nhiễm Chi Thần.

Nàng đang cầu xin hắn, cần xin hắn đừng đối xử với nàng như vậy, cầu xin hắn đừng nhục nhã, chơi đùa nàng trước mặt mọi người.

Bất gặp ánh mắt cầu xin đầy khuất nhục của nàng, tay Nhiễm Chi Thần khựng lại một chút, nhưng chỉ nháy mắt sau lại tiếp tục, hơn nữa biên độ động tác càng lúc càng lớn.

Nhìn nàng, mắt hắn nheo lại, tràn ngập cảnh cáo. Khác với nét dục sắc trên mặt, ánh mắt của hắn lại rất tỉnh táo, thậm chí là rất lạnh lùng.

Nhận thấy ý cảnh cáo của hắn, ánh sáng trong mắt Lạc Thần dần dần tối xuống.

Không biết qua bao lâu, nàng trầm mặc quay đầu đi, quét mắt nhìn xung quanh. Lúc thấy những mỹ nhân đang bị các quý tộc đè bên dưới, ra sức chơi đùa, nàng nhếch miệng cười tự giễu.

Bản thân bây giờ, chẳng khác gì so với những nữ nhân này. Nói cho cùng thì cũng chỉ là đồ chơi mặc cho người ta hưởng dụng mà thôi, có tư cách gì mà đi khấn cầu, chống cự.

Ngâm thờ dài một tiếng, nàng thả lỏng thân thể, dịu ngoan ngồi trên người Nhiễm Chi Thần, mặt chôn vào ngực hắn như ngượng ngùng, ngoài miệng còn

rất phối hợp “um” vài tiếng theo động tác của hắn. Thanh âm kia rất mềm mại, làm cho lòng người ngửa khó nhận.

Nhưng khuôn mặt của Nhiễm Chi Thần lại thoáng qua một tia âm hàn.

Ở vị trí không ai nhìn thấy, ánh mắt Lạc Thần trở nên lạnh lẽo, như thân thể, như trái tim nàng lúc này.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Nô Nghịch Tập* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21

Đêm khuya, tại dịch quán của Chu quốc.

Nhiễm Chi Thần và Trần Từ Nặc bàn việc trong phòng, Lạc Thần ngồi bên cạnh ngâm trà cho hai người.

Không khí ngập tràn hương trà, Nhiễm Chi Thần ngược mắt nhìn Lạc Thần, thấy nàng rất bình tĩnh, vẻ mặt như thường, như thể chuyện xảy ra ở yến hội trước đó không hề tồn tại, như thể nàng chưa từng dùng ánh mắt khuất nhục như vậy cầu xin hắn.

Không biết nghĩ tới điều gì, Nhiễm Chi Thần hơi cau mày lại.

Trần Từ Nặc vờ như không nhận ra sự khác thường giữa hai người, tiếp tục cảm khái nói: “Hôm nay xem ra, Chu hoàng quả thật là bảo thủ và hoang dã vô độ, Chu quốc đúng là lâm nguy.”

Nghe vậy, Nhiễm Chi Thần rút ánh mắt về, lắc đầu, có điều suy nghĩ nói: “Người đừng quên, trong hai mươi năm trước khi hắn lên ngôi, Chu quốc đã có bao nhiêu hoàng đế.”

Trần Từ Nặc sững sốt, không khỏi suy nghĩ sâu hơn.

Nếu Nhiễm Chi Thần không nhắc nhở, hắn cũng quên mất.

Trước khi Chu hoàng lên ngôi, trong hai mươi năm gần đây, Chu quốc đã thay đổi những năm vị hoàng đế, trong đó có ba người là do nhiều nguyên nhân khác nhau mà chết sớm, còn hai người là bị đoạt vị.

Nhưng từ khi kế thừa ngôi vị hoàng đế của người hoàng huynh đoản mệnh, Chu hoàng đã vững vàng ngồi ở vị trí này suốt hai mươi năm.

Trong lúc hắn trầm tư, Nhiễm Chi Thần nói tiếp: “Tuy Chu hoàng mười phần chính là một kẻ điên, nhưng càng điên cuồng mới càng làm cho người ta sợ hãi. Nếu không đến tình cảnh bất đắc dĩ, không ai muốn động vào một kẻ điên như vậy.”

Thấy Trần Từ Nặc như đã hiểu ra, Nhiễm Chi Thần tiếp tục nói: “Huống chi, Chu hoàng mặc dù có ‘dâm’, nhưng lại không ‘hoang’. Những ai chưa hiểu rõ đã nói hắn là kẻ hoang dã cũng không hoàn toàn đúng. Ít nhất, trong hai mươi năm hắn làm vua, nội chính của Chu quốc hết sức ổn định, có thể nói triều đình là bền chắc như thép. Rất ít người giống như hôm nay, lớn mật trái ý hắn. Hắn lợi dụng lòng sợ hãi của mọi người, khiến người ta không dám phản kháng hắn, rồi lại nắm chắc phần sợ hãi này trong một phạm vi nhất định, không làm cho người ta vì quá sợ hãi mà sinh lòng phản nghịch. Vậy nên, chỉ với thủ đoạn nhỏ này, chúng ta đã không thể khinh thường hắn.”

Trần Từ Nặc gật gù đầu, càng nghĩ càng thấy lời Nhiễm Chi Thần nói có lý.

Nhiễm Chi Thần nói xong liền tỏ vẻ mệt mỏi xoa trán, thở nhẹ một hơi rồi nói: “Còn chuyện gì, để ngày mai nói sau.”

Nghe vậy, Trần Từ Nặc lập tức đứng dậy lui xuống.

#####

Sau khi tắm rửa, Nhiễm Chi Thần ôm Lạc Thần lên giường.

Trong nháy mắt chạm vào nàng, hắn cảm giác thấy nàng né tránh.

Nhưng động tác kia chỉ thoáng qua rồi biến mất, nhanh đến mức khiến cho hắn phải hoài nghi rằng đó chỉ là ảo giác của hắn mà thôi.

Chẳng biết tại sao, hắn thấy rất phiền chán.

Hắn đưa tay ôm lấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Lạc Thần, dùng sức nắm lấy cằm nàng, cẩn thận quan sát từng biểu tình trên khuôn mặt ấy.

Dưới cái nhìn này, Lạc Thần mở to đôi mắt ngập nước, hơi lo lắng, sợ hãi nhìn hắn. Ánh mắt trong suốt ấy mang theo chút vô tội và nghi ngờ, dường như

không hiểu mình đã làm chuyện gì khiến hấn không vui.

Nàng đã làm chuyện gì khiến hấn không vui? Thật ra thì hấn cũng không biết.

Hấn chỉ biết là từ lúc kết thúc yến hội tới giờ, trong lòng hấn luôn phiền não không thôi.

Nhất là giờ phút này, thấy Lạc Thần nhìn như bình thường, rồi lại có cái gì đó rất khác, khiến cho hấn thấy bất an.

Cảm giác này, rất xa lạ.

Một lúc lâu sau, hấn mới buông tay ra.

Da thịt vốn trắng nõn, nhẵn nhụi của Lạc Thần in lại mấy vết hồng do hấn quá dùng sức.

Thấy thế, Nhiễm Chi Thần nhú mày, có vẻ không hài lòng vờn tay ra, nhẹ nhàng vuốt ve mấy vết hồng ấy.

Cuối cùng, hấn chỉ thờ dài, ôm nàng vào ngực rồi nằm xuống.

Đến tận lúc ấy, Lạc Thần chỉ lẳng lặng tùy hấn, không nói một câu.

Không biết qua bao lâu, khi Lạc Thần đã ngủ say, Nhiễm Chi Thần lại vẫn còn đang nhìn chăm chú vào thân thể mềm mại trong ngực mà suy nghĩ.

Việc xảy ra ở yến hội hôm nay, trước đó hấn cũng đã có điều dự liệu. Nhưng trình độ điên cuồng của Chu hoàng vẫn vượt ra khỏi sức tưởng tượng của hấn.

Cho tới lúc hấn nhận thấy Chu hoàng không vui mới tạm thời thay đổi quyết định, thuận thế có những hành động kia với Tiểu Bảo.

Tuy thế lực của Nhiễm gia không cần phải sợ Chu quốc, nhưng đúng như những gì hấn nói với Trần Từ Nặc, với một kẻ điên như vậy, không tới tình cảnh bất đắc dĩ thì không cần phải động vào.

Huống chi, chẳng qua hấn chỉ ôm Tiểu Bảo của hấn, giả vờ một chút mà thôi, không phải là chuyện lớn gì.

Nhưng một việc nhỏ như vậy, chẳng hiểu sao luôn khiến hấn thấy không an lòng.

Nhớ tới hôm nay, người trong ngực đã từng khuất nhục van xin hấn, hấn lại cảm thấy buồn bực, khó chịu.

Mà bây giờ Lạc Thần đang ngủ say, khuôn mặt nhỏ nhắn lộ vẻ yên bình, tĩnh lặng, ngoan ngoãn rúc vào trong ngực hấn, như thể hấn là nơi duy nhất nàng có thể dựa vào.

Nhìn nàng như vậy, ánh mắt Nhiễm Chi Thần hơi phức tạp.

Ngay sau đó, hấn lại cười tự giễu.

Bắt đầu từ khi nào, hấn đường đường Nhiễm Chi Thần, cũng trở nên nhu nữ tình trường.

Chỉ là một nữ nhân mà thôi, tâm tư của nàng là gì, đâu đáng để hấn phí tâm suy nghĩ.

Hạnh phúc, vui vẻ cũng được, không cam lòng hay khuất nhục cũng thế, nàng đều là nữ nhân của hấn, nhất định chỉ có thể như hiện tại, vâng lời sống bên cạnh hấn.

Nghĩ xong, hấn nhắm mắt đi ngủ.

Nhưng cánh tay ôm ngang hông Lạc Thần, lại vô ý thức siết chặt.

#####

Nhiễm Chi Thần ngủ không lâu sau, người vốn đã ngủ say trong lòng hấn, lại đột nhiên từ từ mở mắt.

Đôi mắt kia, không hề có chút gì là buồn ngủ.

Lạc Thần nhìn khuôn mặt hoàn mỹ trước mặt, ánh mắt bình tĩnh và lạnh nhạt.

Chuyện ở yến hội hôm nay, là thời khắc nhục nhã nhất của nàng trong cả kiếp trước và kiếp này.

Nàng không thể quên được những âm thanh dâm đãng truyền tới từ bốn phía, cũng không quên được những động tác mà hấn đã làm.

Mặc dù khác với những nữ nhân ở đó, nàng còn chưa thất thân, coi như là giữ lại được một phần thể diện cuối cùng, nhưng xét về bản chất lại không có gì bất đồng.

Nàng giống như một món đồ chơi ti tiện, dưới con mắt của mọi người, bị hấn tùy ý chơi đùa.

Nàng cũng không oán hay hận hấn.

Hấn đã cứu mạng nàng, đưa nàng thoát khỏi địa ngục, lại cho nàng một chốn dung thân an ổn. Vậy nên với hấn, ngay cả tư cách để hận nàng cũng không có.

Hơn nữa, Lạc Thần mĩa mai nghĩ, với thân phận đê tiện của nàng, cùng với khuôn mặt xinh đẹp, thì trong mắt người khác, e là nàng cũng chỉ có thể là đồ chơi, nhiều nhất thì là một món đồ chơi cao cấp mà thôi.

Còn hấn, cũng chỉ đối đãi với nàng giống người đời mà thôi, nàng có thể hận cái gì được.

Thế nhưng, không hận, không có nghĩa là có thể chấp nhận.

Từ ngày chuyển kiếp đến dị thế, không có lúc nào là nàng không hướng tới tự do và tôn nghiêm.

Nay nửa năm đi qua, nàng đã làm được những gì?

Dù là tự do, hay tôn nghiêm, đều cách nàng rất xa xôi.

Thậm chí trong cuộc sống an nhàn này, thỉnh thoảng nàng cũng cảm thấy, cứ ở trong Nhiễm phủ, làm một tỷ nữ cũng không tệ. Dù sao thì cũng có người từng nói: “Thà làm Nhiễm gia bộc, không làm vương hầu tôn.”

Nhưng chuyện hôm nay, như một cái tát giáng vào mặt nàng, khiến nàng thanh tỉnh lại trong nỗi khuaht nhức.

Lúc này nàng thấy, thà phá hủy gương mặt này, cả đời ở ẩn trong xóm núi, làm một nông phụ bình thường, còn hơn là như bây giờ, làm người hầu, làm đồ chơi, làm một kẻ dể cho người ta gọi thì đến, đuổi thì đi, tùy ý nhục nhã trước mặt mọi người.

Ngoài ra, còn có một nguyên nhân khác làm cho nàng thấy bất an.

Có thể là do Nhiễm Chi Thần hoàn mỹ hơn người, khiến nàng sinh ra bản năng ngưỡng mộ, hoặc là do nhiều khi hấn tỏ ra dịu dàng làm nàng thấy ấm áp, nên mấy ngày nay, nàng đã dần cảm giác được, ở trước mặt hấn, tay, chân, đầu óc, thậm chí là cả trái tim, cũng không còn là của mình nữa.

Điều này nguy hiểm hơn bất cứ một nguyên nhân nào.

Hôm nay, nàng cô lẻ trong thế giới xa lạ này, vốn dĩ đã hai bàn tay trắng. Nếu như cả trái tim cũng mất đi, thì cuộc sống của nàng sẽ hoàn toàn tuyệt vọng.

Vì thế, nàng nhất định phải rời khỏi hấn.

Chưa có lúc nào ý muốn này lại mãnh liệt đến thế.

Hai con người trong đêm nay, mang những ý định của riêng mình, ôm nhau ngủ thật say...

#####

Nhiễm Chi Thần vốn định ở lại Chu quốc nửa tháng, nhưng không biết tại sao, mọi công việc đều được hấn hoàn thành trong ba ngày.

Ba ngày sau, dù Chu hoàng hết lời giữ lại, Nhiễm Chi Thần vẫn lấy cớ để lên đường về nhà.

Trong xe ngựa, Lạc Thần ngắm nhìn bầu trời xanh thẳm qua cửa sổ.

Vài ngày nay, mỗi khi nàng nhìn trời, sẽ không tự chủ được ngẩn ngơ, dường như nơi đó có thứ gì đó có thể khiến cho lòng nàng được thanh thản.

Nhiễm Chi Thần nhìn nàng như vậy, không biết nghĩ tới điều gì, ánh mắt hơi hoảng hốt.

Một lúc sau, hấn thấp giọng hỏi: “Tiểu Bảo, hôm đó trên đầu thú trường của Triệu quốc, người nhìn trời cười cái gì?” Chính nụ cười thoải mái trong giờ phút sinh tử ấy đã tác động đến hấn, nên hấn mới ra tay cứu nàng.

Lạc Thần nghe vậy, nhắm mi nhớ lại.

Nụ cười trên đầu thú trường sao? Chẳng lẽ là lúc nàng cầu cứu không được, chuẩn bị chịu chết?

Đúng rồi, khi đó nàng đã nghĩ, để được nhìn bầu trời trong sạch ấy, lần trọng sinh này của nàng coi như đáng giá.

Nghĩ lại tâm tình lúc đó, Lạc Thần không khỏi vui vẻ.

Nàng nhìn Nhiễm Chi Thần, nhẹ giọng nói: “Khi đó ta nghĩ, bầu trời xanh thật là đẹp.”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Nô Nghịch Tập* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22

“Xe ngựa phía trước là của Nhiễm tiểu tử phải không?” Đúng lúc ấy, có tiếng nói cứng cáp bỗng nhiên vang lên từ phía sau đoàn người.

Một người hộ vệ cười ngựa tới gần xe Nhiễm Chi Thần, nhìn xuyên qua cửa sổ bẩm báo: “Khởi bẩm chủ thượng, là Hoắc lão anh hùng.”

Nhiễm Chi Thần nhíu mày hơi kinh ngạc, nhưng vẫn cho người ngừng xe.

Không lâu sau, tiếng vó ngựa từ từ đến gần, một lão nhân tiên phong đạo cốt cười ngựa đến.

Người này, là một trong hai lão nhân ngồi đánh cờ ở ven đường trong ngày đầu tiên Lạc Thần tới Nhiễm Châu.

Nhiễm Chi Thần xuống xe ngựa, thi lễ với lão nhân, cung kính chào hỏi: “Vãn bối Nhiễm Chi Thần kính chào Hoắc lão tiên bối.”

Hoắc Chấn Hải cười ha ha, nói sang sảng: “Từ xa ta đã nhìn thấy xe ngựa của Nhiễm gia, đoán đến tám phần là ngươi. Thế nào? Mới từ Chu quốc trở về sao?”

Nơi này là nơi tiếp giáp giữa Chu quốc và Nhiễm Châu, nhìn theo phương hướng mà đoàn người của Nhiễm Chi Thần đang đi là biết được hành trình.

Hoắc Chấn Hải vừa nói xong bỗng như nhớ ra điều gì, kinh ngạc nói: “Chẳng lẽ là ngươi đi chúc mừng sinh nhật lão dame còn ở Chu quốc sao? Ngươi đường đường là gia chủ của Nhiễm gia, phải một người đi là được, cần gì phải tự mình đi ngàn dặm xa xôi như vậy? Thật đúng là nể mặt lão dame còn kia.” Giọng nói như rất bất mãn.

Nghe vậy, Nhiễm Chi Thần cười khỏ, bất đắc dĩ nói: “Khi còn sống, gia phụ có quan hệ rất thân thiết với Chu hoàng, theo lý mà nói, làm vãn bối thì phải thường xuyên tới bái phỏng mới đúng. Nhưng từ khi gia phụ qua đời, vãn bối thường rất bận rộn, Chu hoàng đã mời nhiều lần mà trong sáu năm vãn bối vẫn không rảnh để tới. Lần này vãn bối đến, một mặt là vì chúc mừng sinh nhật, mặt khác là vì bồi tội cho những sơ sót trong sáu năm qua.”

Nhiễm Chi Thần nói không sai, khi Nhiễm Kinh Hồng còn sống, quả thật có quan hệ rất tốt với Chu hoàng, hơn nữa Nhiễm Châu và Chu quốc lại tiếp giáp, theo lý phải thường xuyên đi lại.

Nhưng từ khi Nhiễm Chi Thần kế vị gia chủ, suốt sáu năm, hần chưa từng tới Chu quốc một lần nào. Mặc dù trong sáu năm ấy, Chu hoàng đã mấy lần cho mời thì hần cũng từ chối với mọi lý do. Nguyên nhân thứ nhất là do hần thật sự nhiều việc, thứ hai là hần không có ấn tượng gì tốt với Chu hoàng.

Mà bây giờ, hần, đã không còn là thiếu niên ngây ngô của sáu năm trước, tùy tiện bỏ qua mọi chuyện, chỉ làm theo ý mình thích.

Bây giờ, làm việc gì hần cũng phải xem trọng lợi ích của Nhiễm gia. Cho dù Nhiễm Chi Thần không thích Chu hoàng, nhưng Chu hoàng lại dính chặt với lợi ích ấy.

Vì vậy, nhân dịp đại thọ năm mươi năm của Chu hoàng, hần mới tự mình tới chúc, nhằm bỏ đi những bất mãn của Chu hoàng mấy năm nay với hần, dù có hay không.

Nghe xong lời của Nhiễm Chi Thần, Hoắc Chấn Hải hừ lạnh: “Vị phụ thân kia của ngươi...” Nói tới đây lại không nói thêm gì nữa mà lại chuyển giọng: “Thôi, không nhắc đến bọn họ nữa.”

Thấy Hoắc Chấn Hải muốn nói lại thôi, Nhiễm Chi Thần cũng đã hiểu được ý hần, cười một cách miễn cưỡng rồi dời đề tài: “Nhìn dáng vẻ của Hoắc lão tiên bối cũng như từ Chu quốc về, không biết lão tiên bối có chuyện gì?”

Nghe vậy, trên mặt Hoắc Chấn Hải hơi mất tự nhiên. Hần gãi đầu ngượng ngùng nói: “Ta ư? Ta đi chủ trì hôn lễ cho đồ đệ của ta.”

Đồ đệ của Hoắc Chấn Hải có đến trăm ngàn, trải rộng ở bảy nước.

Nhưng do số người quá đông, nên những việc nhỏ như là hôn lễ, rất ít khi hần hỏi tới, đừng nói tới việc đặc biệt đi chủ trì. Huống chi, đây là hôn lễ lần thứ ba của tên đồ đệ này.

Nhưng hần không thể nói cho Nhiễm Chi Thần, bởi vì hần không phá được một thế cò, nên đành tạm tìm một cái cớ để tránh đi.

Quả nhiên, Nhiễm Chi Thần nghe xong, ngạc nhiên không hiểu gì.

Đang suy nghĩ xem là vị đồ đệ nào mà có thể được Hoắc Chấn Hải đề ý như vậy đã thấy Hoắc Chấn Hải nói lảng: “Nói, Vương lão đầu trong phủ người thế nào rồi? Đã lâu không đầu với hần, tay bắt đầu thấy ngứa.”

Wương lão đầu trong miệng Hoắc Chấn Hải, chính là Nhiệm quân gia.

Họ của Nhiệm quân gia là Vương, tên đầy đủ là Vương Tiêu Dao. Từ khi thân phục Nhiệm gia mới được Nhiệm Kinh Hồng ban cho họ Nhiệm.

Bây giờ, hầu hết mọi người chỉ biết hần là tổng quản của Nhiệm gia mà không biết, trước khi vào Nhiệm gia, hần vốn là một võ lâm cao thủ thanh danh hiển hách. Võ nghệ của hần không phân được cao thấp với Hoắc Chấn Hải.

Nghe vậy, Nhiệm Chi Thần cười nói: “Wương thúc cũng thường xuyên nhắc đến ngài, hay lần này tiền bối hãy đi cùng văn bối đến ở vài ngày trong phủ, ôn chuyện với vương thúc.”

Hoắc Chấn Hải đang ước được như thế. Lý Đạo Dẫn bày ra cho hần một thế cò, đến nay hần còn chưa nghĩ ra cách giải, đang đau đầu không biết phải đối mặt với sắc mặt phách lối của hần như thế nào đây. Vì vậy, vừa nghe thấy Nhiệm Chi Thần nói thế, hần không hề nghĩ ngợi liền đồng ý.

Cứ thế, Hoắc Chấn Hải gia nhập vào đội ngũ, cùng tới Nhiệm phủ với Nhiệm Chi Thần.

Nhiệm Chi Thần sợ hần cười ngửa mặt nhọc bèn mời hần vào xe ngựa nghỉ ngơi nhưng bị hần cự tuyệt.

Khi nhìn thấy Lạc Thần, hần kinh ngạc nhủ mày, nửa cười nửa không trêu đùa Nhiệm Chi Thần: “Tiểu nữ oa này rất đẹp. Trước kia từng nghe nói người không gần nữ sắc, nay mới được thấy tận mắt.”

Nhiệm Chi Thần cười cười, không tỏ vẻ gì mà chỉ nói: “Tiền bối đừng giễu cợt văn bối.”

Nghe thế, Hoắc Chấn Hải cười ha ha, thúc ngựa chạy đi trước.

Chạng vạng, đoàn người tới Nhiệm phủ.

Khác với lúc ban đầu Lạc Thần tới Nhiệm phủ là không có ai hỏi han gì, lần này, nàng vừa xuống xe ngựa với Nhiệm Chi Thần, Nhiệm Chi Vũ đã chạy tới, luôn miệng kêu: “A Thần, A Thần, sao người đi lâu như vậy? Ta ở trong phủ một mình rất nhàm chán. Sau này dù nhị huynh đi đâu, người cũng đừng đi theo có được không, ở trong phủ với ta.”

Lạc Thần cười khẽ, lấy tay vuốt ve đầu hần.

Đứa bé này! Chuyện đâu phải là nàng có thể quyết định được.

Nhưng được hần ý lại như vậy, khiến cho nàng thấy ấm áp...

Nhiệm Chi Thần đứng một bên nhìn, trên mặt cũng không thấy gì là không vui, thân nhiên nói: “Ồ trong phủ rất nhàm chán sao? Như vậy thì ba trăm bản “Khuyên học kinh” ta bảo người chép hần là đã sớm làm xong rồi đúng không?”

Nghe thế, Nhiệm Chi Vũ nín thở, vẻ mặt lảng tránh, một lát sau mới ấp úng nói: “Nhị huynh, chẳng phải người nói lần này đi nhanh nhất cũng là nửa tháng sao? Ta đâu biết được người về sớm như thế, nên “Khuyên học kinh” cũng còn thiếu một chút nữa mới xong.” Nói xong, hần sợ hãi quan sát vẻ mặt của Nhiệm Chi Thần.

Cũng may, Nhiệm Chi Thần không giận, tiếp tục nói: “Nếu vậy, hoàn thành xong việc học hãy nghĩ tới chuyện chơi.”

“Vâng” Nhiệm Chi Vũ đáp nhỏ.

Đúng lúc này, một tiếng quát đột nhiên truyền đến: “Wương lão đầu, tiếp một chiêu của ta!”

Hoắc Chấn Hải vừa đến cửa phủ, nhìn thấy Nhiệm quân gia, không nói hai lời đã ra tay đánh nhau.

Lạc Thần nghe tiếng nhìn qua, thấy Hoắc Chấn Hải tung ra một chiêu, Nhiệm quân gia vội vàng né tránh.

Một chiêu thoát nhìn thì bình thường nhưng lại mang theo sức mạnh lớn, lướt qua Nhiệm quân gia, đánh thẳng vào cái cây trăm năm đằng sau hần.

Lúc ấy, cái cây già kia rung lên, cành cây rụng đưa, lá cây rụng xuống ào ạt. Còn trên thân cây, in lại một chưởng ấn rất sâu.

Lạc Thần ngạc nhiên, kinh sợ không thôi.

Đây là lần đầu tiên nàng thấy được võ công trong truyền thuyết, không ngờ nó lại có uy lực lớn như vậy.

Sau khi Nhiễm quân gia tránh thoát một chương nguy hiểm ấy, không lui một bước mà bắt đầu tấn công.

Nhất thời, hai người đánh nhau đến khó tách rời.

Lạc Thần đứng nhìn không chớp mắt.

Nàng không thể không chấn động, tất cả đã vượt ra sức tưởng tượng của nàng. Nàng chưa bao giờ nghĩ rằng võ công trong truyền thuyết lại thật sự xuất thần nhập hóa như vậy.

Nhất là vị Nhiễm quân gia ngày thường nhìn như rất hiền hòa kia, lúc này mọi cử động đều mang theo một cỗ sát ý lạnh liệt.

Nhiễm Chi Vũ thấy vậy, bĩu môi, bắt đầu đổ oán trách Nhiễm Chi Thần: “Nhị huynh, sao ngươi lại mời quái lão đầu ấy vào phủ. Mỗi lần hắn tới đây, trong phủ sẽ không an bình. Lần này không biết sẽ đánh hỏng bao nhiêu đồ.”

Nhiễm Chi Thần như đã quá quen thuộc, có vẻ không chú ý nhiều, liếc nhìn hai người đang đánh nhau rồi không nói gì mà rời đi.

Lạc Thần còn muốn xem thêm trong chốc lát, nhưng thấy Nhiễm Chi Thần đi rồi nên không dám ở lại lâu, đành cất bước đi theo.

Nhưng khi nàng đi rồi vẫn quay đầu lại mấy lần, khuôn mặt nhỏ nhắn đầy vẻ hướng tới.

Hoắc Chấn Hải đánh với Nhiễm quân gia cả một ngày một đêm.

Hai người đánh từ Nhiễm phủ tới sau núi, đánh đến tối tăm cả trời đất.

Chiều tối ngày tiếp theo, hai người chạt vật về Nhiễm phủ.

Vừa vào cửa đã ngã xuống ngủ say.

Mấy ngày sau, Hoắc Chấn Hải vẫn ở trong Nhiễm phủ. Lúc gặp được Nhiễm quân gia lại không ra tay như ngày đầu tiên mà lại khoác vai khoác lưng, xưng huynh gọi đệ.

Từ khi đi khỏi Chu quốc, Lạc Thần luôn cố ý hoặc vô ý kẻ cận với Đại Bảo.

Dù là có Nhiễm Chi Thần ở cạnh hay không, nàng vẫn thích ở chung với Đại Bảo.

Dưới sự gần gũi kiên trì của Lạc Thần, Đại Bảo cũng buông sự kiêu ngạo lúc trước, tạm nhận lòng thành của Lạc Thần. Thậm chí đôi khi nó cũng chơi một vài trò chơi nhảm chán với nàng.

Bấy giờ, Đại Bảo với Tiểu Bảo trở nên như hình với bóng.

Mọi người chỉ cho rằng Lạc Thần thích Đại Bảo nên mới thân cận nó như vậy.

Nhưng không ai biết, nàng dùng phương thức này để luôn nhắc nhở bản thân, cho dù nàng được sủng ái đến mấy, thì cũng chỉ là một loại sủng vật giống như Đại Bảo mà thôi.

Nàng cùng nó, mới là giống nhau...

Bạn đang đọc truyện *Sủng Nô Nghịch Tập* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23

Edit: Yun

Ngày ấy, Nhiễm Chi Thần chuẩn bị một bữa cơm rượu đơn giản, sai Lạc Thần đi mời Hoắc Chấn Hải đến gặp gỡ.

Biết Hoắc Chấn Hải đang ở Quan Vũ Đình, Lạc Thần đi theo hướng ra vườn hoa.

Ai ngờ đi được nửa đường, bỗng nghe thấy tiếng vài người tỷ nữ đang bàn tán chuyện gì đó trong vườn. Ba chữ “Bảo cô nương” được nhắc tới rất nhiều lần.

Tò mò, Lạc Thần dừng bước, đứng yên cách đó không xa để lắng nghe.

“Thật là hâm mộ Bảo cô nương, ngày nào cũng được ở gần chủ thượng. Mới hôm qua ta còn thấy chủ thượng cười với nàng nữa. Nếu là ta, có chết cũng cam nguyện.” Một tiếng nói thanh thúy, ngân thờ vang lên.”

“Có gì phải hâm mộ, chỉ là giáo tập tỳ nữ mà thôi. Chờ sau này có chủ mẫu, thế nào chẳng bị đuổi ra ngoài.” Một người khinh thường nói, nhưng trong tiếng nói lại để lộ ra vị chua.

“Dù là bị đuổi đi, cũng là người từ Nhiệm phủ đi ra. Địa vị ấy so với người thường đã là tốt hơn không ít. Đến lúc đó, chi cần chủ mẫu không có lòng dạ ác độc, nhất định sẽ tính sẵn đường đi cho nàng.” Người còn lại mở miệng phản đối.

“Không sai. Mà này, chủ thượng đã đến tuổi nhũc quán (1), có lẽ là sắp phải nói đến chuyện hôn nhân, không biết chủ mẫu tương lai của Nhiệm phủ sẽ là ai?” Một người như nghi ngờ, cảm khái nói.

“VẬY cũng phải nói, nhất định là đích nữ (con vợ cả) của một thế gia nào đó. Phải biết rằng, Nhiệm gia luôn không lấy công chúa làm vợ. Công chúa của bảy nước cao quý đến đâu, thì gả vào Nhiệm phủ cũng chỉ có thể làm thiếp. Theo ta nghĩ, không phải Trần thị nhị tiểu thư ở Hoài Dương, thì sẽ là Trương thị thất tiểu thư. Hai người này nổi danh là hiền lương thực đức. Nghe nói, vì việc cưới hỏi của chủ thượng, vài ngày gần đây hai nhà đã phái người tới.” Người còn lại khẳng định nói.

“Haizz... Cái gì trần nhị tiểu thư, thất tiểu thư, ta chưa thấy ai cả. Ta chỉ biết, nữ nhân bên cạnh chủ thượng bây giờ, cũng chỉ có Bảo cô nương. Mỗi ngày cùng ăn, cùng đi, cùng ở với chủ thượng, chủ thượng đi đâu cũng dẫn theo nàng. Phần đãi ngộ này, trong Nhiệm phủ chỉ có Bảo thiếu gia là có. Nhưng Bảo thiếu gia chỉ là sủng vật mà thôi, còn Bảo cô nương lại là người cơ mà.” Tỳ nữ có tiếng nói thanh thúy, ngân thờ nói tiếp.

Lạc Thần nghe được gần hết, liền tiếp tục đi về phía trước.

Mấy người đột nhiên nghe thấy tiếng bước chân, vội vàng từ vườn hoa đứng lên, vừa thấy là Lạc Thần, bắt đầu thấy sợ hãi.

Một người trong số đó lắp bắp nói: “Bảo... Bảo cô nương... Chúng ta...”

Lạc Thần cười, không chút để ý, nhu hòa ngắt lời: “Không sao, ta chỉ đi ngang qua đây, các người tiếp tục làm việc đi. Nếu chậm hoa sẽ héo mất.”

Nói xong, không chờ mấy người trả lời đã cất bước rời đi.

Việc mà mấy người bàn luận, Lạc Thần quả thật là không chút để ý. Dù sao sống trong giới giải trí nhiều năm như vậy, nàng đã quen với chuyện này.

Nàng chỉ cảm thấy hơi buồn cười, xem ra trong Nhiệm phủ này, ai cũng thấy đãi ngộ của nàng giống với Đại Bảo.

Nhưng không biết những người này có nghĩ tới hay không, Nhiệm Chi Thần sủng ái sủng vật như người, hay là sủng ái người như sủng vật?

Tự giễu cười, Lạc Thần đã đến Quan Vũ Đình, lại không thấy một bóng người.

Lạc Thần nhú mày, thấy hơi nôn nóng.

Tâm tình của Nhiệm Chi Thần hôm nay không tệ, bữa cơm rượu này cũng là do hấn quyết định trong lúc cao hứng, vậy nên Hoắc Chấn Hải chưa được báo trước.

Hiện giờ, cơm rượu đã sẵn sàng, hấn đang chờ trong chủ viện. Nếu không tìm thấy Hoắc Chấn Hải, sợ là hấn sẽ mất hứng.

Lạc Thần suy nghĩ những nơi Hoắc Chấn Hải có thể đi, đang muốn rời đi, vô tình lại chú ý tới bàn cờ trên chiếc bàn đá trong đình,

Trong không thời gian ngắn, nàng kinh ngạc đứng sững lại.

Thế cờ trên bàn cờ, đúng là quá quen thuộc đối với nàng. Thậm chí, dù là nhắm mắt lại, nàng cũng có thể bày ra thế cờ này.

Trong cảm kì thư họa thi tửu trà, thứ duy nhất mà Lạc Thần tinh thông, chính là thế cờ này.

Kiếp trước, có một đoạn thời gian, bệnh tình của Lạc Thần rất không ổn định. Khi đó nàng vẫn đang đi học, không làm thế nào được đành phải tạm nghỉ học để tĩnh dưỡng.

Mà trong lúc nàng nghỉ học, mẹ phải đi làm bên ngoài, chỉ có ông nội có thể ở bên nàng.

Cả một đời, ông nội thích nhất là đánh cờ. Bị ảnh hưởng từ ông nội, dần dần Lạc Thần cũng thích chơi cờ.

Sau hai năm, tài chơi cờ của nàng ngày một nâng cao, mười trận, đã có thể chắc chắn thắng ông nội bảy trận.

Đoạn thời gian đó, hai ông cháu suốt ngày xúm lại, đấu với nhau không biết chán trên bàn cờ cả một ngày.

Dần dần, rất nhiều bạn cờ của ông nội cũng nghe tiếng mà đến.

Khi ấy, Lạc Thần chém giết bốn phía trong một đám lão nhân yêu cờ.

Nhưng chờ đến khi bệnh của Lạc Thần được ổn định, quay về trường học, thì lại có rất ít thời gian cho ông nội. Rồi sau đó, Lạc Thần tiến vào giới giải trí, ngày càng thêm bận rộn, ngay cả thời gian tới thăm ông nội cũng rất ít.

Cho tới một ngày, ông nội qua đời...

Năm ấy, chính là thời điểm Lạc Thần bận rộn nhất. Vậy nên, suốt ba tháng, nàng không hề đi thăm một lần nào.

Sau khi sắp xếp tang sự cho ông nội, Lạc Thần và mọi người trong nhà cùng nhau sửa soạn lại di vật của ông.

Trên bàn ông lúc ấy, có một ván cờ như vậy.

Khi đó, bác cả còn từng cảm khái, mấy tháng trước khi qua đời, ông nội đã từng nhắc nhở nhiều lần, rằng đừng bao giờ chạm vào bàn cờ này. Ông nói là gặp một ván khó giải, phải chờ Lạc Thần trở về rồi cùng nhau nghiên cứu.

Ai ngờ, ông không thể đợi được...

Lạc Thần nghe vậy, ngồi trên mặt đất mà gào khóc.

Từ đó trở đi, chuyện này chính là một cái gai trong lòng nàng, khiến nàng phải bận tâm.

Vì phá giải thế cờ này, không biết Lạc Thần đã xem bao nhiêu quyển sách dạy chơi cờ. Cuối cùng, nhờ sự hướng dẫn của một thầy dạy cờ vậy, nàng đã giải được.

Không nghĩ tới trong dị thế này, nàng có thể gặp lại thế cờ này một lần nữa.

Trong sự cảm khái, Lạc Thần di chuyển vài quân trên bàn cờ theo trí nhớ.

Quả nhiên, cục diện tưởng như bế tắc lập tức lại thấy có hi vọng.

Lạc Thần hài lòng cười, đang muốn trả lại như lúc đầu, bỗng nghe thấy tiếng người nói: “Tuyệt, đúng là quá tuyệt!”

Lạc Thần cả kinh, quay đầu nhìn, mới phát hiện Hoắc Chấn Hải đã đi đến bên cạnh nàng từ khi nào.

Hắn không chớp mắt nhìn chăm chăm vào thế cờ, vẻ mặt hưng phấn, miệng còn không ngừng khen ngợi.

Hắn nhìn thế cờ hồi lâu mới kinh ngạc hỏi: “Tiểu nữ oa rất tinh thông kì nghệ?”

Lạc Thần đắn đo một lát rồi mở miệng đáp: “Tiểu nữ tử chỉ hiểu sơ qua một chút, hôm nay phá giải thế cờ này, chỉ là do trùng hợp.”

Nàng đang nói thật. Kịp trước, tuy nàng có cùng mấy ông bạn già chém giết bốn phía, nhưng nàng cũng hiểu được, so với những cao thủ chân chính, tài năng của nàng thật sự không đáng nhắc tới.”

Hoắc Chấn Hải nghe thế cười ha ha, hưng phấn nói: “Trùng hợp thật là tốt. Tiểu nữ oa, lần trùng hợp này của ngươi đã giúp lão phu rất nhiều.”

Dứt lời, hắn cời lệnh bài bên hông xuống, đưa cho Lạc Thần, nói: “Ngươi cất cái này đi, sau này nếu gặp chuyện gì khó khăn, chỉ cần lấy lệnh bài ra, người của Huyền Tông Môn sẽ giúp ngươi một việc.

Cầm lệnh bài, Lạc Thần kích động không thôi.

Huyền Tông là đại môn phái thứ nhất ở đương kim giang hồ, truyền từ thời xưa đến nay. Nếu tính về lịch sử tồn tại, ngay cả Nhiễm gia cũng không thể bằng.

Nhưng bởi vì Huyền Tông thu đồ đệ rất nghiêm khắc, làm việc lại rất khiêm tốn, nên hàng ngàn năm nay đều không mấy tiếng tăm gì trong bảy nước. Mãi đến bốn mươi năm trước, Hoắc Chấn Hải thừa kế vị trí tông chủ, mới bắt đầu thu một lượng lớn đồ đệ, đem cái tên Huyền Tông truyền khắp thiên hạ.

Hiện nay, Hoắc Chấn Hải đã truyền lại vị trí tông chủ cho đại đồ đệ của hắn, bản thân lui khỏi giang hồ, ẩn cư ở Nhiễm Châu. Tuy vậy, uy vọng của hắn trong võ lâm vẫn không có ai bằng.

Mà một khối lệnh bài nho nhỏ này đã có thể khiến cho Huyền Tông làm một việc cho nàng, thật là làm cho Lạc Thần thấy ngoài ý liệu.

Nhìn dáng vẻ vui mừng đến sững người của Lạc Thần, Hoắc Chấn Hải cười hỏi: “Người tới tìm ta, là do Nhiễm tiểu tử có chuyện gì phải không?”

Hắn nhắc tới mới làm Lạc Thần nhớ ra mục đích mình đến đây, vội vàng nói: “Chủ thượng đã chuẩn bị xong com rượu, kính mời Hoắc lão anh hùng đến

tham dự.”

Nghe lời ấy, ánh mắt của Hoắc Chấn Hải sáng lên, thoải mái đồng ý, xoay người bước về hướng chủ viện.”

Dọc đường đi, Lạc Thần đi theo sau Hoắc Chấn Hải, khuôn mặt trầm tư, bước chân càng ngày càng chậm.

Cuối cùng, nàng dừng hẳn lại, nhìn bóng lưng Hoắc Chấn Hải, không biết đang nghĩ cái gì.

Chỉ chốc lát sau, trên mặt Lạc Thần hiện lên sự kiên định.

Nàng cắn răng, nhanh chóng đi đến trước mắt Hoắc Chấn Hải, quỳ mạnh xuống đất, dập đầu mấy cái thật vang.

Sau đó, nàng dùng hai tay nâng tấm lệnh bài, vạn phần thành khấn nói với Hoắc Chấn Hải: “Xin Hoắc lão anh hùng thu ta làm đồ đệ!”

Lạc Thần làm như vậy là đã suy nghĩ kĩ càng.

Từ mấy hôm trước thấy được Hoắc Chấn Hải đánh nhau với Nhiệm quân gia, nàng đã luôn hướng tới võ học.

Ở Chu quốc, nàng đã quyết định phải thoát đi khỏi Nhiệm phủ. Nhưng sau khi thoát đi, phải sinh tồn, tự vệ như thế nào, nàng vẫn chưa có đối sách.

Hôm nay xem ra, nếu có võ nghệ trên người, con đường sau này sẽ dễ đi rất nhiều.

Hoắc Chấn Hải đã thu vô số đồ đệ, không kể quốc gia, không kể dân tộc, thậm chí không kể nam nữ.

Vậy nên, Lạc Thần cầu xin hắn thu mình làm đồ đệ cũng không phải là không có hi vọng.

Thế đạo này cho Lạc Thần quá ít cơ hội, buông lỏng thì sẽ lập tức biến mất. Vì thế, mặc dù hi vọng này rất mong manh, Lạc Thần cũng sẽ không bỏ cuộc.

Dưới ánh mắt kinh ngạc của Hoắc Chấn Hải, Lạc Thần khấn cầu nhìn hắn, trong lòng rất bồn chồn.

(1) năm nhược quán: năm 20 tuổi, đánh dấu sự trưởng thành của một người đàn ông

Bạn đang đọc truyện *Sùng Nó Nghịch Tập* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24

Nhìn khuôn mặt kiên định của Lạc Thần không giống như đang nói đùa, Hoắc Chấn Hải không khỏi nhíu mi.

Hắn nghiêm túc quan sát Lạc Thần một lúc mới mở miệng nói: “Ngươi cho rằng học võ là chuyện dễ dàng sao? Một tiểu cô nương, học những việc như thêu hoa đi.” Mặc dù giọng nói của hắn bình thản, nhưng vẫn tỏ ra chút bất mãn.

Hoắc Chấn Hải hẳn tuy đã thu không ít đồ đệ, nhưng không phải là ai tới cũng thu.

Hôm nay vì nhất thời cao hứng, hắn mới đưa cho nữ oa này tấm Huyền Tông lệnh, không nghĩ tới nàng lại không biết thỏa mãn, bắt đầu nghĩ đến những việc viễn vông.

Phát hiện ra Hoắc Chấn Hải không vui, Lạc Thần hoảng hốt, vội vàng nói: “Lạc Thần biết học võ không dễ, nhưng chỉ cần sư phụ đồng ý dạy, Lạc Thần nguyện đông luyện tam cửu, hạ luyện tam phục, bỏ ăn quên ngủ, quyết không lười biếng.”

Nghe vậy, Hoắc Chấn Hải khẽ cười, hơi giễu cợt nói: “Tiểu nữ oa còn nhỏ mà khẩu khí không nhỏ. Ngươi có biết cái gì gọi là “đông luyện tam cửu, hạ luyện tam phục” hay không? Mà những gian khổ khi học võ, đâu chỉ là những thứ này.”

Nói xong, thấy dáng vẻ của Lạc Thần không chút thay đổi, hắn trầm ngâm trong chốc lát rồi nghiêm túc nói: “Vây đi, nếu ngươi có thể tự tay rạch nát khuôn mặt ngươi, lão phu sẽ tin quyết tâm của ngươi, thu ngươi làm đồ đệ, tuyệt không đổi ý.”

Lời hắn vừa dứt, đã thấy Lạc Thần không nói hai lời, rút cây trâm trên đầu ra, đâm mạnh vào gương mặt nhỏ nhắn như hoa như ngọc của mình.

Bộ dạng của nàng giống như sợ hắn sẽ đổi ý.

Thái độ ấy rất kiên định, động tác rất quyết tuyệt, khiến cho người đã trải qua mưa gió như Hoắc Chấn Hải cũng phải sùng sột.

Nếu thật dễ cho nàng tiếp tục rạch, sợ là khuôn mặt này sẽ hoàn toàn bị phá hủy.

Sừng sốt trong chốc lát, Hoắc Chấn Hải vội vàng ra tay, đánh rơi cây trâm trong tay Lạc Thần, nhưng vẫn chậm một chút.

Khuôn mặt vốn tinh xảo không tỳ vết của Lạc Thần lúc này đã bị rạch ra một vết máu dài tầm hai mươi phân.

Cũng may vết thương không quá sâu dù vẫn đang chảy máu. Còn sau này có để lại sẹo hay không thì lại là một chuyện khó nói.

Hoắc Chấn Hải thấy vậy liền cảm thấy nhức đầu. Hắn cảm thấy hắn đã tự gây ra phiền toái.

Những lời hắn nói trước đó, cũng chỉ vì muốn Lạc Thần thấy khó mà lui thôi. Tiểu cô nương đang ở độ tuổi như hoa, ai chẳng thích được xinh đẹp.

Huống chi, dung mạo của Lạc Thần thật là khó được, chỉ dựa vào gương mặt này cũng có thể hưởng vô tận vinh hoa phú quý, không đáng chịu khổ để học võ nghệ làm gì.

Hắn đâu biết tiểu nữ oa này nhìn qua thì yếu đuối, nhưng lại quật cường, nhẫn tâm như vậy, xuống tay lưu loát.

Lạc Thần cảm thấy đau đớn trên mặt, nhưng giờ phút này lại không rảnh bận tâm.

Nàng lại đập đầu mấy cái lần nữa rất vang, vội vàng mà vẫn cung kính nói với Hoắc Chấn Hải: “Sư phụ ở trên, xin nhận của đồ nhi một lạy!” Giọng nói toát ra sự vui mừng từ trong nội tâm.

Thấy nàng như vậy, Hoắc Chấn Hải thở dài nói: “Thôi thôi, hôm nay lão phu sẽ thu tiểu nữ oa nhẫn tâm nguoi.” Tiếng nói tràn đầy bất đắc dĩ, nhưng lại nở nụ cười, trong lòng cũng thấy vui mừng.

Từ trước đến nay, nguyên tắc để Hoắc Chấn Hải hắn thu đồ đệ chỉ có một, chính là lòng thành kính, tâm chí kiên định.

Mà nữ oa trước mắt này, hiển nhiên đã làm được.

Hắn âm thầm gật đầu, nhẹ giọng nói: “Huyền Tông lệnh nguoi cứ giữ lấy, thời gian của vi sư có hạn, e rằng cũng chỉ có thể hơi chút chỉ bảo nguoi. Sau này nếu gặp vấn đề gì khi luyện công thì hãy cầm lệnh bài đến phủ của vi sư tìm nhị sư huynh nguoi, hắn sẽ giải thích cho nguoi.”

Lạc Thần cung kính đáp lời, cẩn thận cất lệnh bài vào trong ngực.

Nàng cũng biết Hoắc Chấn Hải có nhiều đồ đệ, đương nhiên không thể dạy hết được. Nàng chỉ muốn học để tự vệ, không phải không biết tự lượng sức, mơ tưởng luyện thành tuyệt thế võ công không ai bằng. Cho nên, chỉ cần Hoắc Chấn Hải chỉ bảo một chút là đủ rồi.

Lạc Thần vui mừng đang muốn đứng dậy, đột nhiên thấy có một trận gió lớn thổi đến, làm cho nàng cảm thấy nguy hiểm, theo bản năng dịch sang bên cạnh, khó khăn tránh khỏi lần tập kích bất ngờ này.

Trong nháy mắt, nàng chật vật ngồi co trên mặt đất, kinh sợ nhìn Hoắc Chấn Hải, không hiểu hắn có dụng ý gì.

Hoắc Chấn Hải hài lòng nhìn nàng, cười nói: “Đừng sợ. Vi sư chỉ thử xem phản ứng của nguoi thôi. Trong võ học, bản năng của thân thể là rất quan trọng. Vừa rồi phản ứng của nguoi rất bén nhạy, phương hướng né tránh cũng chính xác. Bản năng này dù là nhiều người tập võ tu luyện mấy chục năm cũng khó mà đạt tới. Có vẻ như nguoi cũng có chút thiên phú với võ đạo.”

Nghe vậy, mắt Lạc Thần sáng lên, mừng rỡ.

Nhưng sau đó tiếng nói của Hoắc Chấn Hải hơi thay đổi, tiếc nuối nói: “Đáng tiếc căn cốt, gân mạch của nguoi đã phát triển, bỏ lỡ mất thời gian học võ tốt nhất, cho dù sau này khắc khổ cố gắng, sợ là cũng không có thành tựu gì lớn.” Đây cũng là nguyên nhân chủ yếu mà ban đầu hắn không muốn thu Lạc Thần làm đồ đệ.

Mặc dù đã sớm chuẩn bị tâm lý, nhưng nghe câu nói “sẽ không có thành tựu gì lớn” vẫn làm cho Lạc Thần hơi thất vọng.

Một lát sau, nàng khẽ thở dài, thoải mái cười một tiếng, nói với Hoắc Chấn Hải: “Đệ tử hiểu. Đệ tử cũng không cần có thành tựu gì lớn, chỉ cần học được ít phương pháp phòng thân, không để con chó, con mèo nào có thể bắt nạt.”

Hoắc Chấn Hải nhíu mày, cười một tiếng rồi đột nhiên hỏi: “Vi sao lại nói vậy? Là người của Nhiệm phủ, lại được Nhiệm tiểu tử kia sủng ái, dù là vương tôn quý tộc cũng không dám khinh thường nguoi. Chó mèo ở đâu ra dám tùy tiện bắt nạt nguoi.”

Nghe vậy, Lạc Thần chỉ cười khổ rồi cúi đầu không đáp lại.

Vậy mà Hoắc Chấn Hải chỉ nhìn nụ cười kia mà đã đoán ra được cái gì.

Lúc này hắn mới nhớ ra, Nhiệm Chi Thần vẫn chưa cưới vợ, trong thời này, mỹ nhân tuyệt thế như Lạc Thần nhất định sẽ không được chủ mẫu thu nhận.

Sợ là sau này, nàng cũng chỉ có thể giống những tỷ nữ thông phòng của đại đa số quý tộc, trước khi chủ mẫu đến sẽ phải đưa đi. Đến lúc đó, nếu không là tùy ý đưa ra ngoài, thì sẽ thường cho thuộc hạ là thiếp. Tình huống tốt nhất sẽ là mang theo vài người và ít tiền tài, tìm một chỗ sống cá còi.

Nhưng Lạc Thần lại xinh đẹp như vậy, nếu là tình huống cuối cùng cũng khó có thể bình an qua ngày.

Nghĩ như thế khiến hắn hiểu được tại sao Lạc Thần thà hủy dung cũng muốn được tập võ.

Xem ra, đồ nhi này của hắn cũng là người mệnh khổ.

Vì thế, ánh mắt hắn nhìn Lạc Thần lại thêm mấy phần từ ái và thương tiếc, vừa muốn nói gì bỗng thấy một tiểu nha hoàn vội vàng chạy tới, khi tới gần thì hành lễ với Hoắc Chấn Hải rồi nhanh chóng nói với Lạc Thần: “Bảo cô nương, chủ thượng đang chờ người đi tìm người về đây.”

Lạc Thần giật mình, giờ mới nhớ tới vì việc bá sự mà nàng đã quên Nhiệm Chi Thần đến sau đây.

Nàng vội nhìn Hoắc Chấn Hải, nói: “Sư phụ, chủ thượng vẫn còn đang chờ ngài, xin ngài theo ta đi tới chủ viện.”

Sau khi Hoắc Chấn Hải đi tới chủ viện với Lạc Thần, vừa thấy Nhiệm Chi Thần đã sang sảng cười nói: “Nhiệm tiểu tử, ta nói này, ta vừa thu tỳ nữ của người làm đồ đệ.”

Dứt lời, hắn đột nhiên nghiêm túc, không còn vui đùa nữa: “Mong rằng người nể mặt lão phu, sau này hãy đối xử tốt với nàng.”

Nhưng Nhiệm Chi Thần lại như không nghe thấy lời hắn nói, đôi mắt thâm thúy hơi nheo lại, trầm trầm nhìn vào mặt Lạc Thần.

Một lúc lâu, hắn mới mở miệng hỏi: “Cái gì tạo thành?” Thanh âm nghe không ra là vui hay là giận.

Nghe lời này, Lạc Thần vươn tay lên mặt theo bản năng, nhưng chưa kịp chạm vào thì đã bị Nhiệm Chi Thần cầm lấy.

Lông mày hắn hơi nhíu lại, không vui nói: “Bị thương trên mặt còn muốn chạm vào, người không cần gương mặt này nữa sao?”

Lạc Thần vội vàng cúi đầu, tránh đi ánh mắt không vui của Nhiệm Chi Thần, sợ hãi nói: “Không phải vậy, ta chỉ... hơi đau...” Tiếng nói yếu mềm, nghe rất ủy khuất.

Nhưng trong mắt Nhiệm Chi Thần lại không thấy thương tiếc, vẫn âm trầm nói: “Ta hỏi người, cái gì tạo thành?”

“Là do ta không may đâm vào.” Lần này Lạc Thần lại trả lời rất chắc chắn.

Hoắc Chấn Hải đứng đó nghe vậy, âm thầm thở phào một hơi.

Từ khi Lạc Thần bị thương, hắn vẫn cảm thấy không ổn, lo lắng vì thế mà Nhiệm Chi Thần không vui.

Phải biết là trên đời này không có chuyện gì kinh khủng hơn là đắc tội Nhiệm gia gia chủ.

Nhiệm Chi Thần nghe Lạc Thần trả lời xong thì quay đầu nhìn Hoắc Chấn Hải, lễ phép nói: “Nàng nói đúng không? Tiền bối?”

Không hiểu sao, thanh âm rõ ràng rất cung kính mà lại khiến cho Hoắc Chấn Hải thấy lúng túng.

Hắn ho nhẹ, ấp úng nói: “Lão phu chỉ nói đùa với nàng, ai ngờ nàng làm thật...”

Thấy thế, Nhiệm Chi Thần không hỏi nữa, nhìn Lạc Thần, hàm xúc hỏi: “Thích tập võ?”

Dù không biết hắn có ý gì, nhưng Lạc Thần vẫn gật đầu.

Trong lòng lại bắt đầu căng thẳng.

Hôm nay nàng tự ý bá Hoắc Chấn Hải làm sư phụ, không biết có làm hắn không vui hay không. Nếu hắn cảm nàng học võ thì nàng phải làm thế nào.

Cũng may, Nhiệm Chi Thần cũng không tỏ vẻ không vừa ý, chỉ trầm ngâm một lát, nhìn Hoắc Chấn Hải, nghiêm túc nói: “Nếu tiền bối đã thu Tiểu Bảo làm đồ đệ thì mong sau này ngài có thể nể mặt văn bối mà dạy nàng tốt.”

Lời nói này, giống hệt với lời Hoắc Chấn Hải vừa nói.

Nhất thời, Hoắc Chấn Hải dở khóc dở cười. Hắn vui mừng cảm thấy, hắn đã không công lo lắng cho Lạc Thần.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Nô Nghịch Tập* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25

Edit: Yun

Ban đêm, Nhiễm Chi Thần sai người mang thuốc trị thương tới, tự tay thoa cho Lạc Thần.

Lấy ngón tay chấm vào thuốc, hấn bôi vào vết thương. Khi tay hấn chạm vào, Lạc Thần đau đến thờ đốc.

Cơ thể run lên, Lạc Thần rụt đầu lại, theo bản năng vung tay lên để chặn tay của Nhiễm Chi Thần.

Không ngờ lại làm rơi bình thuốc trong tay hấn.

“Choang” một tiếng, bình thuốc rơi xuống đất, thuốc trong bình đổ ra hơn một nửa.

Nhiễm Chi Thần trừng mắt nhìn Lạc Thần, khom người nhặt bình thuốc lên.

May mà vẫn còn một ít.

Không để ý tới ánh mắt sợ hãi và động tác né tránh của Lạc Thần, hấn ấn nàng vào ngực, lại bắt đầu bôi thuốc.

Dù đã rất nhẫn nhịn, nhưng cảm giác bỏng rát trên mặt vẫn khiến Lạc Thần nhắm mắt lại vì đau.

Nàng thực hoài nghi, thuốc này là làm bằng muối.

Thấy đáng vẻ thống khổ ấy của nàng, Nhiễm Chi Thần cau mày, nói: “Chịu đựng chút, đây là “Ngọc Ngưng Cao”, tuy có đau, nhưng sau này sẽ không để lại sẹo.”

Nghe vậy, Lạc Thần kinh ngạc mở to mắt.

Danh tiếng của “Ngọc Ngưng Cao” nàng cũng đã nghe nói qua, là thánh dược chữa thương hiểm có, vết thương dù nặng đến đâu, bôi nó lên sẽ cầm máu rất nhanh, không nhiễm trùng, không để lại sẹo.

Ở thời cổ đại chưa có ngoại khoa giải phẫu, thuốc này tuy không thể cải tử hồi sinh, nhưng trong lúc nguy nan cũng có thể cứu người.

Loại thuốc quý như vậy mà lại để nàng nhờ tay làm đổ hơn một nửa.

Lạc Thần xót đến mức muốn cắn vào tay mình vài cái.

Có lẽ là vì kinh ngạc, có lẽ là vì xót của, hoặc là do cảm động trong lòng, Lạc Thần dần dần cảm thấy vết thương đã không còn đau như lúc đầu nữa.

Còn Nhiễm Chi Thần, động tác trên tay tuy còn trúc trắc, như so với lúc đầu thì đã nhẹ nhàng rất nhiều.

Lạc Thần ngồi im trong lòng hấn, lẳng lặng nhìn.

Lúc này trong mắt nàng chỉ có hấn, mà ánh mắt hấn, cũng đang chăm chú nhìn vào mặt nàng.

Một lát sau, Lạc Thần từ từ nhắm hai mắt lại.

Ngay từ đầu nàng đã biết, ánh mắt của Nhiễm Chi Thần, có thể ăn thịt người.

Người này tuy là vô cùng lạnh lùng, như chỉ cần đôi mắt thâm thúy kia lộ ra một chút nhu hòa, thì người ta sẽ dễ dàng rơi vào trong đó, sau đó, là vạn kiếp bất phục.

Đã vô số lần nàng tự nhắc nhở mình, không được xem, không được nghĩ. Thế nhưng, lại vẫn nhìn, và nghĩ...

May mà hôm nay nàng đã giành được một cơ hội cho mình, nên khoảng cách nàng rời khỏi cuộc sống của hấn, hấn là sẽ gần thêm được một chút.

Sau này, dù nàng muốn nhìn, muốn nghĩ, e là cũng không được.

Nghĩ vậy, Lạc Thần lại mở mắt ra.

Trên vết thương không lớn ấy, Nhiễm Chi Thần thoa ba bốn lớp thuốc dày lên mới hài lòng gặt đầu.

Tiếp đó, hấn nhìn Lạc Thần, trầm giọng nói: “Tiểu Bảo, ngươi phải nhớ kỹ, ngươi là người của Nhiễm gia. Trên đời này, không có gì cần ngươi phải làm mình bị thương để giành lấy. Trừ ta ra, không có kẻ nào có thể làm ngươi bị thương.”

Lạc Thần nghiêm túc nói “vâng”, trong người lại thấy thấp thỏm.

Nàng chưa rõ ý Nhiễm Chi Thần. Là không ai có thể làm nàng bị thương nên không không cần học võ sao? Hay là nói cho nàng biết, trên đời này trừ hấn, không ai có thể làm nàng bị thương, ngay cả chính nàng cũng không thể?

Dù ý hấn là gì, thì về bất mãn của hấn, Lạc Thần vẫn cảm nhận được.

Nếu địa vị giữa hai người không chênh lệch quá lớn, nếu thời gian trước ở Chu quốc nàng không bị đùa nghịch trước mặt bao người, có lẽ Lạc Thần sẽ cho rằng, hấn bất mãn, là vì đau lòng nàng bị thương.

Nhưng giờ, nàng sẽ không cho là như vậy.

Rõ ràng muốn xem nhẹ đi, nhưng nàng vẫn không nhận được mà tự giận.

Đây là cái gì?

Nàng là đồ chơi của hấn, là vật phẩm của riêng hấn, nên nếu hấn không cho phép, thì ngay cả chính nàng cũng không được làm chủ thân thể của nàng hay sao?

Quyết tâm học võ của nàng, lại kiên định hơn.

Từ sau hôm đó, Hoắc Chấn Hải đã đi khỏi Nhiễm phủ.

Nhưng không lâu sau hấn lại hăm hở trở về.

Lần này về, hấn tìm Lạc Thần, hớn hờ kể lại về mặt của Lý Đạo Duẩn sau khi bị hấn phá giải thế cờ ấy. Nói xong một lần, dường như hấn vẫn còn thấy chưa đủ, liền nói lần nữa theo một cách khác.

Kể đến mức Lạc Thần cười không ngừng.

Vị sư phụ này của nàng, đúng là một lão ngoan đồng, có mấy phần giống với ông nội của nàng ở kiếp trước.

Vì thế, Lạc Thần thấy thân cận với hấn hơn.

Thật ra thì Lạc Thần cũng từng nghĩ đến việc để Hoắc Chấn Hải mở miệng đưa nàng rời khỏi Nhiễm Chi Thần.

Nhưng suy nghĩ mãi, nàng vẫn bỏ ý nghĩ này đi.

Nàng biết, tuy ngày thường Nhiễm Chi Thần rất cung kính với Hoắc Chấn Hải, nhưng phần cung kính này, cũng chỉ giới hạn ở việc lễ phép giữa văn bối với tiền bối thôi.

Bản về thân phận địa vị, dù Hoắc Chấn Hải đã từng là tông chủ của Huyền Tông, nhưng so sánh với Nhiễm gia đã vượt lên trên bảy nước thì còn cách rất xa.

Trong thời này, môn phái võ lâm nghe rất lọt tai, thực chất lại chẳng khác gì những tổ chức đánh thuê, hoặc là những hắc bang hợp pháp ở hiện đại.

Dẫu nhiều bang phái thế lực lớn đủ để chi phối nền chính trị của một nước, nhưng nếu cứng đối cứng thì vẫn sẽ có chút chênh lệch.

Nhiễm quân gia có võ công không kém Hoắc Chấn Hải, không phải cũng chỉ làm tôi tớ cho Nhiễm gia thôi sao?

Nếu Nhiễm gia cần, đâu thiếu gì bang phái võ lâm tranh nhau đến.

Vậy nên để cho Hoắc Chấn Hải mở miệng đòi lấy người của Nhiễm Chi Thần, thật sự là chuyện không ổn.

Không nói đến việc Nhiễm Chi Thần có đồng ý hay không, mà ngay cả Hoắc Chấn Hải cũng sẽ không nhận lời nhờ của nàng.

Như thế sẽ thành nàng không biết tiến, không biết lùi, không biết thỏa mãn.

Nếu làm cho Hoắc Chấn Hải không vui, mất nhiều hơn được.

Sau khi Hoắc Chấn Hải về Nhiễm phủ liền bắt đầu nghiêm túc dạy cho Lạc Thần.

Lúc đầu hấn chỉ định dạy bảo một chút, rồi quăng cho hai đồ đệ của mình.

Trong bất kì môn phái nào, tình huống thay mặt dạy dỗ như vậy cũng rất hay gặp. Nhớ ngày đó hấn học võ, một năm cũng không thấy sư phụ vài lần.

Ngày thường đều là sư huynh dạy bảo và đốc thúc.

Nhưng dạy Lạc Thần được mấy ngày, hắn đã từ bỏ ý nghĩ ấy.

Tiểu đồ đệ này của hắn, không chỉ chịu khó, tâm chí kiên định, phản ứng nhanh, mà quan trọng nhất là ngộ tính của nàng rất cao, đúng là hiếm thấy.

Công pháp, chiêu số dù khó hiểu đến đâu, hắn chỉ cần nói một lần, nàng đã có thể dễ dàng bắt được điểm mấu chốt.

Đồ đệ có tư chất như vậy, tuyệt đối là cầu cũng không được. Hắn vốn nên vui mừng một phen, nhưng mỗi khi cảm giác ấy vừa toát ra, thì sẽ bị một niềm tiếc nuối đè xuống.

Hắn sao có thể không tiếc nuối được? Khó khăn lắm mới gặp được hạt mầm tốt như vậy, đã là con gái thì thôi, lại còn bỏ lỡ mất thời gian luyện võ tốt nhất. Nếu sớm hơn hai năm thôi cũng tốt hơn bây giờ rất nhiều.

Nhưng nay, ngoại công dù tốt đến mấy, nội công lại cũng không đủ.

Rốt cuộc là chậm, chậm.

Theo những gì Hoắc Chấn Hải làm mẫu, tay Lạc Thần cầm nhuyễn kiếm *, cẩn thận lặp lại mấy động tác ấy.

Sau đó, nàng quay đầu lại, mong chờ hỏi Hoắc Chấn Hải: “Sư phụ, ta làm đúng không?”

“Đúng rồi, rất đúng, quá đúng...” Hoắc Chấn Hải như khen ngợi, như cảm thán nói xong, lại thờ dài một tiếng.

Đây không phải lần đầu tiên Lạc Thần thấy vẻ mặt này của hắn. Nàng không hiểu tại sao lần nào sư phụ tán thưởng nàng cũng sẽ thờ dài tiếc nuối như vậy.

Điều này khiến nàng không được tự tin.

Trên lầu các cách đó không xa, một thân hình cao ngất đứng ở bên cửa sổ.

Nhiễm Chi Thần lặng lẽ nhìn Lạc Thần luyện kiếm, khóe miệng cười khẽ.

Hắn có thể thấy được, mấy ngày nay, nàng rất vui vẻ. Khác với những nụ cười gượng trong dĩ vãng, nụ cười của nàng bây giờ, tuyệt đối không thể là giả được.

Biết nàng được nửa năm, đây là lần đầu tiên, hắn cảm nhận được sự vui vẻ toát ra từ nội tâm của nàng.

Niềm vui như vậy, giống như những người nông dân gặp hạn lâu ngày, thấy được mây đen đầy trời, dù chưa mưa, nhưng cũng có thể khiến người ta tìm được một phần hi vọng trong nỗi khổ trương.

Dẫu lúc học võ rất khổ cực, ngày nào cũng khiến nàng chảy mồ hôi như mưa, nhưng khuôn mặt nhỏ nhắn kia luôn tỏ rõ sự chuyên tâm, như thể mang theo một tầng hào quang.

Nàng bây giờ, đẹp hơn bất cứ lúc nào.

Chớp mắt, nửa năm nữa lại đi qua.

Lạc Thần giờ đã tròn mười bốn tuổi, độ tuổi mà con gái của những nhà bình thường lập gia đình.

Không biết có phải là do luyện võ hay không mà trong nửa năm này nàng cảm thấy mình như một cành liễu đang đâm chồi, cao lên không ít, đồng thời dung nhan cũng nảy nở nhiều.

Ngay cả ánh mắt của Nhiễm Chi Thần nhìn nàng đôi khi cũng toát ra mấy phần kinh diễm, tán thưởng.

Nếu như nói nàng là một nụ hoa, thì hiện tại, nó đã bắt đầu lặng yên nở rộ...

*Nhuyễn kiếm: kiếm thân mềm

Bạn đang đọc truyện *Sủng Nô Nghịch Tập* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26

Edit: Yun

Nửa đêm hôm ấy, Lạc Thần đột nhiên tỉnh giấc.

Vừa mở mắt, nàng đã cảm thấy đau ở bụng dưới, đồng thời cũng có gì đó ấm nóng đang chảy ra.

Cảm giác này, thật là lâu rồi chưa có.

Trong lòng Lạc Thần đã có phán đoán. Xem ra là nàng đã có nguyệt sự. Tính ra, mười bốn tuổi cũng vừa vặn.

Nhưng có điều không ổn là, bây giờ nàng đang nằm trên giường của Nhiễm Chi Thần, lại bị hấn ôm chặt như vậy...

Nghĩ tới đây, Lạc Thần cả kinh, cẩn thận lấy cánh tay của Nhiễm Chi Thần đang đặt ngang hông nàng ra, muốn xuống giường. Không nghĩ rằng, động tác nhẹ như vậy cũng đánh thức hắn.

Nhiễm Chi Thần vừa tỉnh đã ngửi thấy mùi máu tươi quanh quẩn trong không khí, lập tức trầm giọng nói: “Đốt đèn.”

Người hầu đứng ở cửa nghe thấy, vội vàng đi vào, đốt đèn lên.

Rất nhanh, phòng ngủ đã sáng choang.

Bởi thế, vết máu dưới thân Lạc Thần lập tức lộ ra.

Không chỉ như vậy, trên chăn đệm trắng như tuyết và cả trên cái áo trắng của Nhiễm Chi Thần cũng bị dính những vết máu loang lổ.

Đầu tiên, Nhiễm Chi Thần trầm mặt xuống, đang muốn hỏi gì đó lại nghe được một tỳ nữ tuổi hơi lớn vui mừng nói: “Chúc mừng Bảo cô nương hôm nay trưởng thành.”

Thời đại này, nữ tử chỉ cần có nguyệt sự là được coi như trưởng thành, không kể số tuổi.

Nhất thời, Lạc Thần cảm thấy lúng túng.

Nhiễm Chi Thần sững sốt, sau đó là như hiểu ra, nhíu mày, thấy Lạc Thần đang ngồi không được tự nhiên ở kia, ánh mắt hắn có chút sâu xa.

Không hiểu sao, dưới ánh mắt ấy, Lạc Thần thấy lông tơ dựng đứng...

Đúng lúc này, một tỳ nữ khác lo lắng nói với Nhiễm Chi Thần: “Chủ thượng, kinh nguyệt của nữ tử chính là thứ không sạch sẽ, kính xin ngài mau dâng hương tắm rửa để trừ xui xẻo.”

Nghe vậy, Nhiễm Chi Thần gật đầu, nói với Lạc Thần: “Ngươi cũng đi rửa sang lại đi.”

Dứt lời, hắn đứng dậy ra cửa.

Lạc Thần thay quần áo, uống hết một bát nước gừng ấm, thấy thân thể thoải mái hơn nhiều.

Một tỳ nữ lại đi vào trong phòng nói với nàng: “Bảo cô nương, chủ thượng nói hôm nay ngươi ngủ tạm ở phòng bên.”

Lạc Thần gật đầu, không thấy ngoài ý liệu.

Đúng theo như lời của tỳ nữ kia, trong mắt mọi người thời này, kinh nguyệt của nữ tử chính là thứ không sạch sẽ. Vậy nên nữ tử đến nguyệt sự thì không thể ngủ chung giường với nam tử. Nếu không điếm xấu sẽ bám vào trên người nam tử.

Chỉ cần là gia đình có điều kiện thì dù là vợ chồng cũng sẽ ngủ riêng.

Lạc Thần thu dọn ít thứ rồi theo tỳ nữ kia đi sang phòng bên.

Lại nói, đây cũng là lần đầu tiên nàng ngủ một mình trong gần một năm nay, thành ra cũng hơi lạ lẫm, lăn lộn một lúc trên giường rồi mới ngủ thiếp đi.

Không biết qua bao lâu, Lạc Thần đang mơ mơ màng màng, bỗng nghe thấy tiếng nói từ ngoài phòng vọng vào: “Bảo cô nương đã ngủ chưa? Chủ thượng gọi ngươi trở lại.”

Nghe vậy, Lạc Thần không thể làm gì khác, dụi dụi mắt, miễn cưỡng ngồi dậy, không hiểu Nhiễm Chi Thần có ý gì.

Vừa buồn ngủ vừa đi về phòng Nhiễm Chi Thần, nàng ngủ thấy mùi thảo dược. Xem ra để xua đi thứ gọi là xui xẻo, người hầu đã cẩn thận dùng cây ngải đốt hương.

Lập tức, Lạc Thần tỉnh táo không ít, trong lòng lại bất đắc dĩ nói thầm, thật đúng là để ý...

Nhiễm Chi Thần nằm trên giường, khuôn mặt tỏ vẻ mệt mỏi, híp mắt, vẫy tay với Lạc Thần: “Lại đây.”

Theo lời hấn, Lạc Thần đi qua, vừa ngồi xuống mép giường đã bị Nhiễm Chi Thần kéo lại, ngã nhào vào lòng hấn.

Thấy thế, Lạc Thần cân nhắc một chút mới nói: “Chủ thượng, nguyệt sự của nữ tử...”

“Đừng nói nhảm nữa, ngủ đi.” Không đợi Lạc Thần nói xong, Nhiễm Chi Thần đã ngắt lời nàng.

Đã như thế, Lạc Thần cũng không thể nói gì nữa, đành nhắm mắt lại.

Lần này, rất nhanh, tiếng hít thở của hai người đã vang lên đều đều trong phòng.

Sáng sớm hôm sau, Nhiễm Chi Thần nhìn trên áo của mình lại bị dính một vết máu, cau mày lại, vẻ mặt rất quái dị.

Không biết sao, nhìn bộ dạng rất là ghét bỏ lại không thể phát tác ấy của Nhiễm Chi Thần, Lạc Thần lại thấy buồn cười.

Nàng vội cúi đầu, che dấu độ cong trên khóe miệng.

Nhưng trong mắt người khác, nàng cúi đầu bắn khoăn như vậy, rất là vô tội.

Cuối cùng, Nhiễm Chi Thần chỉ trừng mắt nhìn Lạc Thần rồi không nói gì mà đứng dậy, bước nhanh sang phòng bên.

Đêm đó, cạnh giường của Nhiễm Chi Thần có thêm một cái giường nhỏ khác.

Chẳng qua, đến ngày thứ hai, Lạc Thần phát hiện ra, bản thân mình vốn nên ngủ ở trên cái giường nhỏ đó, chẳng biết lúc nào, lại về đến trong lòng Nhiễm Chi Thần.

Nàng bất đắc dĩ thở dài, trong mắt lại hàm vui vẻ.

Thấy qua ngủ quen giường, quen gối, lại chưa thấy ai như Nhiễm Chi Thần. Không biết lúc trước không có nàng hấn ngủ như thế nào.

Ban đêm, Nhiễm Chi Thần nhìn thân thể mềm mại trong ngực, cũng cảm thấy nghi ngờ không dứt.

Từ nhỏ, giấc ngủ của hấn luôn không an ổn, thường thức tỉnh lúc nửa đêm vì gặp ác mộng.

Còn việc như thế bắt đầu từ khi nào, hấn cũng không nhớ nổi nữa. Có lẽ là từ khi phát hiện phụ thân và Lý thị có quan hệ bất chính, có lẽ là từ khi Triệu thị tự vẫn, cũng có lẽ là lúc đại ca và phụ thân quyết liệt với nhau.

Tóm lại, từ rất lâu trước đó, hấn đã ít khi được yên giấc.

Trần thị biết được chuyện từ hạ nhân, cho là hấn bị vật gì không sạch sẽ quán thân, từng mời phù thủy, đạo trưởng tới nhưng cũng không có hiệu quả.

Dần dần, hấn cũng quen với những ngày có ác mộng làm bận.

Không nghĩ tới, gần một năm nay, những ác mộng kia, càng ngày càng xa hấn.

Hấn nhận ra, sau khi cho Tiểu Bảo sang phòng bên, hấn nằm trên giường đến canh ba cũng không thể nào ngủ được. Sau đó hấn gọi nàng về, ôm thân thể mềm mại của nàng, thấy trong lòng an tâm hơn không ít.

Xem ra, Tiểu Bảo của hấn, quả thực là bảo bối.

Nghĩ tới đây, Nhiễm Chi Thần cười, nhẹ nhàng hôn lên trán Lạc Thần.

Sau đó hấn ôm nàng, ngủ thật say...

Người con gái nằm trong ngực hấn, không hề hay biết gì...

Mấy ngày sau, Nhiễm Chi Thần bỗng nhận được một tin tức khẩn cấp. Sau khi xem xong, hấn lập tức triệu tập thuộc hạ, cưỡi ngựa, đi cả đêm đến một phân nhánh của Nhiễm gia ở Đông Châu tại Lỗ quốc.

Trước khi đi, hấn ngồi trên ngựa, nhìn Lạc Thần đang cùng mọi người đưa tiễn hấn, nói: “Mấy ngày nay ở trong phủ học cưỡi ngựa đi.”

Sau đó hấn vung roi, cưỡi ngựa đi.

Lạc Thần nhìn bóng lưng hấn đi xa, lẳng lặng đứng yên tại chỗ thật lâu. Mãi đến khi Nhiễm quân gia lên tiếng nhắc nhở, nàng mới thờ dãi rồi xoay người rời đi.

Thật ra, nàng biết cưỡi ngựa. Kiếp trước, để diễn xuất, nàng đã từng học một thời gian. Kiếp này, nàng lại có võ nghệ, thể lực được tăng lên nhiều, chỉ cần hơi chút luyện tập, cho dù là phóng ngựa chạy nhanh nàng cũng có thể làm được.

Nhưng nàng đã cố ý che giấu Nhiễm Chi Thần, bởi vì cơ hội này, quá ít gặp...

Ngày thứ hai, Lạc Thần lấy cớ là đi thăm Hoắc Chấn Hải, ra phủ từ sớm.

Đọc đường đi, nàng ngồi trong xe ngựa cẩn thận quan sát xung quanh, ghi nhớ những con đường đã đi qua, so sánh với bản đồ Nhiễm Châu mà nàng đã nghiên cứu qua trước đó.

Không sai, nàng chuẩn bị chạy trốn.

Nhiễm Chi Thần ra phủ một mình, lại còn là đi mấy ngày, cơ hội này thật sự ít có. Bỏ lỡ lần này, lần sau không biết sẽ là khi nào.

Quan trọng nhất là, nàng không có thời gian để đợi thêm.

Từ sau khi có nguyệt sự, nàng bắt đầu cảm thấy, ánh mắt Nhiễm Chi Thần nhìn nàng, hình như đã bắt đầu khác. Nàng không hiểu được ánh mắt ấy có nghĩa gì, nhưng mỗi lần chạm vào, đều khiến lòng nàng bất an.

Thậm chí vào ban đêm, bên cạnh việc ôm nàng, hấn cũng đã có những động tác khác. Mặc dù không tùy ý như ở Chu quốc, nhưng không còn coi nàng là một cái gối ôm một cách đơn thuần như trước nữa.

Thế nên mấy ngày nay, Lạc Thần luôn cảm thấy lo lắng. Dù rằng từ ngày thành giáo tập tỳ nữ, nàng đã chuẩn bị có ngày phải thất thân. Nhưng nếu có thể tránh được, nàng sẽ cố hết sức tránh.

Trước đó, nàng từng nghĩ qua rất nhiều biện pháp thoát khỏi Nhiễm phủ, không thể không nói, chạy trốn như vậy, đúng là hạ sách trong hạ sách.

Nàng từng định tìm cơ hội lập công, cầu Nhiễm Chi Thần ban cho nàng được tự do.

Nhưng trong một năm này, nàng không thấy bất cứ chuyện gì mà nàng có thể nhúng tay, đừng nói tới lập công.

Nàng cũng từng nghĩ sẽ chờ đến khi Nhiễm Chi Thần nói chuyện hôn nhân, để ý tới thê tử tương lai, tự nhiên sẽ đuổi nàng đi.

Nhưng không nói đến việc Nhiễm Chi Thần không có dấu hiệu sẽ nói chuyện hôn nhân, thì riêng việc hấn vẫn ngủ cùng giường với nàng khi nàng có nguyệt sự đã đủ để Lạc Thần cảm thấy, hấn sẽ không dễ dàng thả nàng đi.

Với thân phận của hấn, cho dù làm như vậy, gia đình của thê tử cũng không dám có nửa phần bất mãn.

Nàng còn từng nghĩ chờ tới khi Nhiễm Chi Thần kết hôn, nàng sẽ nghĩ cách thỏa thuận với thê tử của hấn, để an bài đường ra thích đáng cho nàng.

Tính ra, phương pháp này nếu được vận dụng đúng, có lẽ sẽ rất tốt.

Nhưng không biết tại sao, chỉ cần ý tưởng này toát ra, lòng nàng sẽ cảm thấy khó chịu đến hoảng hốt.

Chẳng lẽ nàng không chỉ phải tận mắt thấy hấn lấy vợ, mà còn phải giao vận mệnh của mình cho thê tử của hấn hay sao?

Nếu nàng làm như vậy, thì thật đáng buồn. Thà rằng nàng mạo hiểm một chút, chấp nhận cuộc sống khổ cực sau khi rời đi Nhiễm phủ, cũng không muốn dùng biện pháp khuất nhục như vậy.

Vì thế, nghĩ tới nghĩ lui, chạy trốn dù mạo hiểm, nhưng lại là nhanh nhất, đồng thời cũng là phương thức mà nàng có thể tiếp nhận.

Còn nếu chẳng may bị bắt về sẽ có kết quả gì, Lạc Thần không muốn nghĩ tới.

Kiếp trước nàng vẫn cho rằng, chỉ cần có thể sống là được.

Ngay cả khi mới chuyển kiếp tới đây, nàng cũng vẫn cho là như vậy.

Nhưng trong một năm này, nàng cảm thấy trên đời này, có rất nhiều chuyện còn làm cho người ta tuyệt vọng hơn cả cái chết, cũng có rất nhiều chuyện đáng giá dùng tính mạng để đánh cược.

Chương 27

Lúc đi ngang qua một dãy phố phồn hoa, Lạc Thần xuống xe ngựa, như vô ý dừng tại một gian hàng ven đường.

Nhìn dòng người nhộn nhịp, nàng ngắm nhìn cây trầm gỗ trong tay, như có điều suy nghĩ...

“Tiểu thư!” Đúng lúc này, một tiếng la vừa mừng vừa sợ vang lên.

Lạc Thần quay đầu lại, thấy một người phụ nữ trẻ vội vàng đi qua đám người, đến gần nàng.

Mắt Lạc Thần sáng ngời, mừng rỡ vô cùng.

Người này chính là Đông Tuyết.

Trong gian phòng trang nhã của một quán trà, hai chủ tớ gặp nhau, thần thức không thôi.

“Tiểu thư, ta tưởng rằng trong trận đại hòa ấy, ngươi đã...” Vừa nói, Đông Tuyết vừa không kìm được khẽ sụt sùi.

Một lúc sau, nàng cầm khăn tay, lau khóe mắt, nghẹn ngào nói: “Tiểu thư không sao là tốt rồi, không sao là tốt rồi. Những ngày này, cứ nhớ tới tiểu thư, lòng Đông Tuyết lại thấy nghẹn lại.”

“Đúng vậy, ai cũng không sao là tốt rồi.” Nhìn ánh mắt Đông Tuyết hồng hồng, Lạc Thần thở phào một hơi.

Từ sau khi rời khỏi đấu thú tràng, Đông Tuyết vẫn là một cái nút thắt trong lòng nàng. Nay, nàng đã có thể buông ra.

“Nhưng ngươi thoát khỏi đấu thú tràng bằng cách nào? Mà vị đang đứng đằng sau ngươi còn chưa giới thiệu cho ta đâu.” Lạc Thần nhìn nam tử đi bên cạnh Đông Tuyết, cười hỏi.

“Hắn...” Mặt Đông Tuyết đỏ lên, ngượng ngùng vò chiếc khăn trong tay, cúi đầu, xấu hổ nói: “Hắn là phu quân của ta, tên là Vương Dũng...”

Mặc dù đã sớm đoán được, nhưng nghe thấy Đông Tuyết khẳng định, Lạc Thần vẫn kinh ngạc nhú mày, nghiêm túc đánh giá nam tử.

Nhìn kỹ lại cũng thấy hơi quen mắt. Chẳng lẽ người này từng là hạ nhân của Lạc gia?

Không đúng, khi đó Lạc gia bị xử cả cử tộc, tất cả nam đinh đều bị chém đầu, nữ quyến duy nhất của Lạc gia là nàng cũng trở thành đầy tớ, đưa tới đấu thú tràng.

Wang Dũng thấy Lạc Thần nhìn hắn, thấp thóm đứng dậy, cúi người hành lễ, tiếng nói mang vẻ kích động: “Tiểu thư, ngài không nhớ ta sao? Ta từng trông coi đấu thú tràng, hôm xảy ra đại hòa, chúng ta đã gặp mặt.” Nói tới đây, không biết nghĩ tới điều gì, vẻ mặt hắn có chút lúng túng.

Nghe vậy, Lạc Thần nhú mày, cẩn thận tìm tòi trí nhớ, nhưng cũng không thấy có ấn tượng gì. Nàng quay đầu nhìn Đông Tuyết, ánh mắt nghi hoặc.

Người trông coi đấu thú tràng, sao lại thành vợ chồng với Đông Tuyết?

Đông Tuyết cảm khái nói: “Chắc tiểu thư không biết, hôm đó, sau khi ngài bị mang đi, ta luôn thấy hoảng hốt. Mãi đến lúc các nô lệ bạo loạn, đại hòa xảy ra, ta còn ngờ ngác không biết tìm đường chạy trốn. Cuối cùng, phu quân đã cứu ta.”

Nói xong, Đông Tuyết ân tình nhìn nam tử bên cạnh, nói tiếp với Lạc Thần: “Đấu thú tràng xảy ra chuyện lớn như vậy, phu quân sợ bị trừng phạt nên cũng chạy theo đám nô lệ. Lúc gần đi, hắn thuận tay cứu ta. Sau đó, biết ta lẻ loi một mình, hắn vẫn luôn chăm sóc ta. Rồi chúng ta thành hôn.”

Anh hùng cứu mỹ nhân? Lạc Thần cười, rồi như nhớ ra điều gì, lo lắng hỏi: “Vậy bây giờ người có khỏe không?”

“Tất cả đều rất tốt. Khi đó đều do Đông Tuyết vô dụng, chẳng những không giúp được gì cho tiểu thư, còn khiến tiểu thư lo lắng cho ta.” Đông Tuyết hồ hèn nói.

Lạc Thần nhìn gò má hồng nhuận, thân thể đầy đặn của nàng, xem ra đúng là được chăm sóc rất tốt.

Điều này làm cho nàng có thêm mấy phần hảo cảm với Vương Dũng.

“Các người tới Nhiễm Châu có chuyện gì không?” Lạc Thần lên tiếng hỏi.

“Cậu của phu quân viết thư, nói rằng ở Nhiễm Châu hẳn có vài mảnh ruộng không ai chăm lo. Lần này chúng ta tới đây là muốn nương nhờ hẳn. Nhưng hôm nay tìm được tiểu thư, tiểu thư đi đâu, Đông Tuyết cũng muốn đi theo.”

“Đừng nói linh tinh, giờ người đã là vợ của người ta, giúp chồng dạy con mới là chính sự.” Lạc Thần nghiêm nghị nói.

“Ta không sao!” Đúng lúc này, Vương Dũng vội vàng ngắt lời Lạc Thần, “A Tuyết muốn theo tiểu thư cũng được, ta không sao.” Thấy Lạc Thần cau mày, hẳn lại lấp bắp lấp bắp lần nữa.

Lạc Thần cúi đầu suy nghĩ.

Nàng biết ở thế đạo này, nữ tử không nhà, không nơi nương tựa, thì nửa bước cũng khó đi.

Mặc dù trong một năm nay, nàng đã âm thầm chuẩn bị nhiều thứ, không chỉ tiết kiệm được chút tiền tài từ Nhiễm gia, mà còn có võ nghệ phòng thân. Nhưng nếu có nhà, có mấy người bạn dựa vào, con đường sau này của nàng sẽ dễ đi hơn rất nhiều.

Lạc Thần nghĩ kỹ, cuối cùng thở dài một tiếng, ngẩng đầu lên, nghiêm túc nói với Đông Tuyết: “Đông Tuyết, người nghe đây, Lạc gia đã tàn. Trên đời này, không có Lạc gia tiểu thư nào cả. Nay người đã lập gia đình, sau này hãy theo phu quân người, cố gắng sống tốt. Ta cũng sẽ có cuộc sống của ta. Duyên phận chủ tớ giữa ta và người đã hết, sau này, tự đi con đường riêng của mình đi thôi.”

Nói xong, Lạc Thần không để ý tới tiếng kêu khóc của Đông Tuyết, rồi đi quán trà, vào xe ngựa, đạp bụi mà đi.

Lần này ra phủ, vốn nàng định chuẩn bị để mấy hôm nữa chạy trốn. Nhưng gặp Đông Tuyết là ngoài ý liệu, có nhiều chuyện nàng còn chưa kịp làm.

May thay, hơn nửa tháng nữa Nhiễm Chi Thần mới trở về. Nàng không thiếu thời gian, có thể mưu tính cẩn thận một phen.

Khi xe ngựa gần tới Nhiễm phủ, Lạc Thần nhìn những đám mây phượng xa, nhớ tới vẻ mặt thương tâm của Đông Tuyết khi nàng nói câu nói “Duyên phận chủ tớ giữa ta và người đã hết”, không khỏi thở dài một hơi.

Thật ra, nếu cùng Đông Tuyết đến nhà cậu của Vương Dũng, với vài mẫu ruộng bỏ hoang, nàng cũng có thể sống an ổn.

Nhưng đáng tiếc, con đường tương lai của nàng rất mờ mịt. Đông Tuyết đã có cuộc sống riêng, nàng không muốn làm liên lụy đến nàng.

Lạc Thần vừa về phủ đã nhìn thấy Nhiễm Chi Vũ đang chơi với Đại Bảo, hẳn thở hắt hắt nói với Lạc Thần: “Không phải hôm nay A Thần tới phủ của quá lão đầu kia sao? Sớm vậy đã về rồi?”

“Ừ, gặp ít chuyện trên đường, không đi được, mới về sớm hơn.” Lạc Thần vừa nói nhẹ, vừa lấy khăn tay lau mồ hôi trên trán Nhiễm Chi Vũ.

Đại Bảo cũng lại gần, thân thiết cọ cọ Lạc Thần.

Bây giờ, trong Nhiễm phủ, ngoại trừ Nhiễm Chi Thần, người Đại Bảo thân cận nhất chính là Lạc Thần.

Lạc Thần cười, vuốt ve đầu Đại Bảo, lại nhìn Nhiễm Chi Vũ, nàng hơi buồn rầu. Sau này, có lẽ rất khó để nàng gặp lại bọn họ.

Liên tục mấy ngày sau, trừ những lúc Lạc Thần học cưỡi ngựa theo lời của Nhiễm Chi Thần, thời gian còn lại, hầu như đều ở bên ngoài.

Đối với việc này, tuy Nhiễm quân gia có nghi ngờ, nhưng nghe hộ vệ bẩm báo, Lạc Thần cũng chỉ thích nhúng ca khúc ở rạp hát mà thôi, nên nghĩ là do tâm tính của trẻ con, dặn dò mấy câu liền không hỏi tới nữa.

Một ngày này, Lạc Thần vừa ra cửa, gặp được mấy chiếc xe ngựa xa hoa đến. Nhìn ký hiệu trên xe, chắc là người của Trần gia ở Hoài Dương.

Nhiễm quân gia nhiệt tình chào đón, hàn huyên một lúc với người trung niên đi đầu. Từ trong xe, một thiếu nữ xinh đẹp như hoa đi xuống, khôn khéo cúi người với Nhiễm quân gia, rồi nhã nhặn đứng sau lưng người trung niên kia.

Lạc Thần nhìn cô gái kia, lập tức hiểu ra.

Nửa năm qua, trong ngoài Nhiễm gia đã có nhiều tin đồn về hôn sự của Nhiễm Chi Thần. Các tiểu thư đại thế gia cũng thành đối tượng của những tin đồn ấy. Trong đó, Trần gia nhị tiểu thư và Trương gia thất tiểu thư là có tiếng nhất.

Với việc này, Nhiễm Chi Thần mất điếc tai ngơ, khiến người ta không hiểu được hẳn nghĩ gì.

Chắc là Trần gia thấy vậy nên gấp gáp. Nhiễm Chi Thần có thể kéo dài, nhưng nữ nhi của họ lại không thể chờ được.

Nếu không, họ cũng sẽ không đưa nữ nhi đang ở tuổi lấy chồng đường đột tới bái phòng.

Lại nói, vị Trần tiểu thư này vốn là biểu muội của Nhiễm Chi Thần. Biểu muội cùng cha tới nhà biểu ca làm khách, không tính là chuyện gì quá đáng trong thời đại mà lễ giáo phong kiến không mấy khắt khe này.

Còn họ có phải là biết Nhiễm Chi Thần không ở trong phủ, cố ý lấy cớ này tới thăm hay không, Lạc Thần lại lười nghĩ.

Nàng cười tự giễu, nói với tỷ nữ cạnh đó: “Bảo người đánh xe đi cửa bên.”

Dứt lời, nàng không nhìn sang cửa chính một lần nào nữa, xoay người tới cửa bên.

Lần này đi, nàng không nghĩ sẽ trở lại...

Sau khi đi khỏi Nhiễm phủ, Lạc Thần giống như ngày thường, tới rạp hát.

Trong gian phòng trang nhã được thiết kế riêng cho nữ khách, cách bức rèm, nàng hưng trí nhìn sân khấu, nâng ly trà nhấp một ngụm, nhú mày, nghiêng người nói với tỷ nữ: “Trà này rất khó uống, người tới trà trang ở phố đông mua Bích Loa Xuân thượng hạng tới đây. Mau lên.”

Tỷ nữ kinh ngạc, nhưng không hề nghi ngờ mà làm theo. Dù nàng và Lạc Thần đều là hạ nhân của Nhiễm phủ, nhưng vì thái độ của Nhiễm Chi Thần nên địa vị của Lạc Thần ở Nhiễm phủ, nhiều tiểu thư thứ xuất cũng không thể sánh bằng.

Sau khi phái tỷ nữ đi, Lạc Thần lấy cớ là đi ngoài, rời khỏi nhà gian một mình, yêu cầu người hộ vệ đi cùng ở nguyên tại chỗ.

Người hộ vệ chờ rất lâu cũng không thấy Lạc Thần trở lại, đang lo lắng thì bỗng có mấy tiếng la hét vang lên: “Đi lấy nước! Đi lấy nước! Mọi người chạy mau! Người của rạp hát mau đi lấy nước!”

Ngay sau đó, một luồng khói dày đặc, gay mũi không biết từ đâu lan ra.

Mọi người kinh sợ, quá hoảng hốt nên thi nhau nhào về phía cánh cửa.

Hộ vệ cũng khiếp sợ, vừa chen ra ngoài phòng, vừa nhìn xung quanh tìm Lạc Thần. Nhưng trong lúc hỗn loạn này, đâu có dễ dàng mà tìm được.

Cùng lúc đó, ở cửa sau vắng vẻ của rạp hát, một chàng trai trẻ tuổi đang đưa ngân phiếu cho một nam nhân trung niên có bộ râu dê.

Người trung tuổi liếc nhìn ngân phiếu, hài lòng gật đầu, giao cái bọc trong tay ra.

Chàng trai trẻ mở bọc ra nhìn, quần áo, dược thảo, bồi kiếm và những thứ dùng hàng ngày đều có đủ hết. Quan trọng là còn có một cái thẻ đề tên giả.

Chàng trai trẻ gật đầu rồi định rời đi, đột nhiên kẻ có bộ râu dê kia lại ngấp

ngừng nói: “Cô nương, dù lời này không nên hỏi nhưng ta lại không thể nhịn được. Chẳng lẽ... ngài người của Nhiễm gia?”

Nghe vậy, sắc mặt chàng trai trẻ kia trầm xuống, nói: “Nếu biết không nên hỏi vậy thì tốt nhất là đừng hỏi. Chuyện hôm nay, nếu tiết lộ ra, người phải biết là sẽ có kết quả gì.”

Dứt lời, không để ý tới sắc mặt thay đổi của người trung tuổi, chàng trai kia nhảy lên ngựa, vung roi đi.

Chàng trai trẻ này, chính là Lạc Thần cải trang.

Từ khi có ý muốn chạy trốn, Lạc Thần vẫn luôn chuẩn bị. Tên có râu dê này là nàng tình cờ biết được qua nhị sư huynh.

Kẻ này có nhiều mưu mẹo, am hiểu nhất là dùng đường ngang ngõ tắt, người tìm hắn làm việc có rất nhiều, làm không chút sơ hở. Hơn nữa, hắn rất kín miệng.

Lần này chạy trốn, tên râu dê ấy có tác dụng rất lớn, không chỉ chuẩn bị tất cả mọi thứ cho nàng, mà ngay cả việc tạo ra hỗn loạn trong rạp hát cũng là hắn sai người làm.

Nói là đại họa, nhưng thật ra chỉ là cô ướm bị đốt, sinh ra khói thôi. Vì có người cố ý khuếch đại, ai cũng mãi thoát thân nên mới không nhận ra.

Mấy ngày sau, Đông Châu của Lỗ quốc, tại phân nhánh của Nhiễm gia.

Nhiễm Chi Thần ở trong thư phòng, triệu tập thuộc hạ thương nghị chuyện gì đó. Một lúc sau hắn nói: “Như vậy được rồi, mau thi hành đi.”

“Vâng!” Mấy người thuộc hạ cùng lên tiếng, lần lượt đi ra.

Trong thư phòng chỉ còn lại Nhiễm Chi Thần và Trần Tử Nặc.

Trần Tử Nặc nhìn khuôn mặt đầy tia máu của Nhiễm Chi Thần, khuyên nhủ nói: “Trọng Thần, chuyện của Đông Châu cho dù vội, nhưng không đáng để ngươi mệt nhọc như vậy. Ngươi xem ngươi, mấy ngày đều không chợp mắt, hôm nay hãy nghỉ ngơi đi.”

Nhiễm Chi Thần vuốt trán, mệt mỏi nói: “Sớm làm xong chuyện còn sớm ngày về phủ.”

“Về phủ sớm làm gì? Trong phủ cũng không có việc gì.” Trần Tử Nặc kinh ngạc nói.

Nghe vậy, Nhiễm Chi Thần sững sờ.

Đúng vậy, hắn luôn muốn trở về làm gì? Trước kia, hắn ở ngoài Nhiễm Châu mấy tháng cũng là bình thường, không có khi nào giống bây giờ, chưa tới Đông Châu đã muốn trở về.

Đang suy nghĩ, ngoài cửa bỗng có tiếng hạ nhân nói: “Chủ thượng, người trong phủ tới.”

Nhiễm Chi Thần nhướng mày, trầm giọng nói: “Truyền vào.”

Một người hộ vệ đi vào, thi lễ với Nhiễm Chi Thần, rồi nói với giọng lo sợ: “Khởi bẩm chủ thượng, Bảo cô nương nàng... chạy trốn... Đây là thư của Nhiễm quân gia gửi cho ngài.”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Nô Nghịch Tập* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28

Edit: Yun

Nhiễm Chi Thần sững sờ, sau một lúc mới hiểu được cái gọi là chạy trốn trong miệng của hộ vệ là gì.

Nhất thời, không khí trong phòng động lại.

Đến tận lúc này, vẻ mặt của hắn vẫn rất bình tĩnh, không chút tức giận.

Không biết tại sao, nhìn hắn như vậy, hộ vệ dần dần run rẩy. Ngay cả Trần Tử Nặc cũng hơi nhú mi.

Sau đó, Nhiễm Chi Thần chậm rãi hít một hơi rồi thở ra nặng nề, không nói một câu, nhận thư, đọc đi đọc lại từng chữ một rất nhiều lần.

Không biết qua bao lâu, hắn vứt thư lên bàn, đột nhiên nở nụ cười.

Dưới ánh mắt lo lắng của Trần Tử Nặc, hắn ngừng cười, bỗng tiếng nói trầm xuống, chậm rãi nói: “Giết đi.”

“Dạ!” Hộ vệ nghe thế liền đáp, định lui ra.

Kết quả như thế hắn đã đoán trước được, nên cũng không thấy kinh ngạc.

Nhiễm gia không cho phép phản bội, Nhiễm Chi Thần lại càng không cho phép.

Cho tới nay, chỉ cần là kẻ phản bội Nhiễm gia, phản bội Nhiễm Chi Thần, cũng chỉ có hai kết quả: Thứ nhất, là chết. Thứ hai, là sống không bằng chết.

Vậy mà, khi hắn sắp bước ra cửa phòng, Nhiễm Chi Thần lại đột nhiên nói: “Khoan đã!”

Hộ vệ nghe vậy bèn dừng bước, nghi hoặc quay lại.

Nhiễm Chi Thần trầm mặc hồi lâu mới nói nhỏ một câu: “Chờ đã.”

“Vâng.” Hộ vệ nghe lệnh, từ từ lui xuống, trong lòng lại âm thầm kinh ngạc.

Hắn đi theo Nhiễm Chi Thần đã khá nhiều năm. Trong mắt hắn, chủ thượng luôn là người nói một không hai, vô cùng quyết đoán, chưa bao giờ giống như hôm nay, vừa mới ra lệnh đã thu lại.

Huống chi, giết chính là giết, không giết chính là không giết, bắt hoặc là tha, đều phải có một cái kết luận mới đúng. Nhưng câu “chờ đã” này là có ý gì? Muốn thuộc hạ phải làm như thế nào?

Nghĩ tới đây, hộ vệ bắt đầu cảm thấy đau đầu.

Sau khi hộ vệ đi, Trần Tử Nặc cầm bức thư lên xem.

Càng xem, lông mày hắn càng nhíu.

Nội dung trong thư thì không nhiều, chỉ bằng vài câu đã nói rõ những gì Lạc Thần làm để chạy trốn.

Xem ra, từ rất sớm trước đó, nàng cũng đã bắt đầu chuẩn bị, nên mới có được những hành động ấy. Chỉ khác là lần này nàng trùng hợp bắt được cơ hội mà thôi.

Trần Tử Nặc nhớ lại thiếu nữ xinh đẹp luôn nhu thuận đi cạnh Nhiễm Chi Thần, không biết nên nói nàng là thông minh hay là ngốc.

Hắn nhìn Nhiễm Chi Thần đang trầm tư, vừa định nói gì đó thì Nhiễm Chi Thần đột nhiên nói: “Người lui ra trước đi.” Tiếng nói đã hơi nghẹt lại.

Nghe vậy, Trần Tử Nặc chỉ có thể âm thầm thở dài, đi ra với một tâm tình phức tạp.

Ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ, khuôn mặt Nhiễm Chi Thần được bao phủ bởi một vầng ánh sáng. Về mặt hắn lúc này, dường như rất hoảng hốt.

Hắn nhớ tới lần đầu tiên gặp Tiểu Bảo trên đầu thú trang của Triệu quốc.

Trước đó, hắn luôn khinh thường nữ nhân, nhưng khi thấy nàng đối mặt với mãnh hổ, tư thế phong hoa đến cực hạn của nàng khiến hắn cũng phải cảm thấy, rằng tiểu nô lệ xinh đẹp này đúng là hiếm có.

Tuy vậy, điều đó còn chưa đủ để hắn ra tay.

Cuối cùng, hắn cứu nàng. Đó là bởi trong thời khắc sinh tử, nàng đã nhìn lên trời, nở một nụ cười sạch sẽ, phiêu miểu lại thoải mái.

Trong nụ cười kia, có một sự thành kính đến khó tả, khiến mỗi lần hắn nhớ tới đều không khỏi cảm thấy trái tim như được tác động.

Tiếp nữa, nàng lại hoảng loạn giống như một con thú nhỏ không tìm được đường về nhà, xông loạn vào phòng của hắn, vừa hèn mọn, vừa cung kính cầu xin hắn cứu giúp.

Từ nhỏ, hắn đã từng gặp qua nhiều mỹ nhân, sau khi lớn lên cũng không ít kẻ dùng sắc dụ.

Nhưng không biết tại sao, khi nàng quỳ trên mặt đất nói mình xinh đẹp, hắn lại cảm thấy giữ một người như vậy bên cạnh cũng không có gì là xấu.

Dù là để che mắt các trưởng bối, hay là để có người bên cạnh lúc nhàm chán, thì đúng là hắn nên có một nữ nhân.

Khi tay hắn chui vào trong áo của nàng, miệng nói những lời nhục nhã nàng, nàng rõ ràng rất xấu hổ, lại vẫn cứ ản ản.

Biểu hiện ấy làm hắn âm thầm gật đầu.

Người biết xấu hổ, biết liêm sỉ, sẽ không phải là kẻ chỉ biết xu nịnh; không giãy giụa vô ích chứng tỏ nàng là người thức thời.

Vì vậy, hắn giúp nàng thoát khỏi tay Triệu hoàng, đưa về Nhiễm phủ.

Mà biểu hiện dọc đường đi của nàng cũng khiến hắn hài lòng.

Lần tiếp theo gặp nhau, nàng mặc một bộ y phục tục điểm đứng trong một đám nữ nhân.

Khi đó, hắn thầm bật cười. Đây là thế nào? Nàng không muốn làm giáo tập tỳ nữ của hắn sao?

Tạm thời cứ cho là nàng không có dã tâm đi.

Hèn mọn, khôn ngoan, thức thời, rồi lại không có dã tâm, hơn nữa còn rất đẹp... Hình như không có chỗ nào là khiến hắn không hài lòng.

Nữ tử như vậy, đúng là có thể ở bên cạnh hắn.

Trong một năm này, hàng đêm hắn ôm nàng ngủ, sủng ái nàng, tin tưởng nàng từ lúc nào không hay.

Không nghĩ rằng, cuối cùng nàng lại phản bội phần sủng ái và tin tưởng này, lén lút chạy trốn...

Mặc dù hắn đã sớm biết, nàng không nhu thuận như mặt ngoài, nhưng không thể nghĩ tới, ngay cả khi tươi cười sáng lạn trong ngực hắn, nàng lại vẫn muốn rời đi.

Hắn cười tự giễu, chỉ cảm thấy trong lòng có một luồng tức giận và phiền não mà hắn chưa từng có.

Hắn nghĩ không ra, hắn tốt với nàng như vậy, sao nàng phải rời đi?

Hắn càng không hiểu, tại sao lúc này hắn tức giận như vậy mà vẫn không đành lòng giết nàng.

Khi hắn hạ lệnh giết nàng với hộ vệ, hắn đột nhiên cảm thấy vô cùng bất an.

Trực giác mãnh liệt nói cho hắn biết, nếu hắn làm như vậy, e là sau này sẽ hối hận vạn phần.

Nhưng nếu không giết nàng, hắn phải đối diện với sự phản bội của nàng như thế nào?

Ngày hôm đó, Nhiễm Chi Thần ngồi im trước bàn, mãi đến khi trời tối...

Từ ngày Lạc Thần chạy thoát, để tránh mọi tai mất, nàng phóng ngựa chạy như bay, trốn vào rừng núi.

Nàng ở đó suốt một tháng.

Trong một tháng này, thức ăn đều do nàng tự cấp tự túc.

Động vật hoang dã trên núi, quả dại trên cây, cá trong sông, chim trên trời, tất cả đều thành thức ăn trong bụng nàng.

Thậm chí vào một buổi tối, nàng đã tự tay giết chết một con sói đói hung ác.

Trước khi tập võ, nàng chưa từng dám tưởng tượng đến những điều này.

Mới đầu, nàng cũng không thích ứng được với cuộc sống như thế.

Nhưng mỗi lần cảm thấy khổ cực, nàng lại tự an ủi mình, cô biết bao danh nhân nhà sĩ cũng khát vọng được như nàng, thả sức tung hoành với non nước.

Sau đó, thời gian dần trôi đi, nàng cũng không thấy lo sợ nữa, còn cảm nhận được mấy phần vui thú trong đó.

Điều khiến Lạc Thần vui nhất là, kiếm thuật của nàng đã tiến bộ rất nhiều trong một tháng này.

Nhưng nàng cũng biết, chỉ sống ở trong rừng núi thì không phải kế sách lâu dài. Do vậy, một tháng sau, nàng đã ra khỏi rừng, lại về Nhiễm châu.

Chon lúc này trở về là vì sắp tới sinh nhật của Nhiễm Chi Thần.

Hàng năm vào ngày này, quý tộc trong hoàng thất của bảy nước đều phái người tới chúc mừng, quyền quý các nơi cũng sẽ đến tặng quà.

Đến lúc đó, có rất nhiều người tới Nhiễm châu, nàng có thể đục nước béo cò, chạy đi.

Lạc Thần lúc này, ngang hông đeo thanh kiếm, quần áo bẩn loạn, đi đường còn mang theo vẻ ngông cuồng.

Dù sao nàng cũng từng làm diễn viên lâu như vậy, đương nhiên cũng biết chút ít về hóa trang. Dùng màu vẽ đã chuẩn bị từ trước, nàng đã che giấu vẻ mềm mại thiếu nữ đi một cách hoàn mỹ.

Với sự biểu diễn của nàng, mỗi động tác, mỗi tư thái đều giống một tên côn đồ.

Nàng dám nói, dù gặp phải người quen thì họ cũng chưa chắc đã nhận ra nàng.

Huống chi, ở Nhiễm châu vốn cũng không có nhiều người biết nàng, không đến mức phải hết ra phủ tìm nàng đi?

Nhiều lắm là dán mấy bức họa xung quanh mà thôi.

Nhưng kỹ thuật vẽ tranh ở cổ đại, thật sự là nàng không dám khen.

Kiếp trước, Lạc Thần từng mất một con mèo đã nuôi rất nhiều năm Không thể tìm được, nàng mới nhờ những người yêu điện ảnh giúp đỡ.

Cuối cùng, nàng và mọi người tìm được hơn ngàn con mèo lạc, nhưng không có con nào là của nàng.

Nàng nghĩ rằng, tại cổ đại này, vừa không có máy ảnh, vừa không có internet truyền thông tin, dễ gì mà tìm được một người cố tình trốn tránh.

Hơn nữa, không phải ai cũng sẽ vì một con chó nhỏ, một con mèo nhỏ mà hưng sư động chúng (1).

Nghĩ vậy, Lạc Thần cảm thấy cơ hội để nàng thuận lợi rời đi Nhiễm châu là rất lớn.

Còn cuộc sống sau này, nàng cũng đã tính toán tốt.

Đầu tiên, nàng muốn đi xem Khương quốc một chút.

Nơi đó, nữ hoàng đã cầm quyền được mấy năm, địa vị của nữ tử đương nhiên sẽ cao hơn ở sáu nước khác.

Nhiễm Chi Thần muốn tìm nàng, có lẽ cũng chỉ cho rằng nàng về lại Triệu quốc, nàng sẽ đánh lạc hướng được hắn.

Nàng biết tướng mạo của mình chỉ có thể là phiên toái, cái trang cũng không phải kế hoạch lâu dài, nhưng nếu phá hủy đi, nàng lại có chút không nỡ. Hẳn là chỉ ở Khương quốc thì chuyện này mới được giải quyết.

Sau khi tới Khương quốc, nàng có thể tìm một công việc ổn định, sống cuộc sống an ổn.

Nàng không mong gì nhiều, chỉ cần giống dân chúng bình thường, có thể sống bình đạm là được.

Nghĩ vậy, Lạc Thần men theo đường núi, đi về phía nam. . .

(1) Hưng sư động chúng: phát động, hô hào mọi người làm một việc gì đó.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Nô Nghịch Tập* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29

Edit: Yun

Nham thành là một cái thành nhỏ ở phía nam của Nhiễm châu.

Đi theo đường núi, trước khi trời tối Lạc Thần đã tới cửa thành.

Lấy ra cái thẻ tên giả ra, nàng cũng thấy hơi lo lắng. Cũng may binh lính giữ thành chỉ nhìn qua rồi cho nàng vào ngay lập tức.

Lạc Thần thở phào nhẹ nhõm, dắt ngựa vào thành.

Sau khi tìm được một quán trọ, nàng thưởng cho tiểu nhị ít bạc, cẩn thận hỏi thăm những chuyện đã xảy ra ở Nhiễm Châu trong một tháng qua.

Lúc đầu, tiểu nhị thấy Lạc Thần mặc quần áo lôi thôi, hành động thô lỗ, liền tỏ ra khinh thường. Nhưng sau thấy tiền thưởng, mặt hắn giống như một đóa hoa tươi, chỉ sợ tiếp đón Lạc Thần không được chu đáo, nói tất cả những chuyện hắn nhớ được ra.

Gì mà Lý gia tiểu thư ở Đông trang chưa lập gia đình đã mang thai, Vương gia công tử ở Nhiễm thành bị bệnh hoa liễu, một gia đình ở Trương thôn nuôi một con gà mái biết gáy. . .

Càng nghe, Lạc Thần càng thấy nhức đầu, cuối cùng không thể chịu được nữa, cho hắn lui ra.

Trong phòng yên tĩnh lại, Lạc Thần ngồi trên giường, như có điều suy nghĩ.

Xem ra, Nhiễm Chi Thần đã không lòng bắt nàng.

Tối thiểu thì không giống chống khuai chiêng, hưng sư động chúng tìm nàng.

Với việc này, Lạc Thần cũng không biết là mình có cảm tưởng gì.

Lúc thì thấy trước đó nàng lo lắng quá dư thừa. Danh gia vọng tộc nào chẳng có mấy người cơ thiếp, nô lệ chạy trốn, phần lớn cũng chỉ phái người đuổi bắt mấy ngày, sau đó cũng chẳng giải quyết được gì.

Lại nói, nàng còn chưa được tính là cơ thiếp, chỉ là một tỳ nữ được sủng ái mà thôi. Nếu Nhiễm Chi Thần muốn, nữ nhân thế nào chẳng tìm được, nàng trốn thì trốn, không đáng hấn hao tổn tâm trí đi tìm.

Nhưng lúc thì nàng lại cảm thấy, bình tĩnh như vậy cũng rất đáng ngờ. Tuy nàng chỉ là một tỳ nữ, nhưng trong một năm này, nàng có thể cảm giác được, Nhiễm Chi Thần đối xử với nàng rất khác biệt. Dù coi nàng là sủng vật hay là vật sở hữu của hắn, thì tóm lại, quả thật là hắn thân cận với nàng hơn với những người khác.

Nay, nàng trốn đi, hần dễ dàng tha cho nàng như vậy, nói thế nào cũng không hợp lẽ thường.

Hai suy nghĩ này cứ chui vào đầu Lạc Thần, khiến nàng thấy mâu thuẫn không dứt.

Lát sau, nàng cười bất đắc dĩ.

Nàng chưa từng nhìn thấu Nhiễm Chi Thần, thay vì suy đoán ý nghĩ của hần một cách vô ích, chẳng thà nghĩ xem kế hoạch chuẩn bị tới Khương quốc của nàng có còn gì thiếu sót không.

Ai ngờ, sáng hôm sau, khi rời giường, Lạc Thần cảm thấy đầu hơi khó chịu.

Nàng sờ cái trán đã nóng lên, cười khổ, chán nản đứng dậy.

Ở trong núi một tháng cũng chưa từng xảy ra chuyện gì, không biết sao ngủ một đêm trong căn phòng có thể tránh gió tránh mưa này lại đổ bệnh.

Sau khi ra khỏi quán trọ trong trạng thái không tỉnh táo, nàng tìm hiệu thuốc, để cho đại phu xem bệnh, biết được chỉ là cảm lạnh mà thôi, bèn lấy thuốc, định rời đi.

Nhưng khi đi tới cửa, nàng lại chạm mặt một người.

Khi bốn mắt nhìn nhau, hai người đều sững sốt.

Chỉ trong nháy mắt, Lạc Thần đã không tỏ ra kinh ngạc nữa, vờ như không có chuyện gì xảy ra lướt qua người nọ để đi ra ngoài.

Nhưng vẫn bị muộn.

Người nọ quan sát nàng một lát rồi ngập ngừng gọi: “Tiểu... công tử?”

Lạc Thần không quay lại, chỉ cố ý làm tiếng nói trở nên thô hơn, trầm giọng nói: “Công tử nhận lầm người rồi.”

Kiếp trước, nàng từng diễn một vai giả làm nam, kỹ thuật thay đổi giọng nói này nàng đã học một thời gian dài, người bình thường khó mà nhận ra thật giả.

Nhưng người nọ nghe xong, lại như hoàn toàn khẳng định thân phận của Lạc Thần, vội vàng nói: “A Tuyết lại phát bệnh, luôn tìm ngài, cầu ngài đi thăm nàng một chút đi!”

Lạc Thần ngừng bước chân, một lúc lâu sau, nàng thở dài, quay đầu nhìn Vương Dũng, nói: “Đẫn đường đi.”

Trước đó không lâu, hai vợ chồng Đông Tuyết nghe lời của người cậu, đến sống trong căn nhà tại một thôn nhỏ của Nham thành. Vương Dũng vào trong thành để hốt thuốc cho Đông Tuyết, không nghĩ tới lại gặp được Lạc Thần ở hiệu thuốc.

Đi trên đường, Lạc Thần thấy vẻ mặt lo lắng của Vương Dũng, mở miệng hỏi: “Lần trước vẫn còn tốt mà, tại sao lại mắc bệnh vậy?”

Nghe vậy, Vương Dũng bất đắc dĩ nói: “Sau khi tiểu thư rời đi, A Tuyết đã đuổi theo ra quán trà, suýt thì bị xe ngựa đụng vào, quá kinh sợ nên mới bị mắc bệnh.”

Nói như thế, lần này Đông Tuyết bị bệnh là có liên quan đến việc nàng rời đi ngày hôm đó?

Lạc Thần nhú mày. Vốn không muốn liên lụy tới họ mới kiên quyết như vậy, không ngờ hảo tâm làm nhảm chuyện.

Nàng thở dài, như nghĩ ra điều gì, buồn bực hỏi: “Sao người nhận ra ta được?”

Nàng biết thuật hóa trang của nàng không phải là không có chỗ sơ hở, có thể lừa gạt được người lạ, nhưng với người quen thì cẩn thận nhìn kỹ thì có thể sẽ nhận ra.

Nhưng nàng với Vương Dũng còn chưa được tính là người quen đâu.

Vương Dũng lúng túng, do dự mãi mới lắp bắp nói với Lạc Thần: “Tiểu thư thật sự quá đẹp, từ sau khi nhìn thấy ở đầu thú tràng ta vẫn chưa từng quên, thỉnh thoảng cũng sẽ nhớ tới...”

Nói đến đây, hần thấy sắc mặt Lạc Thần trầm xuống, vội hốt hoảng giải thích: “Ta không có ý gì đâu, ta chỉ, chỉ... Ta cũng không biết sao lại như vậy, nhưng ta không có ý gì khác với người, thật...”

“Lần sau đừng nói như vậy nữa.” Lạc Thần không vui nói, quay đầu đi, không để ý tới hần nữa.

Hai người đi khoảng nửa canh giờ thì tới nhà mới của Đông Tuyết.

Vừa vào cửa phòng, Lạc Thần đã nhìn thấy Đông Tuyết đang nằm trên giường, vẻ mặt tiều tụy.

“A Tuyết, tiểu thư tới thăm ngui.” Vương Dũng vui vẻ nói nhẹ.

Đông Tuyết mở to mắt, sững sờ nhìn Lạc Thần, đột nhiên khóc thét lên.

Lạc Thần thấy lòng chua xót không thôi.

Nguyên chủ của thân thể này có được một tỷ nữ trung thành như vậy, đúng là có phúc khí.

Nàng tới ôm Đông Tuyết, vỗ nhẹ vào lưng nàng, khẽ an ủi: “Đừng sợ, đừng sợ, ta ở đây.”

Mãi tới chạng vạng hôm đó, Đông Tuyết mới bình tĩnh lại, uống thuốc an thần liền ngủ thiếp đi.

Sau khi Lạc Thần ra khỏi phòng của Đông Tuyết, chỉ thấy đầu càng nặng nề hơn, nhiệt độ trên trán cũng cao lên. Có vẻ như bệnh đã nặng thêm rồi.

Đã như vậy, đương nhiên là nàng không thể lên đường được nữa, đành ở tạm tại nhà Đông Tuyết, nhân tiện giúp cho Đông Tuyết khôi phục nhanh hơn.

Lúc đầu nàng cũng hơi do dự, sợ liên lụy đến hai người họ.

Nhưng nghĩ tới việc người của Nhiễm châu không tìm bắt nàng trong một tháng qua, và lại nàng cũng chỉ ở vài ngày, khỏi bệnh sẽ đi luôn, không có gì đáng lo. Vì vậy, Lạc Thần thả lỏng mình, ở lại.

Cũng may, từ khi nhìn thấy Lạc Thần, bệnh tình của Đông Tuyết lập tức tốt lên, sau vài ngày ngắn ngủi đã trở lại bình thường.

Lạc Thần biết tâm bệnh rất khó để chữa khỏi hoàn toàn, chỉ có thể tránh kích thích, chờ ổn định lại thì từ từ điều trị.

Ba ngày sau, Lạc Thần hết sốt, thấy tốt hơn nhiều.

Nhưng không thể nói là bệnh đến nhanh đi cũng nhanh được, vì nàng vẫn cảm thấy mệt mỏi, vô lực.

Tuy vậy, nàng lại không thể trì hoãn thêm nữa.

Hôm đó, nàng nhờ Vương Dũng đi thuê một chiếc xe ngựa ở chợ, chuẩn bị sáng sớm mai lên đường.

Lúc ăn cơm tối, Đông Tuyết thấy ý Lạc Thần đã quyết, đành mắt nhắm lệ gấp thức ăn cho Lạc Thần.

Vương Dũng thì cứ cúi đầu trầm mặc, không biết suy nghĩ gì.

Lạc Thần nhướn mày nhìn hấn, hơi nghi ngờ. Nàng vẫn cảm thấy từ khi hấn ở chợ về liền có gì đó khang khác.

Vương Dũng lại đột nhiên ngẩng đầu lên, mắt sáng rực nhìn Lạc Thần, vội vàng nói: “Tiểu thư, ngài thật sự không nhớ ta sao?”

Không chờ Lạc Thần trả lời, hấn lại bi thiết nói: “Hôm đó ở đầu thú trắng, chính ta đã dẫn ngài đi. Sau thấy tiểu thư được cứu, ngài không biết ta đã vui biết nhường nào. Khi đại hòa xảy ra, ta thấy Đông Tuyết ngờ ngác không biết chạy trốn, nhớ tới nàng vẫn luôn ở cạnh tiểu thư, nhất định là có quan hệ không ít mới cứu nàng...”

“Im miệng!” Lạc Thần gầm nhẹ, ngắt lời hấn.

Một năm nay, nàng vẫn theo cạnh Nhiễm Chi Thần, vô ý thức bị hấn ảnh hưởng không ít. Sắc mặt lạnh lùng như bây giờ cũng mang theo mấy phần uy nghiêm.

Vương Dũng run lên.

Ngay cả Đông Tuyết đang khiếp sợ với lời nói của Vương Dũng cũng bất an, sợ hãi nhìn nàng.

Lúc này, Lạc Thần nổi giận thật sự. Dù lời của Vương Dũng có ý gì thì cũng đều làm cho Đông Tuyết chú ý tới.

Ngày mai nàng sẽ đi, hiện tại không muốn thêm chuyện.

Lạc Thần đặt đĩa xuống định rời đi.

Ai ngờ vừa đứng dậy đã cảm thấy trời đất quay cuồng, thân thể lung lay ngã gục xuống.

Trong tiếng kinh hô của Đông Tuyết, nàng nghe thấy Vương Dũng bi thiết nói: “Tiểu thư đừng oán ta, ta cũng chỉ bị bắt buộc, nếu không làm vậy, bọn họ sẽ...”

Hắn chưa nói hết, mắt Lạc Thần đã tối sầm lại, hoàn toàn hôn mê...

Trong xe ngựa xóc nảy, Lạc Thần bị bịt miệng, bịt kín mắt, buộc trong bao tải không thể động đậy.

Sau khi thuốc mê của Vương Dũng hết tác dụng, Lạc Thần tỉnh lại thì luôn ở trong xe ngựa, không biết đi theo hướng nào.

Thậm chí mỗi khi đến những cửa thành có người trông coi, nàng còn bị trói chặt nhét vào rương gỗ, không thể tạo ra thanh âm gì.

Vốn dĩ nàng còn chưa hết bệnh, nay lại nặng thêm không ít, cảm thấy cả người rét run, đầu óc mông lung quay cuồng.

Không biết qua bao lâu, xe ngựa dừng lại, một người đại hán mở bao, lấy miếng vải trong miệng nàng ra, nhét túi nước vào.

“Uống nhanh lên! Còn chưa tới nơi, đừng chết ở trên đường.”

Đã suốt một ngày không được uống nước, Lạc Thần uống ừng ực ngậm lớn. Một ít nước tràn ra khỏi miệng, chảy vào mặt nàng, khiến nàng thanh tỉnh hơn.

Sau khi đại hán cho nàng uống nước, hắn lại nhét miếng vải kia vào miệng Lạc Thần, buộc cái bao lại, tiếp tục đánh xe đi.

Trong bóng tối, Lạc Thần yếu sức ho khan.

Mấy hôm nay, nàng luôn tự hỏi xem ai đã bắt nàng, nhưng không hề tìm được chút đầu mối nào.

Dù là ai thì có lẽ cũng không phải Nhiễm Chi Thần.

Nơi này là địa bàn của Nhiễm Chi Thần, nếu hắn phát hiện ra hành tung của nàng, trực tiếp cho người đi bắt là được, không cần thiết phải để Vương Dũng hạ thuốc cho nàng, sau đó lại lên lút mang đi đâu đó.

Hành động như vậy hình như là sợ bị Nhiễm gia chú ý.

Lạc Thần bắt đầu dĩ nghĩ, lần này, chắc là nàng thật sự gặp nguy hiểm

Bạn đang đọc truyện *Sủng Nô Nghịch Tập* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30

Edit: Yun

Trước khi trời tối, rốt cục xe ngựa cũng dừng lại.

Miệng túi vải lại được mở ra, đại hán cởi dây trói cho Lạc Thần, tháo chiếc khăn bịt mắt và miếng vải trong miệng ra.

Lạc Thần đã sống trong bóng tối mấy ngày, nay mới được nhìn thấy ánh mặt trời, vì vậy cảm thấy hơi chói mắt.

Không đợi nàng thích ứng được, đã có hai người đi tới, kéo nàng xuống ngựa.

“Đây là đâu? Các người bắt ta làm gì?” Lạc Thần khàn giọng hỏi.

Như đã dự tính, không ai đáp lại cả.

Khi bước ra xe ngựa, Lạc Thần híp mắt lại, nhanh chóng nhìn xung quanh.

Giữa những dãy núi, những cây xanh là một căn nhà có vẻ rất bình thường, không có đặc điểm gì nổi bật, ngoài ra thì không còn gì khác cả.

Chỉ với bấy nhiêu thì nàng không thể đoán ra bất cứ điều gì hữu ích. Giờ nàng gấp rút muốn biết ai đã bắt nàng, và đây là nơi nào.

Nhìn theo hành trình mấy ngày nay của xe ngựa, e là nàng đã ra khỏi Nhiễm châu.

Như vậy, nơi này chắc là một trong ba nước Chu, Triệu, Khương tiếp giáp với Nhiễm châu.

Đột nhiên Lạc Thần cảm thấy thật đáng châm chọc. Đúng là nàng muốn thoát khỏi Nhiễm châu, nhưng không ngờ lại rời đi bằng phương thức này.

Không kịp nghĩ nhiều lắm, hai gã đại hán đã giữ lấy nàng, đi thẳng vào trong căn nhà kia.

Khác với vẻ ngoài bình thường, bước vào bên trong, Lạc Thần cảm thấy trong không khí như có một chút u ám, khiến nàng không rét mà run.

Đi tiếp không bao xa, nàng bị đẩy mạnh vào một cái phòng.

Trong phòng không có cái cửa sổ nào, khi cửa phòng đóng lại, xung quanh chỉ còn lại toàn là màu đen.

Ngày đầu tiên Lạc Thần ở đây, ngoại trừ lo lắng thì còn có nghi hoặc.

Ngày thứ hai, nàng vẫn bị giam ở đó, bắt đầu cảm thấy khó chịu.

Đến ngày thứ ba vẫn bị giam, nàng đã bắt đầu hiểu dụng ý của kẻ đã bắt nàng.

Kiếp trước, nàng từng nghe qua một loại hình phạt rất hiệu quả khi bức cung.

Đó là nhốt người ta vào cái mật thất nào không nhìn thấy được năm ngón tay, sau đó thì không quan tâm đến. Cứ như thế, sau vài ngày, bức tường chắn của người bị giam sẽ tự sụp đổ.

Đến lúc đó đi tra hỏi, phần lớn sẽ khai ra hết.

Bây giờ, Lạc Thần đã thấy được sự đáng sợ của loại hình phạt này.

Trong cái nơi hoàn toàn bị ngăn cách với thế giới bên ngoài này, không thấy được một tia sáng, không nghe được một âm thanh, nên rất dễ dàng khiến người ta suy nghĩ miên man.

Lạc Thần cũng coi như là người có tâm chí kiên định, nhưng dưới sự hành hạ ngầm khi sống trong cảnh tối tăm này, nàng chỉ cảm thấy nỗi tuyệt vọng đang ăn mòn nội tâm của nàng.

“Kẹt” một tiếng, cửa phòng hé ra một đường, mang theo những tia sáng chói mắt. Mấy miếng lương khô được ném vào.

Rất nhanh, trong phòng lại tối om.

Lạc Thần mò mẫm, nhặt mấy miếng lương khô lên, yên lặng ăn.

Mỗi ngày, chỉ những lúc ngắn ngủi mà cửa mở ra, nàng mới có thể cảm giác được rằng, thời gian đang trôi đi, mà nàng, vẫn còn sống.

Tinh thần bị hành hạ, thân thể ốm yếu, nàng không biết mình có thể sống trong cảnh như vậy được bao lâu.

Kẻ bắt nàng đối xử với nàng như vậy, chắc hẳn không phải cần nàng, mà là cần những tin tức có thể lấy từ miệng nàng.

Nhưng nàng có thể nói ra được những tin tức gì?

Đúng lúc ấy, cửa phòng lại được mở ra, có người trầm giọng nói: “Ra ngoài.”

Tôi rồi sao?

Lạc Thần thờ phào, bám vào vách tường đứng dậy, từ từ đi ra...

Dù sắp gặp phải chuyện gì, nàng cũng không muốn sống tiếp trong cái nơi tối tăm này.

Lập tức, nàng bị dẫn tới một gian địa lao.

Hình cụ khắp tường, ánh lửa mờ nhạt, tất cả đều giống với suy đoán của nàng...

Ngay sau đó, một lão nhân xấu xí, đôi mắt hẹp dài xuất hiện trước mặt Lạc Thần.

Quan sát nàng một lát, hán sắc bén nói: “Cô nương, tạp gia là Lý công công. Sau một năm, chúng ta lại gặp nhau. Đúng là biệt lai vô dạng.

Lạc Thần cả kinh, nàng không hề nghĩ rằng người bắt nàng là hán – tên công công theo bên cạnh Triệu hoàng khi ở đầu thú tràng.

Nàng nhớ lúc ấy, chính hấn đã tới báo cho nàng là có quý nhân hẹn gặp, muốn nàng đi hầu hạ, nhưng sau đó nàng đã nhân lúc hỗn loạn mà chạy trốn...

Dưới ánh mắt kinh ngạc của Lạc Thần, Lý công công nháy mắt với hai người đứng cạnh Lạc Thần, nàng liền bị lấy dây xích sắt trói vào tay, kéo lên trên cao.

Sau đó, Lý công công đi tới một góc của căn phòng, lấy lòng cười nói: “Đại nhân, đây là nữ tử mà ta đã nói với ngài.”

Giờ Lạc Thần mới biết có một người đang ngồi ở đó. Nhưng hơn nửa thân thể hấn lại bị bóng tối bao phủ, không thể thấy rõ mặt.

Nhìn thái độ của tên công công ấy, thân phận của người này hấn là không đơn giản, có lẽ người cho bắt nàng chính là hấn.

Không biết người nọ nói gì đó, Lý công công nghe rất chăm chú, nín nọt gật đầu liên tục.

Sau đó, Lý công công xoay người nhìn Lạc Thần, mắt sáng quắc, âm độc nói: “Cô nương, tạt gia không nói nhảm với người nữa. Lần này mời người tới, chỉ vì muốn hỏi người một chuyện. Trận đại hòa một năm trước có liên quan tới Nhiễm gia hay không?”

Nghe vậy, Lạc Thần run lên.

Trăm ngàn ý nghĩ hiện lên trong đầu nàng.

Nếu Lý công công không hỏi, sợ là nàng cũng đã quên là trận đại hòa kia có liên quan tới Nhiễm gia.

Dù sao đã qua lâu như vậy, tư hoàng tử của Triệu quốc đã sớm lên ngôi, mọi việc như đã có kết cục. Nàng cứ nghĩ sóng gió của chuyện ấy đã qua.

Nếu như việc này bại lộ, Nhiễm Chi Thần sẽ rơi vào tình cảnh như thế nào, nàng không biết được.

Có lẽ sẽ dựa vào thế lực mạnh mà không ai làm gì được, nhưng cũng có thể thành mục tiêu công kích của mọi người, tổn thương nặng đến nguyên khí.

Nàng cũng không biết nếu nàng bán đứng hấn, hấn sẽ làm gì với nàng.

Giống như khi nàng chạy trốn khỏi Nhiễm phủ, hấn cũng không truy bắt nàng. Ý nghĩ của hấn, tới giờ nàng cũng không thể hiểu được.

Có quá nhiều chuyện mà Lạc Thần không biết, nhưng nàng có thể chắc chắn là, muốn nàng bán đứng Nhiễm Chi Thần, nàng không làm được.

Hấn cứu nàng thoát khỏi miệng hổ, lại đưa nàng rời đi địa ngục, sao nàng có thể lấy oán báo ân.

Huống chi, dù nàng luôn không muốn thừa nhận, dù nàng vẫn luôn tự lừa gạt mình, nhưng hấn, chính là người mà nàng nhớ, thích, yêu...

“Không...” Lạc Thần nhìn Lý công công, ho khan, vô lực nói.

“Hôm đó, người rời đi với Nhiễm gia chủ, Vạn Thú Hí liền gặp phải đại hòa, thật sự sẽ không liên quan? Người đi theo Nhiễm gia chủ lâu như vậy, không biết được điều gì sao?” Lý công công lại hỏi lần nữa.

“Thật là không...” Lạc Thần vẫn trả lời như vậy.

Nghe vậy, Lý công công cười gằn, âm ngoan nói: “Xem ra, cô nương không muốn uống rượu mời, lại thích uống rượu phạt. Tạt gia phải suy nghĩ kỹ xem, mỹ nhân như hoa như ngọc thế này, tạt gia phải chiều đãi thế nào mới được?”

Vừa nói, hấn vừa cầm một cái roi dây gai treo trên tường xuống, nhìn một chút mới lắc đầu nói: “Roi này nếu quật xuống, e rằng tiểu thân thể mềm mại này sẽ thành da chóc thịt bong đi? Chắc, chắc, chắc, không được, thật đáng tiếc.”

Đề roi xuống, hấn lại lấy một thanh sắt đã bị nung đỏ ra, nhìn Lạc Thần, cười nói: “Gương mặt của cô nương đúng là có thể mê hoặc người khác. Người nói xem, nếu tạt gia dùng cái này ấn nhẹ một cái, kết quả sẽ như thế nào?”

Thấy ánh mắt Lạc Thần dần dần hiện lên vẻ sợ hãi, hấn hài lòng cười, lại lắc đầu thở dài: “Đáng tiếc, từ trước đến nay tạt gia là người biết thương hương tiếc ngọc, không thể xuống tay được.”

Dứt lời, hấn như nghĩ ra điều gì, hưng phấn nói to: “Thiếu chút nữa đã quên, trong địa lao này của ta, đúng là có một thứ thích hợp để chiều đãi cô nương.”

“Còn không mau làm cho cô nương nhìn xem” Lý công công nói với hai gã đại hán đứng cạnh Lạc Thần.

“Dạ!” Hai người lên tiếng đáp, sau đó ấn vào một chỗ trên mặt đất.

Một tiếng “kêu kẹt” vang lên, nơi dưới chân Lạc Thần bỗng tách ra. Tiếp đó, mặt đất mở ra giống như một cánh cửa.

Lạc Thần rơi xuống, nhưng vì còn bị xích sắt khóa ở cổ tay nên nàng bị treo trên không trung, không thể động đậy.

“Xề... xề...” thanh âm quái dị vang lên từ dưới chân nàng.

Lạc Thần cúi đầu nhìn, khiếp sợ đến toát ra đầy mồ hôi lạnh.

Dưới kia là một đàn rắn.

Trăm nghìn con rắn chằng chịt ở đó, còn không ngừng nhảy lên, suýt chút nữa là đến chân Lạc Thần.

Dưới ánh mắt hoảng sợ của nàng, tiếng nói của Lý công công lại vang lên: “Cô nương cẩn thận chút, đừng để ngã xuống. Những con rắn này đã bị đói không ít ngày, nay đã có thể đói bụng ăn người, dù là thú mà bình thường chúng không thể nuốt nổi, giờ thấy cũng sẽ tranh nhau. Nhưng cô nương cứ yên tâm, chúng đều không có độc, nếu bị cắn vài phát cũng không chết được, nhiều nhất là cắn từng miếng từng miếng một, cẩn thận nhấm nháp...”

Hắn chưa nói hết, Lạc Thần đã bắt đầu run rẩy.

Thấy thế, Lý công công đổi giọng, tức giận nói: “Sao? Bất giờ còn không chịu nói thật ra?”

“Không có. Theo ta được biết, thật sự là Nhiễm gia không liên quan gì tới trận đại hỏa đó.” Giọng nói của Lạc Thần đã run run, nhưng vẫn khẳng định đáp.

Nghe thế, sắc mặt Lý công công trầm xuống, ánh mắt ngoan độc, lại nói với hai gã đại hán: “Chần chờ gì nữa, không thấy cổ tay của cô nương bị siết đỏ lên rồi sao, mau cởi ra cho cô nương.”

“Vâng!”

“Rắc rắc”, xích sắt trên một bên tay của Lạc Thần đột nhiên rời ra, thân thể lung lay, mắt thấy sẽ rơi xuống.

Ngay khi một bên xích sắt còn lại chuẩn bị mở, Lạc Thần vuron người, bắt lấy nó, mới không bị rơi vào bầy rắn.

May mà nửa năm nay nàng luyện công phu, nếu không nàng sẽ không thể làm được như thế.

“Cô nương thật giỏi.” Lý công công cười, nhưng không kinh ngạc nhiều.

Lúc này, người ngồi đằng kia nói gì đó, Lý công công nghe vậy liền hỏi Lạc Thần lần nữa: “Cô nương vẫn không chịu nói, vậy để tạp gia đổi vấn đề khác là được. Nhiễm gia cùng Triệu hoàng bây giờ, cũng chính là tứ hoàng từ lúc trước có liên lạc gì đặc biệt với nhau không?”

Lạc Thần nắm chặt lấy xích sắt, kinh sợ hồi lâu mới khàn khàn nói: “Ta cũng không biết, nhưng hắn đối xử với quân chủ của bảy nước đều không mấy khác nhau.”

Thấy Lạc Thần vẫn khẳng khái như vậy, Lý công công bắt đầu tức giận.

Hắn nhìn Lạc Thần nói: “Nghe nói ngươi chạy trốn ra khỏi Nhiễm phủ, nếu đã phản bội Nhiễm gia, giờ cần gì phải trung thành như thế. Nói hết những gì ngươi biết ra, tạp gia sẽ cho ngươi một con đường sống.”

Hắn vừa nói xong, mặt Lạc Thần bỗng ánh lên vẻ hoảng hốt.

Thấy vậy, Lý công công tiếp tục nói: “Tạp gia đếm ba tiếng, nếu cô nương còn không chịu nói, vậy ngươi đi làm bạn với bầy rắn này đi.”

“Ba.”

“Hai.”

“Một.”

Tiếng “một” vang lên, Lạc Thần nhắm mắt lại. Lại mở mắt ra, nàng đột nhiên cười dài, bình tĩnh nhìn Lý công công, nói: “Cho dù chết, ta cũng không bán đứng hắn...”

Dứt lời, Lạc Thần đột nhiên thả tay ra, lập tức, thân thể liền rơi xuống.

Hai đại hán không kịp phản ứng, ngăn ra trong tích tắc, khi muốn ra tay cũng đã chậm.

Tình huống bất ngờ ấy khiến hai người họ và Lý công công đều thay đổi sắc mặt, quay lại nhìn người ngồi ẩn đằng kia.

Người nọ bỗng đứng dậy, bước nhanh tới, đẩy hai người còn đang đứng ngây ở đó ra, vội vàng cúi xuống nhìn vào bầy rắn.

Rốt cục, Lạc Thần đã thấy được khuôn mặt của hắn.

Khi bốn mắt nhìn nhau, người nọ không do dự đưa tay về phía Lạc Thần, nhưng do cái động quá sâu nên không thể kịp được.

“Đưa tay đây!” Một tiếng nói giận dữ vang lên trong tai Lạc Thần.

Nàng nâng tay lên, rồi lại yếu ớt thả xuống.

Vô số con rắn bò lên người nàng, trước khi chìm vào bóng tối, Lạc Thần thấy vẻ mặt kinh sợ của hắn. . .

Thì ra, người kia cũng có lúc sợ. . .

Bạn đang đọc truyện *Sủng Nô Nghịch Tập* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31

Sau khi Lạc Thần hôn mê, suốt mấy ngày liền đều không tỉnh lại.

Sinh nhật lần thứ hai mốt của Nhiễm Chi Thần lặng lẽ trôi qua trong sự an tĩnh của Nhiễm phủ.

Trước ngày ăn mừng, tân khách từ các nơi đến mới được báo tin là Nhiễm Chi Thần bị bệnh, hủy bỏ bữa tiệc. Trần Tử Nặc dùng rất nhiều quà đáp lễ để biểu đạt lòng áy náy, sau đó mọi người mới cụt hứng về nước.

Nhiễm Châu vừa náo nhiệt mấy hôm, nay lại trở về bình tĩnh.

Đêm khuya, trong Nhiễm phủ.

Nhiễm Chi Thần ôm thân thể có ngàn vết thương loang lổ của Lạc Thần, cẩn thận bôi thuốc cho nàng. Những vết thương nhỏ ấy có ở mọi chỗ trên cơ thể, mỗi lần bôi thuốc đều mất hơn nửa canh giờ.

Hắn kiên nhẫn thoa thuốc trên từng vết một, trên trán toát ra mồ hôi. Khi đã chắc chắn không còn để sót, hắn mới cầm quần áo mặc cho Lạc Thần.

Lạc Thần đang hôn mê nhưng hình như vẫn cảm thấy đau, nhíu chặt mày, cử động đầu, miệng vô thức lẩm bẩm “Đau. . .”

Nghe vậy, Nhiễm Chi Thần nắm chặt tay, hít một hơi thật sâu mới nhẹ nhàng ôm Lạc Thần vào ngực, trấn an nàng bằng cách vỗ nhẹ vào lưng nàng như đối xử với một đứa trẻ.

Một lúc sau, khuôn mặt Lạc Thần không còn vẻ đau đớn ấy nữa, yên tĩnh như lúc đầu.

Nhiễm Chi Thần thờ phào, khẽ đặt nàng xuống giường, đắp chăn xong mới xắn ống quần của mình lên.

Đôi chân rắn chắc của hắn cũng chẳng chịt những dấu răng.

Hôm đó, hắn thấy Lạc Thần hôn mê, đầu óc liền trống rỗng, không hề nghĩ ngợi gì đã liều mình nhảy xuống.

Giữa bầy rắn, hắn ôm Lạc Thần vào lòng để bảo vệ nàng.

Những hộ vệ bên ngoài thử mấy lần mới cứu được hai người ra khỏi hang rắn trơn, hẹp ấy.

Vì vậy, vết thương trên người Nhiễm Chi Thần cũng không kém là mấy so với Lạc Thần, thậm chí trên chân hắn còn bị nặng hơn.

Cầm chỗ thuốc còn lại lên, hắn bôi qua vài cái rồi nhấc chân lên, chui vào.

Đêm tĩnh lặng, hắn ôm Lạc Thần đi ngủ.

Tất cả dường như đều giống một tháng trước, nhưng thực tế lại rất khác nhau.

Thân thể vốn đầy đà của Lạc Thần nay gầy chỉ còn xương, khuôn mặt phấn ngọc cũng rất tiêu tụy, đôi môi ướm mọng lúc trước giờ khô nứt không chút máu.

Những thay đổi này, thời khắc nhắc nhở hắn rằng, Tiểu Bảo của hắn, đã phải chịu khổ rất nhiều.

Quá đau lòng, cánh tay hắn siết chặt hơn, nhìn gò má của Lạc Thần, nói nhỏ: “Sao lại sợ hãi thành như vậy. . .”

Hắn sẽ không dùng bất kì hình phạt nào, hắn chỉ. . . hắn chỉ dọa nàng mà thôi.

Dù cuối cùng nàng lại chủ động để rơi vào bẫy rắn, nhưng cũng chỉ bị vài con rắn không độc cắn thôi, sao đến nay còn chưa tỉnh lại?

Hắn vuốt ve khuôn mặt Lạc Thần, đôi lông mày mấy ngày chưa từng giãn ra lại nhúu nhiều hơn.

Từ khi được tin nàng chạy trốn, hắn đã mau chóng xử lý chuyện ở Đông Châu, thúc ngựa cả đêm về phủ.

Ấm về đã sớm tìm ra hành tung của nàng, nhưng hắn lại không vội hạ lệnh, chỉ án binh bất động chờ đợi.

Không phải là do hắn không muốn bắt nàng trở lại mà là do hắn không nghĩ ra được, nếu bắt về, hắn phải làm thế nào với nàng?

Giết không được, tha không được, sủng không được, phạt không được...

Cứ do dự, phiền muộn như vậy suốt một tháng, mãi đến khi nàng gặp Vương Dũng và Đông Tuyết, sắp chạy sang Khương quốc, hắn mới hạ quyết tâm bố trí như vậy.

Hắn cho nàng một cơ hội, đồng thời cũng là cho hắn cơ hội.

Nhưng không ai biết, khi hắn để Lý công công thăm vấn, đe dọa nàng, hắn đã căng thẳng, thậm chí là sợ hãi đến như thế nào.

Nếu nàng bán đứng hắn, hắn sẽ phải giết nàng sao?

Lúc ấy, rất nhiều lần hắn muốn cho ngừng lại. Nhưng hắn vẫn không ché bản thân, tiếp tục tiến hành.

Đây là một sự khảo nghiệm, và cũng là một cơ hội.

Nhìn Tiểu Bảo của hắn rõ ràng rất sợ hãi, rõ ràng yếu đuối vô lực, lại vẫn khẳng định câu trả lời của nàng, hắn nghĩ rằng, nếu nàng có thể làm như thế đến cuối, sau này, nàng sẽ là người hắn mà hắn đặt trong tim, trong ngực.

Cũng may, Tiểu Bảo đã không khiến hắn thất vọng.

Phút giây cuối cùng kia, nàng ôn nhu cười nhẹ nói câu “cho dù chết, ta cũng không bán đứng hắn”, khiến hắn cảm thấy hắn chưa bao giờ vui vẻ và được giải thoát đến vậy, tới mức làm trái tim hắn nóng lên.

Nhưng tiếp đó, hành động quyết tuyệt của nàng lại khiến hắn như rơi vào hầm băng.

Hắn không biết lúc đó hắn đã nghĩ gì, thậm chí còn không biết mình đã làm những gì.

Hắn chỉ nhớ là đến tận khi hắn ôm nàng vào lòng, đến khi những con rắn kia cuốn quanh hắn, cắn hắn, hắn mới nhận ra tim hắn lại được đập một lần nữa.

Mấy ngày này nàng hôn mê, hắn vẫn trông chừng nàng như vậy, không bước ra khỏi cửa một bước nào.

Hắn tự nói với mình, hắn sẽ không hối hận.

Lòng kiêu ngạo của hắn không cho phép phản bội. Nếu không làm vậy, sao hắn có thể tha thứ cho nàng, tiếp tục để nàng sống bên cạnh mình.

Vậy nên, hắn không hối hận.

Hắn có thể làm sai, nhưng không thể hối hận.

Dù thật sự là hắn làm sai, hắn cũng không hối hận.

Cứ như vậy, hắn tự nhủ mình, không hối hận, không hối hận...

Nhưng nhìn nàng ngày qua ngày không tỉnh lại, nhìn khuôn mặt tuyệt mỹ lại tiều tụy của nàng, một nỗi chua xót cứ len lỏi vào trong người hắn...

“Tỉnh lại đi, Tiểu Bảo...” Hắn áp vào trán nàng, nhẹ nhàng nói. Tiếng nói hắn mang theo mấy phần vô lực, mấy phần yếu ớt, thậm chí còn có cầu khẩn.

Lạc Thần tỉnh lại vào đêm thứ bảy.

Vừa mở mắt, nàng đã nhìn thấy đôi mắt đầy tơ máu của Nhiễm Chi Thần.

Lúc ấy, nàng biết nàng đã thành công.

Hôm ấy, người ngồi ẩn ở đó khiến nàng có điều hoài nghi, nhưng do ánh sáng quá yếu, nàng chỉ nhìn thấy nửa thân người của hắn, khuôn mặt lại không thấy rõ được.

Lúc đầu, nàng không hề nghĩ đó là Nhiễm Chi Thần.

Mãi tới cuối cùng, nàng mới vô tình phát hiện ra tay của người kia, vô nhẹ từng cái lên đầu gối của mình. Bất chợt, nàng thấy động tác ấy quen thuộc lạ thường.

Nếu cái đầu gối kia, được đổi thành ngao khuyển...

Hai hình ảnh ấy sẽ khớp vào nhau.

Lạc Thần biết, chỉ với điểm này thì không thể chắc chắn đó là Nhiễm Chi Thần được, nhưng thời gian đã không cho nàng nghĩ nhiều lắm.

Khi Lý công công đếm ngược, nàng chỉ có thể cho đó là hấn.

Nếu đúng, nàng có thể có được một con đường sống.

Nếu sai... Dù sao cũng chết, sai thì sai đi.

May thay, nàng đã đoán đúng. Rắn trong hang ấy đúng là không có độc như lời của Lý công công, mà người ẩn thân đằng kia cũng đúng là Nhiễm Chi Thần.

Thấy vẻ mặt kinh sợ của hấn, nàng đã biết là nàng không phải chết, hấn sẽ cứu nàng, hoặc vì câu nói của nàng trước khi nhảy xuống mà tha thứ việc nàng chạy trốn...

Sau một đêm không ngủ, Nhiễm Chi Thần thấy Lạc Thần tỉnh lại thì vui sướng vô cùng.

Hấn há miệng định nói gì đó, nhưng như nghĩ ra điều gì đó nên lại cụp mắt, che đi những gợn sóng, giọng nói khàn khàn mà bình tĩnh hỏi: “Vì sao chạy trốn?”

Lạc Thần sững sốt. Nàng vừa tỉnh đã hỏi nàng chuyện này sao?

Vì sao... Vì sao đây?

Trong lòng nàng không khỏi cười khổ.

Chẳng lẽ muốn nàng nói, thân phận của nàng đề tiện như lục bình, nhưng lại không cam lòng làm đầy tớ, vọng tưởng đạt được tự do?

Hay là muốn nàng nói, dưới thế đạo mà vạn vật đều không khác gì con chó, nàng phí hết tâm tư, bất chấp nguy hiểm, để đổi lấy hai chữ “tôn nghiêm”?

Hoặc là nàng phải nói, bởi vì hấn – Nhiễm Chi Thần mà hoàng đế cũng dám giết, dù sủng ái, che chở nàng, lại không thể đối xử bình đẳng với nàng?

Nếu nàng nói như vậy, có phải là thật buồn cười không?

Nghĩ tới đây, nàng mở mắt, Nhiễm Chi Thần vẫn đang nhíu mày, nàng suy yếu nhìn hấn rồi rất nhanh rời đi.

Nhưng vẻ đau xót chợt lóe kia vẫn bị Nhiễm Chi Thần bắt lấy.

Lạc Thần lại ho khan một tiếng, dưới ánh mắt lo lắng của Nhiễm Chi Thần, vô lực lại thê lương nói: “Năm trước, Tiểu Bảo nghe nói, chủ thượng... sẽ kết hôn với thất biểu tiểu thư... Không biết tại sao, trong lòng ta vừa buồn bực, vừa khó chịu. Nghĩ tới chủ thượng sẽ mất qua mây lại, ôm một cô gái khác, ta sẽ chỉ muốn trốn đi... cho dù nguy hiểm, cho dù khó khăn cũng muốn trốn đi...”

Câu nói này có ba phần thật, bảy phần giả, đến chính nàng đều phải tin.

Đồng thời, nàng cũng lý giải những hành động của nàng là do ghen tỵ.

Nghe vậy, Nhiễm Chi Thần ngẩn ra.

Hấn đã nghĩ vô số nguyên do, như không thể ngờ đáp án lại là như vậy!

Nhưng chính một lý do hoang đường như vậy, không biết tại sao lại khiến nổi tức giận vẫn ở trong người hấn suốt một tháng qua dần biến mất.

Hơn nữa, hấn còn thấy vui vẻ.

Mặc dù biết đáp án này có chỗ đáng ngờ, có lẽ còn có điều gì khác, nhưng hấn đã để cho bản thân mình tin nàng.

Như mau chóng muốn xác nhận lời của nàng, hấn chợt nghĩ tới lá thư mà Nhiễm quân gia gửi cho hấn.

Với nội dung của bức thư, Tiểu Bảo của hấn đúng là bắt đầu chuẩn bị chạy trốn từ năm trước. Mà ngày nàng rời khỏi Nhiễm phủ cũng là ngày cậu hấn đưa thất biểu muội tới thăm.

Nghĩ tới đây, Nhiễm Chi Thần cười nhẹ, ôm Lạc Thần, như sủng ái, như thờ dài nói: “Đứa ngốc, ngươi có thể chạy trốn đi đâu?”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Nô Nghịch Tập* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32

Edit: Awu

Beta: Yun

Nghĩ tới đây, Nhiễm Chi Thần cười nhẹ, ôm Lạc Thần, như sủng ái, như thờ dài nói: “Đứa ngốc, ngươi có thể chạy trốn đi đâu?”

Tại thời buổi loạn lạc này, sở hữu dung nhan tuyệt thế như vậy, rời khỏi hân thì nàng có thể đi đâu?

Điểm này chắc nàng cũng đã phải nghĩ tới. Xem ra, quả thật là như lời nàng nói, cho dù biết nguy hiểm, gian nan nhưng nàng vẫn bị lòng đồ kỵ làm cho hồ đồ.

“Ta cũng không biết Tiểu Bảo lại là một hũ giấm chua đâu.” Nhiễm Chi Thần hàm xúc nói.

Từ trước đến nay, nữ tử ghen tị chính là tới kỵ, nhất là thân phận hèn mọn như Lạc Thần, cho dù đồ kỵ, thì trên danh nghĩa cũng không có tư cách ấy, chỉ càng khiến cho nhà cửa không yên thôi.

Nhiễm Chi Thần nói như vậy, nhưng khuôn mặt lại không hề có ý trách cứ.

Lạc Thần quan sát một chút, thấy hân không có vẻ bất mãn mới dần dần yên lòng. Xem ra, chuyện nàng tự ý chạy trốn coi như đã được bỏ qua.

Nàng biết, đàn ông dù nói ghét những người phụ nữ có tính đồ kỵ, nhưng nếu không làm ảnh hưởng tới hưng trí của bọn họ, thì việc có nữ nhân ăn chút dấm chua ngược lại còn khiến cho họ vui vẻ.

Khác với những lý do khó mở miệng kia, nàng nói như vậy, dĩ nhiên có thể khiến hân thôi nghi ngờ.

Nay, nàng đã về Nhiễm phủ, không thể vì chuyện chạy trốn mà khiến Nhiễm Chi Thần có sự xa cách với nàng. Nếu không, e rằng cuộc sống của nàng sẽ khổ không nói hết.

Ngẫm lại, từ khi xuyên không đến giờ, nàng đã bị hồ vồ, rắn cắn mà vẫn có thể sống được, cũng xem như mạng lớn.

Nàng không biết lần sau sẽ còn có nguy hiểm nào chờ nàng, cũng không biết con đường của nàng sẽ dẫn đến đâu, nhưng chỉ cần không chết, thì dù sống một ngày, nàng cũng phải cố gắng để được sống tốt.

Vì vậy, việc tự mình chuốc lấy khổ, như chọc giận Nhiễm Chi Thần chẳng hạn, nàng không muốn làm.

Lên kế hoạch nửa năm, xem xét xung quanh, cuối cùng lại dễ dàng bị bắt về. Quả nhiên như lời Nhiễm Chi Thần, nàng đúng là ngốc, cứ tưởng như vậy là có thể thoát khỏi hân.

Lần này thất bại, nàng không còn đủ sức lực để nghĩ xem đó là bài học hay là kinh nghiệm. Hiện tại, nàng chỉ muốn buông xuống tất cả, ngủ một giấc an ổn...

Có lẽ do quá suy yếu, Lạc Thần chỉ tỉnh một lát rồi lại ngủ thiếp đi.

Nhiễm Chi Thần thấy nàng lại nhắm mắt, gọi khẽ mấy tiếng mà không được đáp trả, nên bắt đầu lo lắng. Vốn định đánh thức nàng, nhưng nhìn khuôn mặt mệt mỏi ấy, hân do dự.

Sau đó, hân chỉ gọi đại phu đi vào, khi đã chắc chắn rằng Lạc Thần chỉ đang ngủ, hân mới thờ phào nhẹ nhõm.

Ngày hôm sau, trời còn chưa sáng, Lạc Thần đã bị cơn đau làm tỉnh lại.

Vừa mở mắt, nàng đã thấy mình đang khóa thân, được Nhiễm Chi Thần ôm để thoa thuốc.

Phát hiện ra nàng đã tỉnh, hân ngừng đầu lên nhìn nàng, sau đó lại cúi xuống. Về mặt hân rất bình thản, như thể hành động của hân không có gì là không ổn.

Mặc dù hai người cũng từng đã từng trần trụi đối mặt nhau, nhưng Lạc Thần vẫn cảm thấy mất tự nhiên, khiến nàng dấy dục. Nhiễm Chi Thần không vui nói: “Đừng động đây.”

Nghe vậy, theo bản năng, Lạc Thần ngừng dấy, giữ im cho Nhiễm Chi Thần bôi lên toàn thân nàng.

Trong lúc lúng túng, Lạc Thần cúi đầu, muốn nhìn tình trạng vết thương trên người mình. Đột nhiên, Nhiễm Chi Thần cầm một bộ quần áo trùm lên mặt nàng, khàn giọng nói: “Bây giờ đừng xem, đợi mấy ngày nữa tốt lên rồi hãy nhìn.”

Lạc Thần sùng sốt, nhưng sau đó lập tức hiểu ra.

Bộ dạng nàng lúc này chắc là rất khó coi. Trăm lỗ ngàn loét, vết thương trải đầy?

Hắn sợ nàng không chấp nhận được sao?

Nghĩ đến đây, Lạc Thần ngậm cười tự giễu. Hang rắn nàng còn dám nhảy, chút vết thương này có là gì đâu.

Nhưng nhận thấy động tác nhẹ nhàng của Nhiễm Chi Thần, cặp mắt đã bị quần áo che kín của Lạc Thần trở nên phức tạp.

Sao hắn có thể như thế?

Rõ ràng người khiến nàng vô cùng tuyệt vọng là hắn, nhưng hôm nay, người đối với nàng rất ôn nhu cũng là hắn. . .

Nàng không biết cảm giác của mình là gì nữa. lát sau, nàng chỉ phải nén tiếng thở dài, nhắm hai mắt lại.

Bôi thuốc cho Lạc Thần xong, Nhiễm Chi Thần đắp chăn cho nàng, nhẹ giọng nói: “Ngủ tiếp một lúc nữa đi.”

Sau đó, hắn vội vã rời phòng.

Hôm nay là ngày giỗ của Nhiễm Chi Uyên, hắn phải đến Lăng viên bái tế một chút.

Cũng may là Lạc Thần đã tỉnh lại, hắn có thể an tâm hơn.

Trên đường tới Lăng viên, hắn bỗng nhớ ra, ngày này năm ngoái, hắn từng nói với Lạc Thần, năm nay sẽ dẫn nàng cùng đi.

Nhưng giờ... Đúng là mọi việc khó mà lường trước được.

Không sao, còn có năm sau, năm sau nữa. . .

Nhiễm Chi Thần lẳng lặng đứng trước mộ của Nhiễm Chi Uyên, ánh mắt xa xăm, nhưng không còn thê lương như trước.

Khác với dĩ vãng, ngày hôm nay hắn không mang theo bầu rượu, hơn nữa chỉ ở đó nửa canh giờ liền phóng ngựa đi.

Trước khi đi, hắn nói một câu trước bia mộ Nhiễm Chi Uyên: “Huynh trưởng, quá nhiều năm rồi, ta cũng đã mệt mỏi. Bây giờ có người ở bên thật là tốt. Sau này ta vẫn muốn tiếp tục được tốt như thế...”

#####

Nghe lời Nhiễm Chi Thần, Lạc Thần đã ngủ sau khi hắn đi không bao lâu. Đến khi tỉnh lại lần nữa, nàng nhìn thấy đôi mắt đen nhánh của Nhiễm Chi Vũ.

Thấy Lạc Thần tỉnh lại, hắn nở nụ cười, vui mừng nói: “A Thần, rốt cuộc ngươi cũng tỉnh. Ta đến đây rất lâu rồi. Nhị huynh không cho ta đánh thức ngươi.”

Lạc Thần cũng cười với hắn.

Nhiễm Chi Vũ nhìn chăm chăm vào khuôn mặt tiêu tụy của nàng, ngừng cười, nhíu mày lại, bất mãn nói: “A Thần, sao ngươi lại trở nên...”

Từ “xấu” kia đến bên miệng, thì bị hắn nuốt vào.

Thấy thế, Lạc Thần thấy dở khóc dở cười. Ngày thường hắn nói nàng xấu nàng cũng không để ý. Nhưng hôm nay hắn áp úng như vậy lại khiến nàng không biết phải làm gì mới được.

Đúng lúc này, giọng nói của Nhiễm Chi Thần truyền đến: “Ngươi đã nhìn thấy người rồi, về đi. Sau này biết điều một chút, nếu lại náo loạn nữa, đừng trách ta phạt ngươi.”

Lạc Thần quay đầu nhìn, thấy một chiếc bàn trong phòng ngủ, chẳng biết đã được kê từ bao giờ. Mà Nhiễm Chi Thần đang ngồi ở đấy, vùi đầu phê duyệt cái gì đó, nói chuyện với Nhiễm Chi Vũ cũng không ngừng đầu lên.

Mấy hôm nay, Nhiễm Chi Thần luôn ở cạnh Lạc Thần, công việc đã chồng chất không ít. Sau khi Lạc Thần tỉnh lại hắn mới bắt đầu xử lý, bởi vậy lúc này

vô cùng bận rộn.

Nhiệm Chi Vũ nghe thế, bất mãn bĩu môi nhưng vẫn nghe lời nói: “A Thần, lần sau ta lại đến thăm ngươi.” Dứt lời hần dẫn Đại Bảo rời đi.

Sau khi hần đi, một tỳ nữ bước vào, tay bưng bát cháo trắng.

Hơi nóng bốc lên, mùi thơm lan tỏa khiến Lạc Thần cảm thấy đói bụng.

Nhiệm Chi Thần đặt bát xuống, đi tới đỡ Lạc Thần dậy rồi cầm lấy bát cháo, múc một muỗng cháo đưa tới miệng Lạc Thần.

Tim Lạc Thần run lên, nhưng vẫn mở miệng nuốt vào.

Cháo đủ ấm, mùi cũng rất thơm, khiến nàng ăn một cách ngon lành.

Nhiệm Chi Thần nhìn Lạc Thần ăn, ánh mắt hài lòng, thần nhiên cười.

Chỉ chốc lát sau, bát cháo đầy đã thấy đáy.

Hần lấy chiếc khăn từ tay tỳ nữ lau miệng cho Lạc Thần, vừa định nói gì thì thấy Lạc Thần thay đổi sắc mặt, đột nhiên nôn tất cả chỗ cháo vừa ăn xong vào người hần.

Tỳ nữ đứng cạnh kêu ra tiếng, khuôn mặt Lạc Thần cũng tỏ vẻ sợ hãi.

Sắc mặt của Nhiệm Chi Thần đen kịt lại, trầm giọng nói với tỳ nữ: “Đi lấy một bát khác.” Nói xong, hần đứng lên đi sang phòng bên.

Hần thay quần áo xong thì cháo cũng được bưng lên. Hần lại cầm lấy bát, múc từng muỗng cho Lạc Thần ăn.

Lần này, Lạc Thần mới ăn được nửa bát đã nôn ra, nhưng vì đã có kinh nghiệm nên không nôn vào người Nhiệm Chi Thần nữa.

Vậy mà sắc mặt hần lại khó coi hơn lần trước.

“Lấy bát khác đến!” Nhiệm Chi Thần quát tỳ nữ, âm thanh nóng nảy.

Vẫn là mùi cháo thơm nức kia nhưng giờ Lạc Thần lại thấy thật kinh khủng. Nàng nhìn Nhiệm Chi Thần, lắc đầu van xin.

Nàng thật sự không muốn ăn.

Nhiệm Chi Thần trầm mặt, đưa thìa đến bên miệng nàng, kiên quyết nói: “Ăn.”

Lạc Thần khựng lại, nhưng vẫn lắc đầu.

Nhiệm Chi Thần hít một hơi thật sâu, ** nhấn nhin nói: “Đại phu nói ngươi phải ăn cháo trước rồi mới có thể uống thuốc. Bây giờ ngươi còn rất yếu, chẳng lẽ ngươi không biết? Cháo không ăn, thuốc không uống, ngươi không muốn sống nữa sao?”

”Không phải. . .” Lạc Thần thều thào nói.

Không phải nàng không muốn ăn, nàng cũng muốn mau chóng khỏe lại, cảm giác ốm đau, toàn thân vô lực như thế này thật sự rất tệ.

Nhưng nàng thật sự nuốt không trôi, thức ăn vừa vào dạ dày liền có cảm giác quay cuồng *** không ngừng, khó chịu mà nôn ra.

Thấy Lạc Thần không há miệng, Nhiệm Chi Thần đặt chén xuống, bóp cằm của nàng ép nàng phải há miệng ra, lại bưng chén cháo lên đổ vào miệng nàng.

. . .

Cứ như vậy, Lạc Thần ăn rồi ói, ói rồi ăn, sau vài lần đã bị giày vò đến mức không còn chút sức lực.

Mà vẻ mặt đau lòng của Nhiệm Chi Thần cũng không che dấu được nữa.

Một lúc sau, nhìn Lạc Thần khổ sở nôn chút thức ăn còn lại trong dạ dày ra, toàn thân dơ bẩn, hần rút cục ôm chặt lấy nàng, miệng liên tục lẩm bẩm: “Không ăn, không ăn. . .”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Nô Nghịch Tập* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33

Trước khi gặp Vương Dũng, vốn dĩ Lạc Thần cũng đã cảm lạnh, chưa khỏi hoàn toàn đã bị bắt đi, ở trong xe ngựa thiếu cơm thiếu nước mấy ngày, bệnh tình tăng thêm không ít.

Tiếp theo, nàng lại bị giam ở trong mật thất tối tăm không thấy ánh mặt trời, tâm lý và thân thể bị nỗi hoảng sợ, bất an hành hạ nghiêm trọng.

Sau đó trong địa lao, nàng bị treo lên thẩm vấn khá lâu, rồi lại rơi vào hang rắn. Bị rắn cắn là phụ, quan trọng nhất là đã kinh sợ nặng nề. Hơn nữa, nàng lại hôn mê phải nằm trên giường mấy ngày mới tỉnh.

Tất cả đã khiến thân thể của nàng suy yếu tới cực điểm.

Nhất là cái dạ dày yếu ớt, đột nhiên bãi công như đã không thể chịu đựng được nữa.

Mặc dù ý chí sống sót của Lạc Thần rất mạnh, mặc dù là nàng cảm thấy rất đói bụng, nhưng một hạt cơm nàng cũng không nuốt nổi. Nếu nàng dám ăn thì chỉ sau một lát cũng sẽ nôn ra hết.

Vì vậy, từ sau khi thanh tỉnh, liên tiếp vài ngày nàng chỉ có thể uống canh để chống trụ.

Thậm chí, cứ đến chạng vạng tối, nàng lại lên cơn sốt nhẹ tới tận sáng, ngày tiếp theo lại bị tái phát. Lặp đi lặp lại như thế, Lạc Thần suy yếu dần đi theo từng ngày, mỗi ngày có gần mười canh giờ đều ngủ mê man.

Trong thời gian này, khuôn mặt luôn không chút thay đổi của Nhiễm Chi Thần ngày một âm trầm.

Toàn bộ Nhiễm phủ vắng lặng như ve sầu mùa đông.

Nhất là những đại phu, hầu như ngày nào cũng phải hứng chịu lửa giận của hắn.

Cũng may, cuộc sống như thế không kéo dài bao lâu.

Mấy ngày sau, cao tăng ở núi Mục Thác – thần y Trần phượng trượng nhận được bức thư khẩn thiết của Nhiễm Chi Thần đã kết thúc bế quan sớm hơn, cả đêm xuống núi để tới Nhiễm phủ.

Sau khi đổi nhiều loại phương thuốc, phối hợp với việc châm cứu trị liệu, bệnh tình Lạc Thần đã khá hơn.

Dần dần, nàng đã có thể ăn những thức ăn nhẹ, sức ăn cũng khôi phục từng ngày. Chứng sốt nhẹ lúc chiều tối cũng nhờ sức đề kháng gia tăng mà không phát tác nữa.

Vì thế, cả Nhiễm phủ thở phào một hơi.

Trong phòng ngủ, Nhiễm Chi Thần nhìn Lạc Thần ăn canh trứng, ý cười hiện lên trong mắt.

Mấy hôm nay, nhìn nàng ăn dường như đã thành thú vui lớn nhất của hắn. Mỗi khi thấy lượng ăn của nàng nhiều thêm được chút ít, trong lòng hắn lại cảm thấy vui vẻ.

Lạc Thần ăn xong canh, tỷ nữ cầm bát ra ngoài.

Nhiễm Chi Thần ôm lấy nàng, ước chừng nàng lại nặng hơn vài ngày trước một ít, hắn mới hài lòng gật đầu.

Đúng lúc này, người hầu đứng ngoài cửa bẩm báo: “Chủ thượng, ngoài cửa có một người phụ nhân tên là Đông Tuyết, nói muốn gặp Bảo cô nương.”

Trong sự kinh ngạc của Lạc Thần, Nhiễm Chi Thần nói: “Hỏi nàng xem có chuyện gì.”

“Vâng.” Người nọ cung kính đáp rồi lui xuống.

Lạc Thần nhớ tới tiếng thét kinh hãi của Đông Tuyết khi nàng bị Vương Dũng bỏ thuốc mê, trong lòng hơi bồn chồn. Nàng nhìn Nhiễm Chi Thần, ngập ngừng hỏi: “Chủ thượng, tỷ nữ kia của ta có biết chuyện mà phu quân nàng làm không?”

Nghe vậy, Nhiễm Chi Thần nâng mi nhìn nàng, tùy ý nói: “Ta chỉ sai người tìm tên nam nhân kia, còn người phụ nữ đó có thể biết, có thể không.”

Nhận được đáp án nửa vơi ấy, Lạc Thần nhú mày suy tư.

Không lâu sau, người hầu vừa rồi trở lại, bẩm nói: “Chủ thượng, phụ nhân kia viết một phong thư, muốn chuyển cho Bảo cô nương.”

“Cầm vào đi.” Nhiễm Chi Thần nói.

“Vâng.” Người hầu đi vào, đưa thư đến tay Lạc Thần.

Lạc Thần mở thư ra, cẩn thận đọc qua một lượt.

Trong thư nói rằng, lúc ấy Vương Dũng bị người uy hiếp, gạt Đông Tuyết hạ độc cho Lạc Thần. Sau khi Lạc Thần bị bắt mấy hôm, hắn đã bị người ta giết chết. Một mình Đông Tuyết lẻ loi, hiu quạnh, sống rất khó khăn *. Sau đó nàng nghe nói Nhiễm phủ triệu tập toàn bộ đại phu có y thuật cao trong Nhiễm châu để cứu một người tỳ nữ tên là Lạc Thần thì mới biết được Lạc Thần đang ở đó. Vì vậy, nàng tới đây để nương nhờ Lạc Thần, hy vọng được hầu hạ bên người nàng.

Xem xong, Lạc Thần chậm rãi thở dài, ngẩng đầu nhìn Nhiễm Chi Thần, cân nhắc rồi nói: “Chủ thượng, Vương Dũng chết rồi?”

Thật ra, nàng vốn định hỏi rằng có phải hắn đã phái người giết chết Vương Dũng hay không, nhưng đến bên miệng thì vẫn sửa lại.

Nhiễm Chi Thần nói một cách đương nhiên: “Ừ, hắn phản bội người.”

Hắn vừa nói vừa cầm lấy bức thư trong tay Lạc Thần, đọc sơ qua một lần rồi tiện tay ném xuống.

Lạc Thần nghe xong, kinh ngạc đến mức không biết phải nói gì.

Nói vậy, Vương Dũng là do hắn giết, nhưng không ngờ lý do lại là như thế này.

Vương Dũng phản bội nàng là thật, nhưng chẳng phải đó là do Nhiễm Chi Thần ra chỉ thị sao?

Hắn chẳng những không thưởng cho Vương Dũng mà còn giết hắn.

Nhìn vẻ mặt lạnh nhạt của Nhiễm Chi Thần, Lạc Thần bất đắc dĩ nghĩ, chắc cũng chỉ có người này mới có thể nói những chuyện vô lý một cách đàng hoàng như vậy.

Nàng có thốn thức, nhưng lại không đồng tình. Nàng vẫn ghi hận việc Vương Dũng phản bội.

Nhớ tới Đông Tuyết, nàng đắn đo một lát rồi thỉnh cầu Nhiễm Chi Thần: “Chủ thượng, tỳ nữ của ta hắn là không biết trước chuyện hôm đó. Ta với nàng dù sao cũng từng là chủ tớ, nàng vẫn luôn trung thành với ta, xin chủ thượng thưởng cho nàng ít tiền tài, phái mấy người hộ tống nàng về nhà.”

Nhiễm Chi Thần trầm mặc một lát mới từ từ nói: “Nếu người muốn giữ nàng lại bên người, cũng không phải là không thể.”

Lạc Thần lắc đầu, thần nhiên đáp: “Không cần.”

Nàng cũng không nói rõ nguyên nhân.

Nhiễm Chi Thần nghe lời này, đáy mắt lộ vẻ khen ngợi, gật đầu: “Ta sẽ an bài.”

Hôm ấy, Nhiễm Chi Thần phái người đưa Đông Tuyết về Triệu quốc.

Theo Lạc Thần, Triệu quốc dù sao cũng là quê hương của Đông Tuyết, sẽ tốt hơn là sống xa lạ tại đất khách. Huống chi, Nhiễm Chi Thần đã an bài thì hẳn là sẽ ổn thỏa.

Vì vậy, Lạc Thần vẫn khá yên tâm.

Với Đông Tuyết, Lạc Thần thấy hơi phức tạp.

Nhìn những gì Đông Tuyết nói trong thư, kết hợp với tình hình lúc nàng bị bắt đi, Lạc Thần đã đoán ra đại khái mọi chuyện.

Ngày ấy Lạc Thần gặp Vương Dũng, quả thật là trùng hợp mà thôi. Vương Dũng cũng không có chút quan hệ nào với Nhiễm gia.

Chẳng qua về sau, Nhiễm Chi Thần không muốn để Lạc Thần biết bắt nàng là người của Nhiễm gia mới nhân lúc Vương Dũng đi chợ, sai Lý công công uy hiếp hắn, khiến hắn phải hạ thuốc mê cho Lạc Thần.

Trong chuyện này, Đông Tuyết hẳn là không biết gì, nếu không khi Lạc Thần hôn mê, nàng đã không kinh ngạc như vậy.

Lại nói, Vương Dũng coi như bị tai bay vạ gió, Đông Tuyết càng vô tội hơn.

Nhưng dù như thế, Lạc Thần vẫn không thể giữ nàng lại.

Những quyết định của con người đôi khi cũng bị ảnh hưởng bởi cảm giác. Vốn dĩ Lạc Thần rất tin tưởng Đông Tuyết, nhưng qua chuyện này, lòng tin ấy đã bị một tầng bóng ma bao phủ.

Trong mấy ngày bị giam ở xe ngựa, nàng đã vài lần nghĩ xem Đông Tuyết có cùng Vương Dững phản bội nàng hay không.

Đầu bây giờ nghĩ lại, khả năng này rất nhỏ nhưng một khi đã có lần đầu hoài nghi thì sẽ có lần thứ hai, lần thứ ba. Nếu muốn Lạc Thần tin tưởng nàng như trước là không thể.

Hơn nữa, nói như thế nào thì Vương Dững chết cũng có liên quan tới Lạc Thần, Nhiễm gia lại là hung thủ trực tiếp giết hắn.

Đông Tuyết cùng Vương Dững là vợ chồng, Lạc Thần không thể để nàng ở tại Nhiễm phủ.

Kiếp trước, khi được nhận vào làm việc, người đại diện của nàng đã dặn kỹ nàng, phải đề phòng những người bị nàng giẫm dưới chân còn hơn những người xếp trước nàng. Mà so với những người đắc tội nàng, nàng càng phải cẩn thận những người mà nàng đã đắc tội.

Dù Vương Dững phản bội nàng trước, nhưng có rất nhiều chuyện, lập trường khác nhau, cái nhìn cũng khác nhau. Nàng không thể chắc chắn rằng Đông Tuyết sẽ không oán hận nàng trước cái chết của Vương Dững.

Từ trước đến nay, Lạc Thần không phải là người dễ dàng tin tưởng người khác, Đông Tuyết đã là một trường hợp đặc biệt. Vì Đông Tuyết là người mà Lạc Thần tiếp xúc đầu tiên khi chuyển kiếp, cùng với trí nhớ của thân thể này mới khiến Lạc Thần tin nàng như vậy.

Nhưng đến nay, niềm tin đã mất, chút đặc biệt ấy tự nhiên cũng không còn tồn tại. Lạc Thần không phải thánh mẫu, sẽ không vì thương hại nàng mà đặt một nhân tố nguy hiểm ở bên người.

Sống trong thế đạo này, cẩn thận đến mấy cũng chưa chắc đã được yên ổn, nếu là nhân từ, yếu lòng, không quả quyết, e là chết như thế nào cũng không biết. Với bản thân mình Lạc Thần còn phải nhân tâm, nhảy vào hang rắn, thực sự không có sức lực chạy tới đồng tình người khác.

Đảo mắt đã qua nửa tháng, Lạc Thần ngày một khôi phục.

Sức ăn của Lạc Thần đã trở lại bình thường, mỗi ngày cũng có thể xuống giường đi lại một chút, chỉ có điều thân thể vẫn gầy yếu, sắc mặt còn hơi trắng.

Đêm hôm ấy, trước khi đi ngủ, Nhiễm Chi Thần theo thường lệ ôm nàng để đo trọng lượng, phát hiện nàng nặng hơn chút mới hài lòng gật đầu, miệng nói: “Còn quá gầy, phải ăn nhiều hơn nữa.”

Lạc Thần đáp, nhưng trong lòng thấy bất đắc dĩ.

Mỗi khi hắn làm động tác này, nàng lại có một cảm giác kỳ quái, giống như nàng là một con lợn được nuôi trong chuồng, chủ nhân chính là hắn, ngày ngày cho nàng ăn, đợi nàng lớn lên để làm thịt, thậm chí còn thường xuyên đo lường xem có tăng được cân thịt nào không, xem còn bao lâu nữa có thể ăn.

Lạc Thần đang suy nghĩ miên man bỗng nghe thấy Nhiễm Chi Thần nhàn nhạt tuyên bố, ánh mắt sâu thẳm: “Chờ thân thể của ngươi khỏi hắn, ta sẽ muốn ngươi.”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Nô Nghịch Tập* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34

Beta: Yun

Lạc Thần còn đang suy nghĩ miên man, Nhiễm Chi Thần đã tuyên bố, ánh mắt sâu thẳm: “Chờ thân thể của ngươi khỏi hắn, ta sẽ muốn ngươi.”

Lạc Thần run lên trong lòng, không nói gì, nhanh chóng cúi đầu xuống, vùi mặt vào lồng ngực của Nhiễm Chi Thần để giấu đi vẻ khác thường của nàng.

Trong nháy mắt, Nhiễm Chi Thần sững sốt, có chút kinh ngạc. Kể từ khi hai người ở chung hơn một năm qua, đây là lần đầu tiên Lạc Thần chủ động thân cận với hắn.

Nhìn dáng vẻ e thẹn không thôi nấp trong ngực mình này, hắn khẽ cười một tiếng, đặt tay lên mái tóc dài đen mượt như gấm của nàng, nhẹ nhàng vuốt ve qua lại, giọng hơi khàn, nói: “Khỏe lại nhanh lên.”

“Ừ.” Lạc Thần mềm mại mà nhu thuận lên tiếng.

Nhưng mà, ngược lại với thanh âm của nàng, giờ phút này trên mặt nàng ngoài sự mờ mịt và bất đắc dĩ thì nào có chút thẹn thùng như Nhiễm Chi Thần

tưởng.

Trong đầu nàng không ngừng vang vọng một thanh âm “Cứ như vậy đi. . . Cứ như vậy đi. . .”

Chuyện cho tới bây giờ, nếu nàng còn không nhận mệnh thì chính không biết tốt xấu, không biết thức thời.

Tại thời buổi loạn lạc này, sống sót vốn đã không dễ. Nàng còn muốn xa cầu cái gì.

Có thân phận như vậy, dung mạo như vậy, không bị xem như lễ vật mà đưa qua đưa lại, cũng không bị xem như chiến lợi phẩm mà tranh giành, nàng phải biết thỏa mãn.

Huống gì bây giờ, nam tử như Nhiễm Chi Thần lại có thể sủng ái nàng, sợ là nữ tử trong thiên hạ đều không ngừng hâm mộ nàng.

Cho dù sẽ có ngày hấn lấy vợ sinh con, nhưng ít ra hiện tại hấn chỉ có một mình nàng. Phần duy nhất này tuy ngắn ngủi nhưng vẫn đáng quý trọng. Nàng nên buông xuống tất cả, tranh thủ thời gian hưởng thụ thật tốt.

Mặc dù thân phận của nàng ngay cả tư cách mang thai con nối dòng cũng không có, nhưng con của một nha hoàn, một đứa con thứ ti tiện, thấp hèn *, ngay từ đầu vốn không nên sinh ra mới là kết quả tốt nhất.

Tuy không biết phần sủng ái này của hấn có thể kéo dài đến bao giờ, nhưng nếu có một ngày nàng bị hấn chán ghét bỏ rơi, nàng tin rằng nhớ tới tình cảm ngày trước, tối thiểu hấn cũng đảm bảo cho cuộc đời nàng bình an đến già.

Lạc Thần cố gắng tìm kiếm lý do tự an ủi mình, nhưng không biết vì sao, càng nghĩ đến, lòng càng chua xót.

Nàng thật sự muốn nhận mệnh, nhưng trong tim vẫn không cam lòng, vô luận nàng cố gắng thế nào cũng không tiêu tán.

Mà dù nàng không cam lòng, bất đắc dĩ, ngoại trừ nhận mệnh thì có thể làm được gì?

Giữa giữa phản kháng cũng không phải chưa từng thử, sự thật chứng minh, trước mặt người đàn ông này, mọi thứ chỉ là phí công mà thôi.

Cho nên, cứ như vậy đi. . . Cũng chỉ có thể như vậy.

Lạc Thần cứ như vậy, chìm trong suy nghĩ hỗn loạn phức tạp từ từ thiếp đi.

Nhưng không lâu sau, Nhiễm Chi Thần lại đột nhiên tỉnh giấc.

Nhìn thấy khuôn mặt say ngủ quen thuộc của Lạc Thần, hấn nặng nề mà thở phào một cái, một lúc lâu sau mồ hôi lạnh mới tan hết đi.

Hấn lại gặp ác mộng.

Chỉ là lần này, trong mơ không phải là biểu tình bi thương của huynh trưởng, không phải là nụ cười u ám của mẫu thân, cũng không phải là thân thể đang quần quít nhau của phụ thân và Lý thị. Xuất hiện trong giấc mơ là Tiểu Bảo của hấn.

Hấn mơ thấy Tiểu Bảo nhìn hấn, cười một tiếng kiên quyết mà hoa mỹ rồi thả người nhảy vào trong vực sâu không đáy. Vô số rắn độc đang cuốn quanh người nàng. Mà hấn, lại chỉ có thể trơ mắt nhìn nàng biến mất ngay trước mắt mình.

Nhớ lại cảnh trong mơ kia, hấn ôm chặt Lạc Thần, cảm thụ nhiệt độ ấm áp và hô hấp nhẹ nhàng của nàng, không biết qua bao lâu mới tự giễu bật cười. Bắt đầu từ lúc nào, Nhiễm Chi Thần hấn cũng trầm luân đến tình cảnh như vậy. . .

#####

Sau giờ Ngọ, ánh mặt trời ấm áp phủ khắp mặt đất, Lạc Thần uống xong thuốc liền lười biếng dựa vào tháp *(Cái giường hẹp mà dài – ghế mỹ nhân trong truyền thuyết?), lật xem mấy quyển truyện ký lịch sử trong tay, tạm thời nhằm chán giết thời gian.

Trong thư phòng, Nhiễm Chi Thần cầm quân cờ trong tay, nhủ mảy suy nghĩ sâu xa.

Trần phương trượng ngồi ở phía đối diện của bàn cờ, nâng ly trà lên, thưởng thức hương trà trong chén, mở miệng nói: “Hiện tại bệnh tình của vị nữ thí chủ ấy đã ổn định lại. Cũng tới lúc bản tăng rời đi. Hôm nay đến đây là để cáo từ Nhiễm thí chủ.

Nghe thế, Nhiễm Chi Thần không chút ngoài ý muốn, tiếp tục đặt một quân cờ xuống, nhìn về phía Trần phương trượng, ngữ điệu cảm kích nói: “Lần này Nhiễm mỗ này quấy rầy phương trượng bề quan tu hành, đã có lỗi vạn lần. Lúc này phương trượng phải rời đi, Nhiễm mỗ không giữ lại thêm nữa. Chỉ là sau này nếu có việc cần giúp đỡ, xin phương trượng hãy cho biết, Nhiễm gia nhất định sẽ tận lực tương trợ.

“A di đà phật. Bản tăng suốt đời nghiên cứu y thuật, đương nhiên là để trị bệnh cứu người. Thí chủ thực sự không cần để việc này trong lòng.” Trần phương trượng cầm một quân đặt lên bàn cờ, do dự một chút, lại nói tiếp: “Chỉ là. . . Bản tăng xác thực có một chuyện, không biết có nên nói hay không.”

“Phương trượng cứ nói đừng ngại.” Nhiễm Chi Thần thành khẩn nói.

“Mẫu thân của thí chủ đã ở lâu trên núi Mục Thác của bản tăng, thân thể vẫn không khỏe mạnh lắm, chẳng hay thí chủ có biết không?”

Nhiễm Chi Thần nhú mày, vẻ mặt có chút lạnh nhạt: “Có biết một chút.”

Thấy vậy, Trần phương trọng thở dài một tiếng: “A di đà phật. Sợ là thí chủ có chỗ không biết, mẫu thân người đã không còn nhiều thời gian.”

Nhiễm Chi Thần nắm tay lại, khẽ run người, một lúc sau ổn định trở lại, thanh âm nghe không ra là mừng hay là giận, hỏi thăm: “Có thể cứu được không?”

Trần phương trọng lắc đầu, nói: “Bệnh đã vào xương tủy, với y thuật nông cạn của bản tăng, đã không còn cách cứu vãn.

Nhiễm Chi Thần rũ mắt xuống, không nói lời nào.

Sau khi Trần phương trọng thở dài, lại tiếp tục nói: “Thí chủ xin hãy nghe lời này của bản tăng. Vạn vật trên thế gian, đều có nhân quả. Không nên vì nguyên nhân của người khác mà làm chính kết quả của mình.”

Nghe vậy, Nhiễm Chi Thần trầm mặc một lúc lâu mới mở miệng nói: “Nếu đưa trở về phủ có thể chịu đựng được một nhọc trên đường?”

“Cẩn thận một chút thì không sao.”

#####

Năm ngày sau, Trần thị trở về Nhiễm phủ. Mà cùng bà trở về còn có Trần gia Thất tiểu thư. Lần trước theo phụ thân rời khỏi Nhiễm phủ, Thất tiểu thư liền đến núi Mục Thác. Từ đó đến nay nàng vẫn ở lại đó chăm sóc Trần thị. Thế nên lần này Trần thị hồi phủ, nàng cũng tự nhiên mà theo về cùng.

Sáng sớm ngày hôm đó, Lạc Thần tỉnh lại dưới tia nắng ban mai, thấy Nhiễm Chi Thần đã rời giường, đang thay y phục.

Lạc Thần nhìn bóng lưng của hấn, có chút ngẩn ngơ.

Mấy việc rửa mặt, thay quần áo như thế này, trước kia đều là nàng hầu hạ Nhiễm Chi Thần. Nhưng từ khi nàng bị bệnh, tất cả đều do Nhiễm Chi Thần tự mình xử lý. Thậm chí ngược lại, nhiều khi hấn còn chăm sóc cho nàng.

Nha hoàn mà có thể được đối đãi như vậy coi như chỉ có duy nhất mình nàng.

Hình như nhận ra Lạc Thần đã tỉnh, Nhiễm Chi Thần quay đầu lại. Trông thấy ánh mắt kinh ngạc của Lạc Thần, hấn cười khẽ một tiếng, cúi người sửa lại tóc rồi bên thái dương nàng một chút, ôn nhu nói: “Ngủ thêm một chút nữa đi.” Sau đó liền ra khỏi phòng.

Mãi đến khi Nhiễm Chi Thần đã rời khỏi một lúc lâu, Lạc Thần mới yếu ớt thở dài.

Nàng và hấn như vậy thật giống một đôi vợ chồng.

Nhưng chính chữ “giống” này mới càng làm nàng thêm chua xót không ngừng.

Không nằm trên giường bao lâu, nàng ho nhẹ một tiếng, gọi nha hoàn đi vào.

Vài người bắt đầu hầu hạ nàng mặc quần áo rửa mặt chải đầu.

Kể từ khi nàng hồi phủ, những hạ nhân chăm lo sinh hoạt thường ngày của Nhiễm Chi Thần cũng đồng thời đảm nhiệm nhiệm vụ chăm sóc Lạc Thần. Lại nói, Lạc Thần được thể này quả thật không phải là đãi ngộ mà một nha hoàn có thể nhận.

Nào ngờ, nàng vừa mới mặc quần áo xong đã nghe một người ngoài cửa nói: “Bảo cô nương, Thất biểu tiểu thư tới.”

Lạc Thần cau mày lại, có chút kinh ngạc, trong lòng phiền não lại không dám chậm trễ, vội vàng nói: “Mau mời Thất biểu tiểu thư vào.”

Mà bên kia, Trần Tử Di chờ ngoài cửa đã sớm sinh lòng hờn giận. Chỉ là một nha hoàn mà thôi, ý vào vài phần sủng ái của biểu ca, thật đúng là gan lớn vô cùng. Còn cả mấy kẻ hạ nhân không có nhân lực này, lấy thân phận của nàng mà muốn vào phòng biểu ca còn phải bẩm báo với một nha hoàn. Ai không biết còn tưởng rằng nha hoàn này chính là chủ mẫu của Nhiễm phủ đâu.

Trong lòng tuy rằng tức giận nhưng mặt nàng lại không biểu lộ nửa phần, trái lại lúc đi vào cửa phòng còn cười, càng thêm nhã nhặn dịu dàng.

Nhưng trong nháy mắt, khi nhìn thấy Lạc Thần, nụ cười vừa hé ra của nàng trở nên cứng ngắt.

Trước khi đến đây, nàng đã nghe nói cô gái này có dung mạo khuynh thành, thế nhưng trong lòng vẫn khinh thường. Mỹ nhân nàng đã gặp rất nhiều, xa không nói, ngay trong Trần phủ, đám ca cơ vũ cơ thân phận đề tiện kia có người nào không mỹ mạo động lòng người. Phải biết rằng, thế đạo này thứ không thiếu nhất chính là thưởng ngoạn mỹ nhân.

Nhưng nữ tử trước mặt nàng, dung mạo khuynh thành, thực sự là xưa nay hiếm thấy. Mà thứ khiến nàng kinh ngạc nhất là phong thái khắp người nàng

Rõ ràng chỉ là một nha hoàn thấp kém mà thôi, lại nhân nhạ lộ ra tao nhã, khiến cho đường đường là thế gia đích nữ nàng cũng không dám khinh thị.

Tuy vậy, chỉ chốc lát sau, nàng liền nhớ tới lời dạy thường ngày của mẫu thân nàng, những nữ tử đệ tiện lấy sắc làm người này, cho dù có xinh đẹp cũng chỉ là đồ chơi mà thôi. Đến khi nàng trở thành chủ mẫu Nhiễm gia cũng có thể tùy ý giết chết. Trên đời này, chỗ dựa vững chắc nhất của nữ nhân chỉ có xuất thân và nhà mẹ đẻ. Địa vị cao thấp mà ông trời đã đặt ra là không thể thay đổi.

Nghĩ như vậy, nỗi bất an vừa hiện lên trong lòng nàng lại lập tức được đè xuống.

Lạc Thần đã khom người (phụ nữ thời xưa cúi đầu vái chào, hai tay nắm lại để trước ngực), cung kính lễ độ nói: “Lạc Thần ra mắt Thất biểu tiểu thư.”

Trần Từ Di cười thân thiết ôn hòa, giọng nói ấm áp: “Nghe nói Bảo muội muội có bệnh trong người, cũng không cần đa lễ, mau ngồi xuống đi.” Nói đoạn, nàng trực tiếp đến bên một đầu thấp mà ngồi xuống, như khiêm tốn ra hiệu cho Lạc Thần ngồi bên cạnh nàng.

Như thế thật dễ khiến người khác nghĩ nàng mới là chủ nhân trong phòng.

Từ lúc nàng ta vào cửa thì Lạc Thần đã nhận ra vẻ mặt biến đổi trong nháy mắt kia. Bây giờ nhìn nụ cười dịu dàng rung động lòng người của nàng ta, không biết tại sao nàng lại cảm thấy toàn thân mệt mỏi. Hơn nữa, tiếng “Bảo muội muội” kia quả thật là vô cùng chói tai.

Lạc Thần vốn muốn giả bộ ngoan ngoãn và hèn mọn, trong chớp mắt ấy lại không còn sức lực để tiếp tục.

Nàng chợt nhận ra, từ đầu đến giờ, ngoại trừ trước mặt Nhiễm Chi Thần, nàng không muốn lại cúi đầu ra vẻ trước bất kỳ kẻ nào nữa.

Nghĩ như vậy, Lạc Thần đứng lên, nhìn thẳng Trần Từ Di đang ngồi trên tháp, thản nhiên cười nói: “Biểu tiểu thư ghé qua, Lạc Thần lại tiếp đón đơn sơ, quả thật là thất lễ. Xin biểu tiểu thư chờ một chút, Lạc Thần rửa mặt chải đầu xong sẽ trở lại gặp mặt.”

Dứt lời, nàng không để ý tới Trần Từ Di còn ngăn người tại đó, đi tới trước bàn trang điểm, tự mình rửa mặt, chải đầu, ăn mặc.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Nô Nghịch Tập* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35

Edit: Yun

Trần Từ Di bị để sang một bên như vậy, sau một lát kinh ngạc mới phản ứng lại, vẻ ôn hòa dịu dàng trên mặt suýt nữa thì không giữ được.

Hôm nay nàng tới đây vốn là vì nghe nói vị “Bảo cô nương” này rất được sủng ái nên muốn mượn sức. Nhưng không nghĩ tới, nàng đường đường là đích nữ thế gia, vẻ mặt ôn hòa, tươi cười với một tỷ nữ tì tiện mà còn bị đối phương coi thường. Sao nàng có thể không tức giận cho được!

Tuy vậy, lửa giận cũng chỉ chợt lóe trên mặt rồi bị nàng đè xuống. Trong lòng nàng không ngừng nhắc nhở mình, bây giờ còn chưa đến lúc, nếu vì chút chuyện nhỏ này mà để lại ấn tượng xấu cho biểu ca thì đúng là mất nhiều hơn được. Chờ sau này, chỉ cần tới lúc đó, nhất định nàng sẽ cho tiện tỳ này biết mặt.

Bọn người hầu đứng ở một bên cũng đã chú ý tới mạch nước ngầm bắt đầu khởi động giữa hai người, trong bụng thấy khó xử. Vị thất biểu tiểu thư này chính là người có nhiều cơ hội được chọn làm chủ mẫu tương lai, còn Bảo cô nương lại đang được sủng ái. Đạo gần đây, chủ thượng tỏ rõ là coi trọng nàng. Vì vậy, hai người này bọn họ đều không thể đắc tội.

Chỉ trong chốc lát, mọi người đã có suy tính. Vài người đứng bên Lạc Thần, tiếp tục hầu hạ nàng rửa mặt chải đầu, vài người khác lại vội vàng ngâm nước trà, bưng điểm tâm cho Trần Từ Di, phục vụ rất chu đáo.

Không khí trong phòng hòa hoãn không ít.

Trần Từ Di cầm chén, thưởng thức nước trà. Mỗi hành động, cử chỉ đều lộ vẻ nhã nhặn, thông dong, ánh mắt nhìn Lạc Thần cũng không thấy nóng vội. Nàng cũng muốn xem tiện tỳ này có thể cho nàng chờ bao lâu.

Dù khinh thường là thế nhưng nhìn khuôn mặt tuyệt mỹ không tỳ vết của Lạc Thần trong gương đồng, nàng vẫn cảm thấy bất an nhè nhẹ.

Lạc Thần bây giờ gầy yếu, mềm mại như một chiếc lá non, sắc mặt tái như hoa lê, hàng mi u sầu càng khiến người ta thương tiếc.

Trần Từ Di nghĩ, biểu ca từ trước đến nay không gần nữ sắc, hẳn là sinh lòng thương tiếc với bộ dạng tiều tụy đáng yêu ấy.

Nhưng không được bao lâu, nàng đã vứt bỏ ý nghĩ ấy.

Khi đánh nhẹ chút phần hồng, vẽ lông mày, tô đỏ môi, vẽ bệnh trạng lúc trước của Lạc Thần dần dần biến mất, chỉ còn lại sự chói lóa.

Nhìn mình trong gương, thấy nét tái nhợt vô lực được che đi, Lạc Thần mới hài lòng cười nhẹ.

Từ khi vào Nhiễm phủ đến giờ, nàng rất ít khi trang điểm, có vài lần chỉ đánh ít phấn mà thôi. Quần áo nàng cũng mặc rất đơn giản, cố gắng để người khác khỏi chú ý đến. Tất cả đều khác hẳn với kiếp trước.

Kiếp trước, Lạc Thần vô cùng ghét dáng vẻ bệnh hoạn của mình nên rất thích trang điểm đậm. Càng trang điểm kiểu điển, nàng càng thấy sức sống dồi dào.

Nhưng nàng không nghĩ tới là, kiếp này, lần đầu nàng tự tay trang điểm đậm cho mình lại là vì một nữ nhân xa lạ. Nàng biết hành động của nàng bây giờ là rất ngây thơ, nhằm chán và cũng rất buồn cười, nhưng nàng vẫn cứ làm như thế. Dù là lý do gì, nàng cũng không muốn lấy diện mạo suy yếu đứng trước mặt Trần Từ Di.

Cuối cùng, nàng nhận lấy một bông hoa tể * đã được cắt tỉa cẩn thận từ tay tỳ nữ. Bông hoa năm cánh đỏ rực, nở rộ, dán vào trán Lạc Thần càng thêm điểm lệ.

Đúng lúc ấy, một loạt tiếng bước chân truyền đến.

Nhiễm Chi Thần vừa bước vào phòng đã thấy Lạc Thần đang soi gương dán hoa, nhất thời khiến hấn trở mắt.

Một năm nay, hấn đã quen với dáng vẻ phục tùng của Lạc Thần, nhất là trong khoảng thời gian này bị bệnh, nàng càng thêm nhu nhược tựa hoa lê. Hấn gần như đã quên, Tiểu Bảo của hấn còn có một mặt khác, xinh đẹp, quyến rũ, từng khiến hấn suy nghĩ thì không cầm giữ được.

Nhưng tất cả vẫn chỉ là thứ yếu. Quan trọng nhất là nhìn nàng rực rỡ chói mắt, khỏe mạnh không chút yếu ớt như vậy, hấn cảm thấy vui vẻ hẳn lên, dù biết đây chỉ là do trang điểm mà thành.

Hấn hé miệng, vừa định nói gì thì nghe thấy một giọng nữ vang lên: “Biểu ca đã trở lại rồi?”

Nhiễm Chi Thần quay đầu lại, bây giờ mới phát hiện Trần Từ Di ở trong phòng.

Trần Từ Di cúi người trước Nhiễm Chi Thần, dịu dàng cười nói: “Biểu ca, đã lâu không gặp.”

Nhiễm Chi Thần nhú mày, nụ cười nơi khóe miệng biến mất. Dường như không muốn nói gì nhiều, hấn nói ngắn gọn: “Chuyện gì?”

Thấy hấn xa cách như vậy, Trần Từ Di thất vọng, nhưng vẫn dịu dàng, nhã nhặn nói: “Mấy ngày gần đây cô đều không ngủ yên giấc, ban đêm còn thường xuyên gặp ác mộng, hôm qua lại gọi tên biểu ca cả đêm. Ta nghĩ nếu biểu ca có thể đi thăm một chút thì có lẽ bệnh tình của cô sẽ khá hơn.”

“Biết rồi.” Nhiễm Chi Thần nghe đến Trần thì, vẻ mặt càng thêm lạnh lùng.

Trần Từ Di thấy hấn chỉ nói vậy rồi im lặng liền cảm thấy lúng túng. Nàng không biết nên nói thêm gì nữa, nhưng cũng không cam lòng cứ thế mà đi. Đột nhiên lúc ấy có tiếng ho khan vang lên.

Một tay Lạc Thần nắm chặt váy, một tay che miệng, ho liên tục.

Thật sự là nàng không cố ý, cổ họng ngứa, không thể chịu nổi.

Lại nói, triệu chứng ho khan này của nàng cũng đã kéo dài một thời gian. Mới đầu nó rất trầm trọng, như thể muốn ho ra tìm ra phổi, sau nhờ thuốc của Trần phương trượng mới đỡ đi nhiều. Tuy vậy, e là phải một thời gian nữa mới khỏi hẳn.

Sắc mặt Nhiễm Chi Thần trầm xuống, tiến tới phía trước, đưa tay ôm lấy Lạc Thần ngồi xuống thấp. Rồi hấn vừa vỗ nhẹ trên lưng Lạc Thần, vừa hỏi tỳ nữ bên cạnh: “Hôm nay uống thuốc chưa?”

“Bẩm chủ thượng, vẫn chưa...” Tỳ nữ lo sợ đáp.

“Sao còn chưa uống?” Tiếng nói của Nhiễm Chi Thần đã có ý không vui.

Ánh mắt của tỳ nữ liếc nhìn Trần Từ Di, khiếp sợ nói: “Thất biểu tiểu thư đến từ sáng sớm, Bảo cô nương vội tiếp đón, nô tỳ thấy có điều bất tiện nên...”

Nghe vậy, Nhiễm Chi Thần quay đầu nhìn lại, thấy Trần Từ Di vẫn ở đây chưa đi, khuôn mặt tỏ vẻ bức bối, cau mày hỏi: “Còn có việc?”

“Không... Không có chuyện gì.” Nhìn ánh mắt không vui của hấn, Trần Từ Di cúi đầu theo bản năng.

Cho dù không cam lòng, nhưng nàng cũng biết hôm nay chỉ có thể đi như vậy.

Nàng vừa định mở miệng cáo từ thì Nhiễm Chi Thần nói với nàng: “Ta đã gửi thư cho cậu, ít ngày nữa sẽ có người tới đón ngươi về phủ. Từ giờ tới lúc đó, làm phiền Từ Ngâm tiếp tục ở bên cạnh mẫu thân ta. Nếu không có việc quan trọng thì đừng tự ý đi lung tung. Nhất là viện này của ta, một thiếu nữ chưa lấy chồng như ngươi tới đây rất không ổn.”

Trần Tử Di sùng sốt, đây là lần đầu tiên Nhiễm Chi Thần nói với nàng nhiều như vậy, nhưng nội dung lại khiến nàng cảm thấy rất khó chịu.

Thời này, mọi người không quá khắt khe, lễ giáo phong kiến không phổ biến. Vì vậy, như nàng bây giờ, có người đi cùng vào phòng của nam tử cũng không phải là chuyện gì quá đáng. Nhưng Nhiễm Chi Thần đã nói như thế, nàng đương nhiên không thể phản bác.

Chẳng qua, tiếng “Tử Ngâm” kia giống như một mũi nhọn đâm thẳng vào ngực nàng, vừa đau, vừa khiến cho sự không cam lòng trong nàng bộc phát hết mức.

Ngay từ nhỏ, nàng đã mong được gả cho biểu ca. Các trưởng bối trong nhà cũng có tính toán ấy. Dù biểu ca vẫn luôn xa cách, lạnh nhạt với nàng nhưng nàng vẫn cho rằng đó là vì tính cách của hắn là thâm trầm như vậy.

Nhưng vừa rồi, tiện tỷ kia chỉ ho vài tiếng, biểu ca lại lo lắng, ôn nhu như vậy, không thêm để ý có người khác ở đây, cứ thế ôm nàng vào lòng.

Hắn quan tâm tiện tỷ kia như thế, nhưng ngay cả tên của nàng là Trần Tử Di cũng không nhớ được. Người nàng say mê, ái mộ nhiều năm, sao hôm nay có thể đối xử với nàng như thế?

Trần Tử Di siết chặt tay áo, cố gắng khống chế vẻ mặt của mình, mềm mại nói: “Biểu ca thật xấu, ta là Tử Di, không phải cái gì Tử Ngâm đâu. Người không nhớ sao, hồi nhỏ...”

“Đưa Tử Ngâm tiểu thư về phòng!”

Không chờ nàng nói hết, Nhiễm Chi Thần đã nói thẳng, không chút kiên nhẫn ngắt lời nàng. Nói xong, hắn nhận lấy chén thuốc vừa được tỷ nữ đem lên rồi không thêm nhìn nàng nữa.

Trần Tử Di xấu hổ, lúng túng đứng trong phòng, muốn nói thêm nhưng một người hầu đã đi tới trước mặt, khó xử nhìn nàng. Nàng cắn răng, cuối cùng vẫn trầm mặc xoay người.

Khi bước ra khỏi phòng, nàng quay đầu nhìn lại, thấy người nam tử anh tuấn, cao lớn kia đang cho nữ tử uống thuốc, từng muỗng, từng muỗng một. Người con gái ấy tuy kiêu diễm như hoa đào, nhưng hàng mi khẽ nhúu vẫn để lộ ra một tia nhu nhược khiến người ta thương tiếc. Nàng mở đôi môi đỏ mọng, uống từng muỗng thuốc, ánh mắt mỗi khi nhìn nam tử lại ần chứa dịu dàng. Sắc mặt của nam tử tuy chỉ nhàn nhạt, như mỗi động tác đều rất săn sóc.

Hai người đối diện nhau, ảm áp như họa, dường như trong căn phòng lớn này ngoại trừ bọn họ thì không còn ai khác.

Chưa xót dằng lên, Trần Tử Di thần thờ rời đi.

Lạc Thần nhìn bóng lưng của nàng, âm thầm thờ dài.

Hôm nay, nàng đã tùy tính. Bất kể thế nào, vị thất biểu tiểu thư này đúng là có khả năng được gả vào Nhiễm phủ. Bây giờ đắc tội nàng, nếu ngày sau nàng thành chủ mẫu của Nhiễm gia, muốn đối phó với nàng, chỉ sợ ngay cả lý do cũng không cần, trực tiếp giết nàng.

Biết như thế là không ổn nhưng Lạc Thần vẫn không thấy hối hận. Thậm chí giờ phút này, trong lòng nàng còn thấy sung sướng.

Một năm nay, lúc nào nàng cũng phải dè chừng, rất ít khi làm việc theo tâm ý. Đã lâu rồi không có cảm giác tùy tâm sở dục ** như thế này.

Nghĩ như vậy, vô tình khoe miệng Lạc Thần dần ra, nhưng vừa ngẩng đầu đã thấy ánh mắt sâu xa của Nhiễm Chi Thần.

Lạc Thần run lên, vội thu lại nụ cười. Dưới ánh mắt như vậy, nàng chỉ cảm thấy hắn đã nhìn thấu hết những ý nghĩ của nàng.

Còn đang hoảng hốt, Nhiễm Chi Thần đã nói nhạt: “Vui vẻ?” Giọng nói của hắn nghe không ra là mừng hay giận.

Lạc Thần có bất an nhưng vẫn gật đầu: “Ừ... Vui vẻ.” Dứt lời, nàng hơi lo sợ nhìn Nhiễm Chi Thần.

Hắn khẽ cười, ôm nàng vào lòng, ánh mắt sùng ái như đang nhìn một con mèo nghịch ngợm. Hắn vuốt mái tóc dài của nàng, thanh âm trầm thấp, nhẹ nhàng nói: “Vui vẻ là tốt rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Nô Nghịch Tập* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36

Beta: Yun

Lạc Thần chỉ thấy một cảm giác tê tê từ bên tai xông lên đầu, cậu nói : “Vui vẻ là tốt rồi” cứ vang vọng trong đầu nàng, làm cho thân thể nàng vô thức mềm nhũn, thật giống như một con mèo nhỏ, nhu thuận rúc vào trong ngực hắn.

Trong lòng nàng chợt nhớ ra, đúng vậy, hắn từng nói, trên đời này không người nào có thể làm tổn thương nàng, ngoại trừ chính hắn.

Thì ra, không biết từ khi nào nàng đã sớm tin những lời này của hắn. Bằng không hôm nay nàng cũng sẽ không để cho bản thân tùy tính như vậy.

Hình như tâm tình thả lỏng của Lạc Thần lan sang cả Nhiễm Chi Thần, hắn ôm thân thể mềm mại vào trong lòng, ý cười trên khóe miệng lộ ra càng rõ nét. Nhìn dung trang kiều diễm của Lạc Thần, hắn suy nghĩ một lúc, liền gọi một tên nô bộc tới, ghé tai dặn dò mấy câu.

Không lâu sau, mấy tỷ nữ đi vào cửa phòng, trên tay mỗi người đều cầm một bộ hồng thường (quần áo màu đỏ) mới tinh.

Dưới ánh mắt kinh ngạc của Lạc Thần, Nhiễm Chi Thần chọn ra một bộ tốt nhất từ trong đó, đưa cho nàng: “Gương mặt Tiểu Bảo hôm nay quá mức xinh đẹp, mặc với hồng thường này mới hợp”.

Lạc Thần nhìn hồng thường kia, ánh mắt có chút sững sờ.

Y phục màu đỏ thắm như thế này, quả thật kiếp trước nàng rất thích. Nhưng bây giờ...

Ở thời đại này, quần áo nữ nhân mặc cũng được chú ý, không phải là chỉ cần người thích là có thể tùy ý mặc. Từ những kiểu trang điểm, đến số lượng trang sức, rồi đến màu sắc kiểu dáng trang phục, theo quy định, thân phận khác nhau đều khác nhau.

Mà xiêm y đỏ thắm này, chỉ có chính thể mới có tư cách khoác vào.

Có điều, trong số nữ nhân với biết bao thân phận, những vũ cơ, quan kỹ lấy sắc để làm mọi chuyện lại là ngoại lệ.

Ở cõi đời này, cũng chỉ có các nàng không bị hạn chế bởi các quy định, bản thân có thể ăn mặc tùy ý. Từ lễ phục long lấy trang nghiêm quý khí, cho tới vũ y voan mỏng lộ liễu dung tục, vì lấy lòng giới quyền quý, các nàng có thể ăn mặc thành đủ loại dáng vẻ, cung ứng cho người thưởng thức. Đối với điều này, những kẻ quý tộc cầm quyền đương nhiên sẽ không phản đối.

Cho nên, nữ nhân mặc những thứ hoa lệ kia, thường không phải là tiểu thư, quý nữ cao cao tại thượng, chính là vũ cơ quan kỹ thấp kém, hèn mọn.

Trong khoảng thời gian này, bản thân Lạc Thần đã cảm nhận được sự sùng ái của Nhiễm Chi Thần đối với nàng. Nàng biết, hắn không coi nàng thành đồ chơi thấp kém, thể nhưng, cũng sẽ không coi nàng như vợ của hắn. Hôm nay, hắn đưa hồng thường này cho nàng, có thể đơn giản là vì thấy nàng mặc đẹp mắt mà thôi. Hắn không nghĩ tới, với thân phận của nàng, mặc hồng thường này vào, người khác thấy sẽ suy nghĩ thế nào.

Hành động vô tình của hắn, vẫn khiến cho lòng nàng trào dâng những cơn sóng, tầng tầng lớp lớp.

Lạc Thần rũ đôi mắt xuống, lặng lẽ cởi bộ quần áo giản dị trên người ra, nhận lấy hồng thường mặc vào.

Bộ quần áo mà Nhiễm Chi Thần chọn đúng là cực độ diễm lệ. Vậy mà sau khi mặc ở trên người Lạc Thần lại không thấy chút tục mị nào, ngược lại còn có vẻ cao quý.

Nhiễm Chi Thần chưa bao giờ nghĩ rằng, một cô gái yêu diễm đến tận cùng lại có quý khí bức người như vậy.

Rất sớm trước đó hắn đã biết, Tiểu Bảo của hắn, có rất nhiều mặt, dịu dàng khéo léo, bền bỉ quật cường, xinh đẹp quyến rũ, cao quý thánh khiết,... Mỗi một gương mặt đều không phải là nàng, nhưng cũng đều là nàng. Những gương mặt tưởng như mâu thuẫn, nhưng luôn được nàng kết hợp hoàn mỹ ở cùng một chỗ.

Hắn quan sát Lạc Thần một lát, hài lòng gật đầu một cái, ánh mắt sâu thẳm nói: “Rất đẹp”.

Dứt lời, hắn lại ôm Lạc Thần vào trong lòng, khẽ thở dài đầy ý vị bên tai nàng: “Khỏe lại nhanh lên.”

“Dạ”. Như hiểu được ngoại ý của hắn, Lạc thần cúi thấp đầu xuống, thanh âm ân hàm then thừng, vành tai xinh xắn cũng lộ ra một chút ửng hồng.

Thấy thế, ánh mắt Nhiễm Chi Thần càng sâu hút hơn, hắn cúi xuống, cắn nhẹ một cái trên vành tai trắng mịn. Nhất thời, Lạc Thần giật mình, có chút bất an chạ quấy.

Cũng may, một giây sau đó, Nhiễm Chi Thần liền buông nàng ra. Hắn đứng ở trong phòng hít sâu vài cái xong, như cảm thán, bắt đầu dĩ nói: “Tiểu Bảo hôm nay, quá mức mị hoặc.”

Dứt lời, hắn xoay người rời khỏi phòng.

Sau khi Nhiễm Chi Thần rời khỏi, sắc hồng trên gương mặt Lạc Thần cũng dần dần rút đi.

Nàng tới trước gương đồng, kinh ngạc nhìn bộ hồng thường trên mình.

Đúng là cực kỳ hoa mỹ.

Một lát sau, Lạc Thần nở một nụ cười thoải mái với chính mình. Nàng nghĩ, thế này là đủ rồi. Bất luận hồng thường này có hàm nghĩa gì, mặc đẹp mắt là được rồi, thật sự không cần liên tưởng thêm nữa.

Mấy ngày nay, nàng cũng suy nghĩ rất nhiều. Mặc dù nàng không muốn chấp nhận, nhưng cũng không thể phản kháng. Như vậy, thay vì đắm chìm trong bi thương xót xa, tự mình chuốc lấy khổ, chẳng bằng nghĩ thoáng một chút, cố gắng sống mỗi ngày thật tốt.

Sau này, nàng vẫn sẽ không nhận mệnh, cho nên sẽ không để mặc sao hay vậy. Nhưng nàng cũng sẽ không phản kháng, nàng muốn tiếp tục thuận theo tự nhiên. Tin rằng cuối cùng sẽ có một ngày, nàng có thể tìm đến con đường thuộc về mình.

#####

Mặc dù Nhiễm Chi Thần muốn thân thể Lạc Thần mau khỏe, nhưng có điều bệnh tới như núi sập, bệnh đi như rút tơ, hổng chi bệnh trạng Lạc Thần lúc đó lại nghiêm trọng như vậy. Cho nên, dù theo từng ngày trôi qua, thân thể Lạc Thần đã từ từ khôi phục, nhưng nếu muốn khỏi hẳn thì vẫn cần thời gian.

Buổi chiều ngày hôm nay, Lạc Thần được tỷ nữ diu đỡ, rốt cục đã ra khỏi cửa phòng. Nhìn bầu trời xanh thẳm, gió thổi êm đềm, nàng hít một hơi thật sâu, chỉ cảm thấy khắp người khoan khoái.

Những ngày qua, nàng vẫn luôn ở trên giường nghỉ ngơi, thỉnh thoảng xuống đất đi một chút, cũng chỉ là đi dạo ở trong phòng mà thôi. Hôm nay là lần đầu tiên nàng ra khỏi phòng từ khi ngã bệnh đến giờ.

”Ra hoa viên một chút đi.” Lạc Thần nói với tỷ nữ.

”Vâng.” Tỷ nữ kia đỡ lấy Lạc Thần, từ từ đi tới hoa viên.

Trong lương đình, Lạc Thần gửi thấy hương hoa nhè nhẹ, cẩn thận lau chùi trường kiếm trong tay.

Lương đình: đình nghỉ mát.

Từ sau khi chạy trốn bị bắt, đã cách bao ngày nàng không có luyện kiếm. Nhưng điều đó không có nghĩa là nàng không có chút tiến bộ.

Bị giam ở trong phòng tới mấy ngày, nếu không phải nàng luôn ép bản thân tập trung tâm trí vào công pháp, kiếm quyết, sợ là nàng đã sớm gục xuống. Mặc dù mấy ngày kia thấp thỏm lo âu khiến hôm nay nghĩ lại nàng còn thấy sợ hãi, nhưng không thể phủ nhận rằng, chính mấy ngày trong đó sự giác ngộ của nàng với kiếm pháp lại tăng lên một bậc.

Võ công của Huyền Tông lấy quyền pháp và kiếm thuật nổi tiếng. Nhưng lúc Lạc Thần bắt đầu tập võ, gân cốt đã căn bản trưởng thành, hơn nữa bản thân sức lực của nữ nhi có hạn, cho nên quyền pháp đối với nàng cũng không thích hợp.

Ngược lại, đối với kiếm thuật, dựa vào sự tiếp thu nhanh, Lạc Thần học võ không tới một năm, liền đã nắm được phương pháp. Hoắc Chấn Hải không chỉ một lần biểu dương nàng, tốc độ tiến bộ như vậy, trong hàng đệ tử đông đảo của Huyền tông cũng rất là ít thấy.

Lạc Thần biết mình đi theo Nhiễm Chi Thần, cho dù võ nghệ có chút thành thì sợ là cũng không có lúc dùng, nhưng nàng vẫn không muốn từ bỏ.

Hơn nửa năm nay, võ nghệ của nàng càng lúc càng tăng tiến, cảm giác thành tựu ấy là cả kiếp trước cùng kiếp này đều rất ít có được. Hơn nữa, loại cảm giác có sức mạnh này cũng thực sự cuốn hút tâm trí nàng.

Nàng không quên được khoảng thời gian một tháng sống trong núi. Lúc ấy mặc dù điều kiện đơn sơ, nguy hiểm bốn phía, nhưng lại là một sự tự do, vui vẻ hiếm có. Nếu không có võ thuật trong người, sợ rằng nàng đã sớm bị sói tha đi.

Cho nên, bây giờ nàng thật sự thích học võ, chỉ cần có thể, sau này nàng vẫn muốn học thêm. Không phải là vì chạy trốn, cũng không phải là vì phòng thân, chỉ đơn thuần là vì hứng thú học tập mà thôi.

Vuốt ve trường kiếm trong tay, Lạc Thần cảm thấy toàn thân hưng phấn hẳn lên. Nàng nhắm đôi mắt lại, hồi tưởng lại sự giác ngộ mấy ngày nay, không tự chủ được khoa tay.

Nhưng không lâu sau, nàng đành thở gấp từ bỏ. Xem ra bây giờ thân thể nàng còn quá yếu, mấy động tác đơn giản như vậy mà nàng cũng không duy trì lâu được.

Lạc Thần cười khỏ một tiếng, vừa muốn đứng lên rồi đi, lại nghe thấy một thanh âm thân mật dịu dàng truyền đến: ”Tiểu Bảo muội muội, người cũng tới ngắm hoa sao?”

Nhất thời, Lạc Thần chỉ cảm thấy tóc gáy dựng đứng, da gà nổi lên roi đầy đất. Nàng không cần nhìn cũng biết người đang tới này là ai.

Hai từ ”Tiểu Bảo” cùng ”muội muội” này tách ra cũng đã đủ khiến nàng thấy mâu thuẫn không dứt, kết hợp với nhau lại càng làm cho nàng khó chịu.

Lạc Thần bắt đầu đi quay đầu lại, thì lễ với Trần Tử Di: "Ra mắt thất biểu tiểu thư."

Từ sau hôm trước Trần Tử Di rời đi, Lạc Thần vẫn chưa gặp lại nàng. Nàng ta nghe lời Nhiệm Chi Thần, vẫn ở trong viện của Trần thị, rất ít rời đi, càng không có tới tìm Nhiệm Chi Thần nữa.

Nhưng lạ là, trong nhiệm phủ này, tin đồn nàng là chủ mẫu tương lai của Nhiệm gia lại càng ngày càng nhiều. Mỗi lần bọn hạ nhân nói tới đều giống như đây là chuyện chắc như đinh đóng cột.

Mặc dù Nhiệm Chi Thần đã gửi thư tới Trần gia ở Hoài Dương, muốn Trần phủ phái người đón nàng trở về, nhưng chẳng biết tại sao vẫn chậm chạp không có hồi âm. Ngại vì tình cảm, Nhiệm Chi Thần cũng không tiện đuổi người đi. Cứ như vậy, nàng vẫn ở cho đến hiện tại.

Trần Tử Di ngồi vào bên cạnh Lạc Thần, nhìn trường kiếm trong tay nàng, kinh ngạc nói: "Tiểu Bảo muội muội còn biết dùng kiếm sao?"

"Lạc Thần chỉ hiểu sơ sơ một chút, khiến cho biểu tiểu thư chê cười". Lạc Thần gượng cười đáp, trong bụng đang tìm cách thoát thân.

Nói đến, vị Trần tiểu thư này quả thật chưa từng động chạm gì đến Lạc Thần, thậm chí mỗi lần gặp mặt đều nở nụ cười. Nhưng bây giờ Lạc Thần không muốn ở chung với nàng. Xét thấy quan hệ của hai người là không thể yên ổn mà làm bạn, chỉ bằng tránh gặp mặt, cũng đỡ phải cười giả dối như vậy.

Nhưng Trần Tử Di hiển nhiên không nghĩ như vậy, cứ lôi kéo Lạc Thần nói đông nói tây hết nửa ngày. Lúc đầu, Lạc Thần quả thật có chút mất kiên nhẫn, không biết nàng rốt cục có ý gì. Nhưng dần dần, Lạc Thần cũng hiểu được dụng tâm của nàng.

Xem ra, vị Trần tiểu thư này tới để mượn sức nàng.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Nô Nghịch Tập* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37

Ngày Trần Tử Di rời đi đã trở về phòng suy nghĩ một mình rất lâu.

Cho dù căm ghét Lạc Thần nhưng nàng cũng biết, đối với nàng, bây giờ việc quan trọng nhất không phải là đối phó Lạc Thần mà là các thế gia tiểu thư muốn tranh giành cùng nàng. Phải biết là thêm muốn vị trí Nhiệm gia chủ mẫu không phải chỉ có mỗi mình nàng. Dù là Lạc Thần được sủng ái nhưng cũng chỉ là một nha hoàn mà thôi, nếu sau này có được nâng lên làm thiếp cũng chỉ có thể là thiếp hạ đẳng nhất.

Mà những nữ nhi nhà thế gia này lại khác. So với Lạc Thần, những quý nữ cao quý có thân thế mới là đối thủ lớn nhất của nàng.

Vì vậy, Trần Tử Di lại nhen nhóm ý định lôi kéo Lạc Thần lần nữa. Dù sao Lạc Thần cũng là nữ nhân duy nhất bên người Nhiệm Chi Thần, chung quy vẫn có ảnh hưởng đối với hắn. Trần Tử Di nghĩ tuy không thể khiến Lạc Thần nói chút lời bên gối vì nàng nhưng thỉnh thoảng tiết lộ một vài tin tức của Nhiệm Chi Thần cho nàng cũng đã vô cùng có ích.

Theo nàng nghĩ, Lạc Thần thay vì để một vị chủ mẫu không rõ lai lịch vào cửa, khiến tính mệnh bản thân rơi vào tay đối phương không bằng trợ giúp Trần Tử Di nàng gả vào Nhiệm phủ. Tối thiểu nàng vẫn luôn xử sự vô cùng rộng lượng lương thiện với Lạc Thần.

Lạc Thần nhìn nụ cười thâm thiết của Trần Tử Di, trong lòng có chút mất mát. Hôm nay là vị Trần tiểu thư này, ngày mai sẽ là ai?

Hiện giờ bệnh tình của Trần thị đang nguy kịch, việc nghị thân của Nhiệm Chi Thần đã lựa sém lông mày (vô cùng cấp bách). Nếu không Trần thị mà chết, Nhiệm Chi Thần phải đợi đến lúc tang kỳ ba năm qua rồi mới có thể tiếp tục bàn việc hôn nhân.

Mà đến khi Nhiệm Chi Thần đón dâu, nàng lại sẽ rơi vào hoàn cảnh như thế nào? Lạc Thần nghĩ, cuộc sống an ổn của nàng sợ là không thể có đi. . .

Đúng lúc này, nha hoàn của Trần Tử Di vội vàng đi tới, vẻ mặt cũng có chút khẩn trương. Nàng đến bên Trần Tử Di nói vào tai gì đó, lại thấy lập tức sắc mặt Trần Tử Di đại biến.

Sau đó, nàng ta sắc mặt tái nhợt bày tỏ cáo từ với Lạc Thần, liền vội vã rời đi cùng nha hoàn.

Lạc Thần nhìn hướng đi của nàng ta, mày nhíu lại nghi ngờ. Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra khiến vị Trần tiểu thư luôn nhã nhặn lịch sự ôn hòa này thất lễ như vậy?

Lúc này, cả vườn hoa tươi vẫn kiêu diễm như cũ, mùi hoa nhàn nhạt tỏa ra, nhưng Lạc Thần lại đột nhiên có chút dục tính. Nàng thu hồi kiếm, đứng dậy, chuẩn bị trở về phòng.

Nhưng suốt dọc đường, trông thấy bọn hạ nhân quần tam tụ ngũ (cùng nghĩa với tụ năm tụ bảy) đi về phía tiền viện (sân trước). Lúc trông thấy nàng, sắc mặt mỗi người đều có chút quái dị.

“Người đi hỏi thăm một chút xem trong phủ xảy ra chuyện gì?” Lạc Thần quay sang bên cạnh nói với nha hoàn.

Nàng đứng yên đợi một lát, lại thấy nha hoàn trở về, giọng có chút sợ hãi nói: “Bảo cô nương, nghe nói Nhiễm quân gia triệu tập bọn hạ nhân trong phủ đến tiền viện quan hình (xem người bị phạt). Giải thích là có mấy nha hoàn truyền lời đồn lung tung, hôm nay bị xử phạt hỏa hình (hình phạt thiêu sống).”

“Lời đồn gì?” Lạc Thần nghi ngờ hỏi. Nghiêm trọng đến mức phải xử hỏa hình, còn bắt hạ nhân toàn phủ quan hình, sợ là không phải loại lời đồn đơn giản gì.

“Hình như là về biểu tiểu thư. Mấy nha hoàn đồn biểu tiểu thư sẽ gả cho chủ thượng làm vợ. Chủ thượng nói các nàng phá hủy danh tiếng của biểu tiểu thư, không chỉ trừng phạt nghiêm khắc mà còn muốn hạ nhân trong phủ chúng ta đều phải đến xem, sau này nếu ai còn nói linh tinh sẽ có kết cục giống vậy.” Dứt lời, thần sắc của nha hoàn đó có chút né tránh nhìn Lạc Thần, bộ dáng có phần muốn nói lại thôi.

Thấy thế, Lạc Thần trầm giọng quát lên: “Còn cái gì nữa, cũng nói đi!”

“Dạ.” Nha hoàn có chút khiếp đảm đáp: “Bọn họ. . . Bọn họ còn nói, thật ra là mấy nha hoàn kia tung tin đồn, chọc Bảo cô nương tức giận nên khiến cho chủ thượng giận dữ, xử các nàng chịu hỏa hình. Hiện tại, mấy nha hoàn đó đang ở tiền viện mà điên cuồng mắng to Bảo cô nương ngài.”

Lạc Thần cau mày, trầm tư một chốc mới phục hồi lại nói: “Đi, đến tiền viện.” Dứt lời liền hướng về phía tiền viện mà đi. Nàng phải tận mắt nhìn xem này rốt cuộc là xảy ra chuyện gì.

Tiền viện và hoa viên cũng không gần nhau, Lạc Thần đi được nửa đường đã bắt đầu thở dốc. Cũng may sau đó có một gã hạ nhân mang kiệu tới, nàng lúc này lại ngồi lên kiệu, tiếp tục vội vàng đến tiền viện.

Chờ tới khi nàng đến thì chỉ thấy một sân lớn như vậy đã đứng đầy người. Mọi người trông thấy cỗ kiệu của Lạc Thần đều mang sắc mặt sợ hãi tránh qua một bên. Nhìn bộ dáng đó, thật sự là giống như chạy trốn nước lũ và thú dữ (nguyên văn: con mãnh thú và dòng nước lũ).

Lạc Thần xuống khỏi kiệu, thần sắc ngưng trọng nhìn về phía trước. Nơi giữa sân đã sắp sẵn năm đồng than củi thật lớn, mỗi cái đều dựng một cột thập tự giá bằng gỗ, mà trên giá gỗ đó đang trói năm nha hoàn.

Khiến Lạc Thần kinh hãi nhất là trong số những người đó đã có hai nha hoàn bị thiêu, chỉ còn lại ít than củi còn cháy mà thôi. Mà người bị trói trên giá đương nhiên đã trở thành một cỗ thi thể đen như mực chỉ làm cho người nhìn thấy không rét mà run.

Ngoài ra, trên đồng củi ở giữa là lửa đỏ hừng hực đang thiêu đốt. Bên trong màn khói cuộn cuộn dày đặc, Lạc Thần nhìn không rõ mặt người đó nhưng có thể nghe ra âm thanh nàng phát ra ngày càng yếu, cảm nhận được sinh mệnh trong cơ thể nàng đang từ từ bị xói mòn, hầu như không còn.

Lạc Thần đứng thẳng bất động tại chỗ, sợ hãi không ngừng.

Mãi lâu sau, nàng nhìn về phía hai nha hoàn còn chưa bị hành hình, hơi mơ hồ cảm thấy có chút quen mắt.

Sau một khắc, nàng bừng tỉnh đại ngộ nhớ ra, đây chẳng phải là mấy nha hoàn hái hoa trong hoa viên mà nàng gặp phải nửa năm trước sao. Bởi vì trong số đó có một nha hoàn tướng mạo rất thanh thuần động lòng người, lúc đó nàng có nhìn mấy lần nên bây giờ vẫn còn chút ấn tượng.

Nghĩ tới những điều này, Lạc Thần tức khắc cảm thấy cả người rùng mình.

Từ lúc cỗ kiệu của Lạc Thần tiến tới thì hai nha hoàn kia đã chú ý đến, bây giờ thấy nàng nhìn lại, sắc mặt liền trở nên kích động.

Một người sắc mặt dữ tợn hô to: “Tất cả lại tại người! Tất cả là tại người đàn bà độc ác này! Nhất định là người đã nói những lời của chúng ta cho chủ thượng biết! Người đồ tiện nhân này! Chúng ta cũng chỉ nói sự thật thôi, có can trở người chỗ nào! Vậy mà người lại hạ thủ ngoan độc như vậy! Ta chết cũng không nhắm mắt, thành quỷ cũng phải nhìn xem tiện nhân ác độc nhà người có thể đắc ý đến khi nào! . . .”

Trong lòng của mấy nha hoàn này đều cho rằng đại họa mà bọn họ phải chịu hôm nay, tất cả đều do Lạc Thần ban tặng.

Nửa năm nay, từ sau khi bàn tán về Lạc Thần trong hoa viên lại bị nàng bắt gặp, bọn họ rất ít khi lên lút bàn luận lại mấy việc này. Mà lời đồn gần đây về việc Trần Từ Di sẽ gả vào Nhiễm phủ cũng không phải do bọn họ truyền ra. Rất nhiều người trong phủ nghị luận về việc này, tại sao lại hết lần này đến lần khác lại hạ đao với họ.

Nghĩ vậy, bọn họ tự nhiên mà liên tưởng đến người chứng kiến duy nhất ngày hôm ấy, Lạc Thần.

Những câu chửi bới từ miệng mấy nha hoàn đó không ngừng phun ra, sắc mặt Lạc Thần cũng ngày càng trầm xuống. Ban đầu nàng còn tràn đầy kinh ngạc hoảng hốt, một lúc sau lại chỉ còn vẻ nghiêm nghị.

Lạc Thần nhìn những nha hoàn đã trở nên điên cuồng này, sau khi nháy mắt cảm thấy đầu óc trống rỗng lại trở nên bình tĩnh thanh thản lạ thường. Nàng nhớ lại ngày mình tỉnh lại sau hôn mê đúng là có nói với Nhiễm Chi Thần.

Khi ấy nàng đứng là có nói qua, bởi vì nghe xong lời mà mấy tỷ nữ này nói, lòng bị tổn thương nên mới tìm cách trốn đi. Nhưng nếu bảo là vì nàng mà Nhiễm Chi Thần mới hưng sư động chúng mà khiến những người này chịu cực hình như vậy, nàng tuyệt đối không thể tin.

Nhiệm Chi Thần làm như vậy rốt cuộc là có ý gì?

Mặt khác, thật sự không ngờ, chút chuyện nhỏ từ hơn nửa năm trước này cũng có thể bị hắn điều tra ra. Xem ra, trong Nhiệm phủ này không chuyện gì có thể gạt được mắt hắn.

Nghĩ tới đây, Lạc Thần lại cảnh cáo chính mình, sau này nàng càng phải cẩn thận hơn nữa mới được, có thể không giấu giếm thì phải thành thực khai báo cho hắn mọi chuyện. Giờ mảnh khỏe trước mặt người kia thật sự không phải là một hành động sáng suốt.

Lại một đồng cùi nữa bị đốt lên, tiếng chửi như tát nước của nha hoàn đó nhanh chóng không còn thanh âm. Lạc Thần yên lặng nhìn, tâm trạng có phần phức tạp khó tả.

Xem ra, nàng đúng là đã thay đổi a. Chứng kiến cảnh tượng tàn nhẫn như vậy mà nàng có thể nhanh chóng tỉnh táo lại chỉ trong chút thời gian ngắn ngủi. Cái chết của những nha hoàn này, sợ rằng thực sự có liên quan đến lời nói của nàng ngày đó, nhưng sự hồ thẹn của nàng chỉ lướt qua trong chốc lát liền biến thành buồn rầu sâu đậm.

Có lẽ là vì từ khi xuyên qua đến giờ đã mấy lần trải qua sinh tử chi kiếp, cũng có thể là vì thời kỳ hỗn loạn này, khiến cho nàng cũng dần dần chết lặng. Nàng có cảm giác lòng của mình từng chút từng chút trở nên cứng rắn, mà đôi tay cầm kiếm kia cũng càng ngày càng có thêm sức lực.

Lạc Thần không biết biến hóa như vậy là tốt hay xấu, nhưng không thể nghi ngờ, nàng đã từ từ thích nghi với sinh tồn nơi loạn thế này.

Một lúc sau, Lạc Thần yếu ớt thở dài, định rời khỏi đây. Lúc vừa xoay người lại thấy mấy người Trần Từ Di đi về phía nàng.

Sắc mặt Trần Từ Di vô cùng nhợt nhạt, như thể vừa mới nôn xong, trên người còn dính chút vết bẩn. Chân cũng đứng không vững, chỉ có thể để người nâng dậy mà đi.

Khi đang ngang qua người Lạc Thần, đôi mắt nàng ta chợt lóe lên tia oán độc.

Lạc Thần nhíu mày, làm như không thấy gì ngồi lên kiệu rồi đi.

Sau chuyện ngày hôm nay, Nhiệm Chi Thần xem như là thẳng thắn biểu lộ thái độ với mọi người. Mong làm chủ mẫu Nhiệm gia của vị Trần tiểu thư này sợ là vì vậy mà vỡ vụn.

Cổ kiệu của Lạc Thần đi ra từ trong đám người không chút trở ngại.

Nhìn bộ dạng sợ hãi của mọi người, Lạc Thần nở nụ cười giễu cợt. Như vậy cũng tốt. Không, như vậy là rất tốt.

Những hạ nhân này sợ hãi nàng như vậy, sau này trọng lượng lời nói của nàng liền tăng không ít. Cho dù có người muốn hại nàng, e là cũng phải suy xét cẩn thận một chút.

Nàng không sợ bị mọi người e ngại, nếu như bọn họ có thể e sợ nàng như e sợ Nhiệm Chi Thần mới làm nàng thật sự an tâm.

Nghĩ vậy, Lạc Thần cũng hơi hiểu ra dụng ý của Nhiệm Chi Thần.

Chuyện hôm nay, thứ nhất là tỏ thái độ cho mọi người thấy, triệt để loại trừ lời đồn nhiều ngày nay về Trần Từ Di và hôn sự của Nhiệm Chi Thần.

Thứ hai là ra oai cho Lạc Thần, làm cho từ nay về sau không người nào trong phủ dám đắc tội nàng.

Lúc Lạc Thần trở về phòng thì thấy Nhiệm Chi Thần đang ngồi đánh đàn trên tháp. Nhìn sắc mặt trắng bệch của Lạc Thần, hắn không vui nói: “Xử từ mấy hạ nhân mà thôi, nàng chạy đi xem nào nhiệt làm gì.”

Lạc Thần cười cười lờ đi, vòng ra phía trước, mềm mại ngã vào lòng Nhiệm Chi Thần, nũng nịu nói: “Không sao cả. Ban đầu quả thật đã bị dọa sợ nhưng về sau đã bình thường rồi. Lá gan của ta rất lớn nha.”

Nhiệm Chi Thần vuốt khuôn mặt nhỏ nhắn của Lạc Thần, trông sắc mặt của nàng không chút mây may sợ hãi. Lại nghe giọng làm nũng của nàng, chút tức giận trong lòng cũng nhanh chóng tiêu tan.

Lát sau, hắn than nhẹ, nói: “Đúng vậy, lá gan của nàng rất lớn.” Lá gan không lớn cũng không dám một mình chạy trốn khỏi Nhiệm phủ.

Đúng lúc này, ngoài cửa vang lên tiếng một người bẩm báo: “Chủ thượng, A Hồ đã đã trở về. Đang chờ ở bên ngoài.”

Nhiệm Chi Thần cau mày, nói: “Cho hắn vào đi.”

A Hồ là do hắn phái đi hộ tống Đông Tuyết quay về nước Triệu, lúc đó hắn (Nhiệm Chi Thần) còn lệnh cho hắn (A Hồ) sau khi khi dàn xếp xong xuôi, quan sát một thời gian, xác định không thành vấn đề mới trở lại Nhiệm Châu. Hiện tại sao có thể trở về nhanh như vậy.

A Hồ vừa trông thấy Nhiệm Chi Thần đã “phịch” một tiếng quỳ sụp xuống đất, giọng thống thiết nói: “Chủ thượng, thuộc hạ thất trách, thỉnh ngài trách phạt. Tiểu phụ nhân Đông Tuyết kia, đã tự tử. . .”

Lạc Thần cả người cứng đờ, không thể tin được nhìn A Hồ.

“Chuyện gì xảy ra? Mau giải thích.” Giọng Nhiễm Chi Thần hơi trầm xuống.

A Hồ ngẩng đầu nhìn Lạc Thần đang nằm trong lòng Nhiễm Chi Thần, biểu tình quái dị, nhưng vẫn trung thực bẩm báo: “Từ khi rời khỏi Nhiễm Châu, tinh thần của tiểu phụ nhân đó đã không bình thường. Lúc thì nói muốn tìm tiểu thư của nàng, có khi còn nói tiểu thư của nàng chết rồi, tiểu thư bây giờ là quý thể vào. Lúc thì nói nàng thay mặt phu quân xin lỗi tiểu thư, không nên hạ thuốc tiểu thư. Nhưng có lúc còn nói nhỏ là tỷ quyến rũ phu quân nàng, còn hại hắn chết. Tóm lại là điên ngôn điên ngữ, không được mấy ngày bình thường. Sau khi đến kinh đô nước Triệu, nàng nói muốn nhìn qua phủ Lạc gia cũ. Thuộc hạ nghĩ nơi đó không xa nhà mà chủ thượng an bài nên đã đáp ứng. Không ngờ vừa đến đại môn (cửa lớn) Lạc gia, nàng liền đụng đầu vào cột cửa. Trước khi chết còn nói. . . còn nói chỉ hận nàng đã không giết tiểu thư, thay phu quân báo thù.”

Nhiễm Chi Thần trầm mặc một lúc mới lên tiếng: “Đã biết, đến chỗ Nhiễm quân gia lãnh phạt.”

“Rõ.” A Hồ lên tiếng, rồi lui xuống.

Nhiễm Chi Thần nhìn đôi mắt hoảng hốt của Lạc Thần trong lòng mình, có chút lo lắng nói: “Một người điên mà thôi, không cần quan tâm.”

Lạc Thần phục hồi tinh thần lại, cười sâu kín: “Đúng vậy, đúng là nàng điên rồi. . .”

Câu kia của Đông Tuyết “Tiểu thư của nàng chết rồi, tiểu thư bây giờ là quý thể vào”, quả thực làm Lạc Thần chấn động.

Nàng nhớ lại những lúc tiếp xúc với Đông Tuyết, bất chợt nhận ra, có lẽ Đông Tuyết đã sớm nhìn ra điểm khác biệt giữa nàng và Lạc gia tiểu thư. Nhưng cho dù có lòng nghi ngờ, nhưng việc này quá mức quỷ dị, hẳn là Đông Tuyết cũng không cách nào xác định, chỉ có thể tiếp tục xem nàng là Lạc gia tiểu thư. Tuy nhiên cái chết của Vương Dũng đã cho Đông Tuyết một kích tởm hậu (một cú sau cùng).

Lạc Thần cảm thấy có chút nghĩ lại mà sợ. Nếu khi đó Đông Tuyết tìm đến nàng mà nàng nhất thời mềm lòng chứa chấp, thật không biết đã có chuyện gì phát sinh. . .

Hồi lâu sau, Lạc Thần cười khổ trong lòng, thế đạo này, thật đúng là không được phép có chút xiu mềm lòng nào. Đã như vậy, nàng nhất định phải ác một chút, lại ác thêm một chút. . .

Nhiễm Chi Thần lại gây đàn lần nữa, Lạc Thần vùi trong ngực hắn lắng lắng nghe.

Nàng không hề nhận ra, đối với cái chết của năm thị nữ ban nãy, nàng còn âm ỷ chút hồ thẹn. Nhưng lúc này đây, tất cả bụi ngùi hồ thẹn đều cùng Đông Tuyết nhanh chóng tan đi trong trí óc nàng, không còn bóng dáng. . .

Bạn đang đọc truyện *Sủng Nô Nghịch Tập* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38

Sau khi năm tỷ nữ bị phạt hóa hình, không ai trong Nhiễm phủ còn dám đề cập đến Trần Tử Di, đồng thời cũng ít chú ý tới hôn sự của Nhiễm Chi Thần hơn.

Qua chuyện này, Trần Tử Di cũng không thể ở Nhiễm gia được nữa. Ngày đó, Trần Tử Nặc đã hộ tống nàng về Hoài Dương.

Tại bãi bắn tên của Nhiễm phủ, Nhiễm Chi Thần dùng lực kéo cung, mũi tên bắn ra trúng ngay hồng tâm.

“Tốt!” Trần Tử Nặc vừa nói vừa đi vào bãi. Hắn vừa từ Hoài Dương về.

“Về rồi?” Nhiễm Chi Thần xoay người nhìn hắn.

“Ừ, vừa về.”

“Sức khỏe của cậu có tốt không?”

“Thân thể phụ thân vẫn rất khỏe mạnh, nhưng lần này có vẻ thất bại đã bị đá kích không nhỏ, đi nửa đường thì lên cơn sốt cao, miệng nói mê liên tục. Phụ mẫu ta nhìn nàng như vậy khó tránh khỏi đau lòng.” Trần Tử Nặc lo lắng nói.

Nhiễm Chi Thần nhìn hắn, không nói gì nữa mà quay đầu đi, tiếp tục để tâm vào tấm bia ngắm.

Trần Tử Nặc nhớ tới vẻ bi thương của Trần Tử Di, giờ lại nhìn tư thế oai hùng, không chút để ý của Nhiễm Chi Thần, trong lòng sinh ra chút oán khí.

“Thất muội sai người tung tin đồn nhảm là không nên, nhưng đó cũng là vì nàng một lòng mê đắm người. Người luôn lạnh nhạt vô cùng mới khiến nàng tuyệt vọng quá mà làm bừa. Dù người thấy bất mãn nhưng chẳng lẽ không thể dùng phương thức nào đó ôn hòa hơn để xử lý sao?” Trần Từ Nặc cau mày nói.

“Ta cũng là muốn tốt cho nàng.” Nhiệm Chi Thần lại bắn một mũi tên, quay đầu nói nhạt.

Trần Từ Nặc biết hẳn nói không sai. Nếu không tính lấy Trần Từ Di làm vợ thì sẽ chẳng có lợi cho ai nếu để mặc những lời đồn kia tiếp tục truyền lưu. Cũng chỉ có Trần Từ Di nóng lòng quá mới làm ra chuyện ngu xuẩn như vậy, cho rằng lời đồn lan rộng, có được những tiếng tăm hư ảo ấy là có thể tạo thành sự thật trong lòng mọi người, bức Nhiệm Chi Thần vào khuôn khổ.

Nhưng sao Nhiệm Chi Thần sẽ để cho những lời đồn ấy định đoạt.

Trần Từ Nặc thở dài một tiếng, bất đắc dĩ nói: “Chuyện của thất muội coi như xong, nhưng hôn sự của người thực sự không thể kéo dài được nữa. Sợ là cô không chờ được qua mùa đông này, chẳng phải lúc đầu người cũng đã đồng ý với nàng đặt ra hôn sự trước cho dù ngày thành hôn có chậm một chút cũng được hay sao.”

Nhiệm Chi Thần buông cung, nhìn tám bia phía trước không nói lời nào.

Trong sự trầm mặc, một người hầu đi vào, nói khẽ vào tai Nhiệm Chi Thần cái gì đó, sắc mặt của Nhiệm Chi Thần liền trầm xuống: “Hồ nháo.”

Tại luyện võ trường, Lạc Thần mặc hồng y múa trường kiếm.

Mặc dù thân thể chưa khôi phục, nhưng nàng muốn mau chóng dung hợp những thể ngộ mấy ngày nay vào trong kiếm pháp. Vì vậy, vài hôm rồi, ngày nào nàng cũng tới đây luyện kiếm.

Nhưng lần nào thể lực của nàng cũng không duy trì được lâu, không chờ nàng tìm được cảm giác thì đã phải thở hổn hển mà kết thúc.

Vậy mà hôm nay, nàng vừa vung kiếm thì đã thấy linh quang hiện ra, cái điểm nàng vẫn không thể khám phá ấy đột nhiên như tìm được linh cảm. Bởi thế, nàng quên thời gian, quên mệt mỏi, chỉ biết nắm chặt thanh kiếm trong tay, không ngừng chém xuống.

Nàng có thể cảm giác được, mỗi một kiếm ra lần nàng lại cách cái điểm ấy gần hơn một phần. Cảm giác tuyệt vời đó khiến nàng không muốn dừng lại dù chỉ một khắc. Nàng biết, bỏ lỡ lần này thì không biết phải chờ đến bao giờ mới tìm được cơ hội đột phá.

Trần Từ Nặc đi theo Nhiệm Chi Thần vào luyện võ trường, thấy bóng dáng của Lạc Thần thì bỗng hiểu ra. Bây giờ chắc cũng chỉ có vị Bảo cô nương này mới có thể khiến cho Nhiệm Chi Thần lộ ra vui giận rõ ràng như vậy.

Thấy tình cảnh trong sân, sắc mặt Nhiệm Chi Thần tối lại, vừa định tiến lên chặn lại thì Nhiệm quân gia can ngăn:

“Chủ thượng, Bảo cô nương như vậy hình như là do có ngộ đạo. Nếu có thể khám phá ra tất sẽ có tiến bộ lớn. Hiện tại ý thức của nàng đang dung nhập với kiếm thuật, nếu có người đột nhiên quấy rầy thì sợ là sẽ gặp nguy hiểm, tẩu hỏa nhập ma.” Nhiệm quân gia khuyên nhủ.

Nhiệm Chi Thần sùng sốt, nhíu mày: “Nhưng người nói xem, nàng đã luyện tập một canh giờ, thân thể nàng còn yếu, gắng sức như vậy không có việc gì sao?”

“Chuyện này... lão nô cũng không biết. Nhưng nhìn bộ dáng ấy thì có lẽ cũng không đáng ngại. Người tập võ thường có tiềm lực rất lớn.” Giọng nói của Nhiệm quân gia cũng không được chắc chắn.

“Gọi Doãn đại phu tới đây.” Nhiệm Chi Thần trầm ngâm một lát rồi nói.

“Vâng.” Nhiệm quân gia gọi một người hầu tới, dặn dò vài câu rồi lại đứng về bên người Nhiệm Chi Thần, cùng chú ý tới Lạc Thần.

“Vương thúc, người thấy kiếm pháp của Tiểu Bảo như thế nào?” Nhiệm Chi Thần nhìn Lạc Thần không chớp mắt, mở miệng nói với Nhiệm quân gia.

Nghe vậy, Nhiệm quân gia không khỏi cảm khái: “Lão già Hoắc Chấn Hải kia lần này là thu được đồ đệ tốt. Từ lần trước chạy trốn, ẩn nấp trong núi một tháng, ám vệ đã từng bẩm báo là kiếm thuật của Bảo cô nương có tiến bộ rất lớn. Không ngờ chưa được bao lâu thì lại có đột phá...”

“Là đi ra ngoài, không phải chạy trốn.” Nhiệm Chi Thần đột nhiên cắt đứt lời hắn, sửa lại từ.

Nhiệm quân gia sùng sốt, chưa phản ứng kịp thì Nhiệm Chi Thần đã nói: “Nói tiếp.”

“Vâng.” Nhiệm quân gia thôi nghĩ ngợi, tiếp tục nói: “Trước đó kiếm pháp của Bảo cô nương chủ yếu là để phòng thủ, quá mức mềm mỏng, thiếu lực lượng, còn nhiều hạn chế. Nhưng hôm nay xem ra, nàng đã đột phá ranh giới, phòng thủ nhưng đồng thời cũng mang theo thể công mãnh liệt. Đây đúng là một bước nhảy vọt không nhỏ. Chỉ tiếc... thời gian nàng học võ quá ngắn, cũng quá muộn. Cho dù kiếm thuật thành công nhưng chung quy nội lực cũng yếu kém, lúc đối địch, e là dần dần sẽ mất sức.”

Nói đến đây, Nhiệm quân gia đột nhiên mở to mắt, vẻ mặt trở nên chuyên chú.

Chỉ thấy Lạc Thần ở trong sân, hồng y lay động, trường kiếm phi vũ, ngân quang vừa hiện, một kiếm chém ra, “keng” một tiếng, kiếm rời tay, đâm thẳng vào tảng đá to phía trước.

Thân thể Lạc Thần lung lay, ngã xuống đất, vệt vàng thổ gấp, dường như rất mệt mỏi. Nhưng ánh mắt nàng nhìn chuỗi kiếm kia, sáng rọi hơn bất cứ lúc nào trong dĩ vãng.

Nàng làm được!

Vừa nghĩ xong, Lạc Thần chợt cảm thấy toàn thân không chút sức lực, mắt tối sầm liền ngất đi.

Trong phòng ngủ, Lạc Thần nằm trên giường, hai mắt nhắm nghiền.

Sau khi bắt mạch, đại phu nói nàng chỉ đuối sức, ra khỏi phòng đi sắc thuốc.

Trần Từ Nặc nhìn về lo lắng không chút che giấu trên mặt Nhiễm Chi Thần, không biết tại sao lại nghĩ tới chuyện hôn sự bọn họ vừa nói ở bãi bắn tên.

Ngay sau đó, hần thử dò hỏi: “Trọng Thần, nếu ngươi thích Bảo cô nương, sao không nâng nàng lên làm quý thiếp trước? Phải biết rằng quý thiếp vào cửa trước so với chính thê thì địa vị hơn hẳn những thiếp thị khác. Nếu ngươi có thể đối đãi với nàng như thế, chắc chắn nàng sẽ rất biết ơn ngươi, một lòng với ngươi. Đến lúc đó, dù ngươi lấy vợ cũng nhất định sẽ không chút thương tâm hay bất mãn.”

“Thiếp?” Giọng nói Nhiễm Chi Thần có khinh thường, mặt cũng tỏ vẻ chán ghét.

Trần Từ Nặc thấy thế, trở mặt. Lời hần nói cũng chỉ là muốn dò xét thôi. Ngoại trừ Lạc Thần, giờ hần cũng không nghĩ ra lý do khiến Nhiễm Chi Thần trì hoãn việc hôn sự.

Nếu nói thật ra, đề nghị này của hần không ổn chút nào.

Lấy thân phận của Lạc Thần, cho dù được lên làm thiếp thị sau khi chủ mẫu vào cửa thì cũng chỉ là tiện thiếp hạ đẳng, còn chưa đủ tư cách làm lương thiếp. Nếu thật dễ dàng làm quý thiếp trước khi có chủ mẫu, đúng là thiên đại ban ân.

Nhưng nhìn về mặt này của Nhiễm Chi Thần, thế nào như còn ngại không đủ?

Nghĩ tới đây, sắc mặt Trần Từ Nặc nghiêm túc, cười khẩy nói: “Sao? Không phải thiếp, chẳng lẽ ngươi còn muốn lấy một nữ nhân đã từng làm nô lệ, từng làm tỳ nữ làm vợ?”

Nghe vậy, về mặt Nhiễm Chi Thần đột nhiên trầm xuống.

Hần liếc nhẹ Trần Từ Nặc, không nói gì.

Trần Từ Nặc chỉ cảm thấy cả người rét lạnh, có chút sợ hãi. Nhiều năm chung sống cho hần biết, Nhiễm Chi Thần là giận thật.

Nhưng lần này hần không có thấy sợ mà lui, ngược lại trong lòng quỳnh lên, cao giọng nghiêm túc nói: “Trọng Thần, ngàn vạn ngươi đừng nghĩ như vậy. Nếu người thật thích Bảo cô nương thì hãy làm theo lời ta, nâng nàng lên làm quý thiếp là được. Vị trí Nhiễm gia chủ mẫu, đâu phải ai cũng có thể làm. Không có tư cách kia mà còn cố cưỡng cầu thì chỉ càng thêm nguy hiểm mà thôi. Huyết mạch của Nhiễm gia trải rộng ở bảy nước, hơn một ngàn tộc nhân đều lấy họ “Nhiễm” làm niềm tự hào. Nếu để bọn họ phải tôn một tỳ nữ ti tiện làm chủ mẫu, sợ là có chết bọn họ cũng không chấp nhận. Lúc đó, Bảo cô nương sẽ trở thành nơi để mọi người chỉ trích.”

Nhiễm Chi Thần rũ mắt, im lặng một hồi mới trầm thấp nói: “Ngươi nói, ta đều biết. Nhưng đừng nhắc lại chuyện nạp thiếp nữa.”

Hần quay đầu lại, nhìn khuôn mặt an tĩnh khi ngủ của Lạc Thần, ngậm khế thở dài: “Nàng chỉ là Tiểu Bảo.”

Dứt lời, hần đứng dậy, đi ra ngoài: “Còn chuyện gì đi thư phòng rồi nói.”

“Két”, sau khi cửa phòng đóng lại, Lạc Thần vốn chưa tỉnh lại đột nhiên mở mắt ra.

Nàng ngẩn người nhìn đỉnh màn, ánh mắt bình tĩnh. Không biết qua bao lâu, nàng chậm rãi nhắm mắt, lần nữa mệt mỏi ngủ thiếp đi.

Lạc Thần tỉnh lại lần nữa đã là ban đêm.

Nhiễm Chi Thần đang ngồi ở trước giường, cẩn thận vuốt ve một thanh kiếm. Thấy Lạc Thần tỉnh lại, hai mắt hần sáng lên nhưng lập tức lại trầm xuống, giọng nói không vui: “Cảm giác cây mệnh có dễ chịu không?”

Có lẽ là do chưa tỉnh ngủ nên ánh mắt Lạc Thần còn rất mơ hồ, nghe lời nói không vui của Nhiễm Chi Thần nàng cũng không thấy sợ, ngược lại còn

mơ hồ cười, hưng phấn nói: “Chủ thượng, ngươi có nhìn thấy không? Một kiếm hôm nay ta chém ra, rất đẹp, rất lợi hại đấy...”

Nhiễm Chi Thần có chút bất đắc dĩ. Trước đây mắt hắn chỉ cần hơi lạnh, nàng đã thấp thỏm, hoảng sợ như một con thỏ nhỏ. Hiện tại thì sao, hắn đã không hài lòng như thế, nàng còn cười thân nhiên, hưng phấn không thôi.

Hắn khẽ thở dài, giao thanh kiếm trong tay cho Lạc Thần, nói: “Đúng vậy, rất đẹp, rất lợi hại. Kiếm này là thưởng cho ngươi, sau này cần phải quý trọng nói. Đây là kiếm khi còn bé ta dùng, nhẹ nhàng mà sắc bén, rất thích hợp với ngươi.”

Lạc Thần kinh ngạc, tỉnh ngủ hẳn, nhìn Nhiễm Chi Thần: “Chủ thượng đã từng luyện kiếm?”

Các quý tộc thời này phần lớn đều phải học cưỡi ngựa bắn tên, nhưng lại có rất ít người luyện kiếm.

Nhiễm Chi Thần cười khẽ, hoài niệm nói: “Hồi nhỏ từng luyện qua mấy năm, khi đó còn từng mơ ước, khi lớn lên sẽ làm du hiệp, cầm trường kiếm, cười hành tẩu thiên nhai.”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Nô Nghịch Tập* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39

Thời này, hiệp khách có rất nhiều, nhưng phần lớn đều xuất thân từ quý tộc suy tàn. Nguyên nhân rất đơn giản, dân nghèo ngay cả ăn mặc cũng là vấn đề, đương nhiên không có mấy người có thể sinh ra cái gì lòng nghĩa khí. Mà những quý tộc đang hưng thịnh lại muốn hưởng lạc, hơn nữa còn rất khinh thường cuộc sống của hiệp khách.

Cho nên, Lạc Thần không nghĩ tới, đại quý tộc như Nhiễm Chi Thần khi còn bé lại có mơ ước như vậy. Nghĩ lại, nếu Nhiễm Chi Uyên chưa chết thì vị trí gia chủ của Nhiễm gia cũng sẽ không rơi vào người Nhiễm Chi Thần. Nếu thế, liệu mơ ước ấy của hắn có thể thành hiện thực không?

Lạc Thần cầm kiếm của Nhiễm Chi Thần muốn từ trên giường ngồi dậy, nhưng vừa động dậy thì cả người đã đau nhức, không chút sức lực. Nàng không khỏi cười khổ một tiếng.

Thân thể nàng vừa khôi phục, nhìn bộ dạng bây giờ sợ là lại mất mấy hôm không thể xuống đất. Nhiễm Chi Thần nói không sai, hôm nay nàng hoàn toàn chính là cây măng. Tuy vậy, có thể đột phá kiếm thuật, như thế vẫn rất đáng giá.

Nhiễm Chi Thần nhìn vẻ đau đớn chợt lóe trên mặt Lạc Thần, hắn cau mày, chỉ thấy sự tức giận vừa tiêu tán lại dâng lên lần nữa.

Nhưng cuối cùng, hắn cũng chỉ thở dài một tiếng, không trách móc nữa, ngược lại còn đỡ Lạc Thần dậy.

Lạc Thần vừa ngồi dậy đã cẩn thận nhìn thanh kiếm trong tay, càng xem càng thích.

Thanh kiếm này so với thanh kiếm của nàng rõ ràng là nhẹ nhàng và sắc bén hơn không ít, đúng là rất thích hợp nàng. Lạc Thần biết, một thanh kiếm tốt là rất khó được. Nàng cũng biết nhị sư huynh có cất chứa mấy thanh bảo kiếm nhưng đồng thời cũng cảm giác được, những thanh kiếm đó đều không tốt bằng thanh này của Nhiễm Chi Thần.

Trong lòng Lạc Thần không khỏi hân hoan.

Nhưng ngay sau đó, nàng bỗng phát hiện trên chuôi kiếm có khắc một dòng chữ nhỏ: “Tặng cho đệ của ta, Chi Thần.”

Lạc Thần kinh ngạc nhìn Nhiễm Chi Thần, thấy hắn chỉ lập lại lần nữa: “Hãy quý trọng nó.”

Nghe vậy, Lạc Thần trịnh trọng gật đầu.

Đúng lúc ấy, người hầu ngoài cửa bẩm báo nói: “Chủ thượng, lão phu nhân tới.”

Nhiễm Chi Thần nhưng nhay, vừa muốn đứng lên thì đã có người dùng tháp đưa Trần thị vào.

Lạc Thần nhìn sắc mặt bại của nàng, trong lòng cả kinh. Mới một năm không thấy mà thôi, không ngờ Trần thị lại giống như già đi mười tuổi. Xem ra là đúng như lời đồn, thời gian của nàng không còn nhiều.

Sau khi vào phòng, Trần thị ho khan một trận. Tiếp đó, nàng dùng thanh âm khàn khàn, không chút sức lực nói với Nhiễm Chi Thần: “Thần Nhi không đến thăm mẹ, mẹ không còn cách nào khác là tới thăm ngươi.”

Nói xong, không chờ Nhiễm Chi Thần trả lời, nàng nhìn Lạc Thần: “Người chính là tỷ nữ lần trước chạy trốn?” Trần thị mặc dù không ở Nhiễm phủ, nhưng mọi chuyện lớn nhỏ trong phủ nàng lại rõ như lòng bàn tay.

Trong lòng Lạc Thần run lên, sắc mặt Nhiễm Chi Thần cũng trầm xuống, Trần thị lại tiếp tục nói: “Vốn ta vẫn luôn không hiểu vì sao người lại tự ý chạy trốn trong khi ta nghe nói Thần Nhi rất sủng ái người. Nhưng hôm nay nhìn thấy cũng đã hiểu được phần nào. Có tướng mạo như thế, không cam lòng làm nô tỳ cũng là bình thường.”

Tuy một năm trước Trần thị đã gặp qua Lạc Thần, nhưng lúc đó Lạc Thần còn chưa hoàn toàn nảy nỏ, không được khuynh thành tuyệt sắc như hiện tại. Bởi thế, nay gặp lại, Trần thị cũng không khỏi cảm thán.

Lúc này Nhiễm Chi Thần mới mở miệng nói: “Mẫu thân, thân thể có bệnh thì vẫn nên về phòng nghỉ ngơi đi. Sau này, ta... sẽ thường xuyên tới thăm mẫu thân.”

Trần thị nghe vậy cười, nhưng vẫn lắc đầu nói: “Thời gian của mẹ không còn nhiều, có mấy lời nếu không nói ra, sợ là không còn cơ hội.”

Nói xong, nàng nhẹ thở gấp mấy hơi, hồi lâu mới nói tiếp: “Cả đời này mẹ tạo ra quá nhiều nghiệt trái. Những người mẹ nợ đều ở dưới đất chờ mẹ đền trả. Cũng may, bọn họ sẽ không phải chờ lâu nữa... Duy chỉ có người là mẹ vẫn bận tâm không dứt. Qua nhiều năm như vậy, mẹ biết người vẫn còn áy náy với cái chết của huynh trưởng người, cho là mẹ vì người mới hại chết hắn. Thật ra, là mẹ đã lừa người, nghiệt duyên giữ mẹ và Nhiễm phủ quá sâu, dù không có người thì mẹ cũng sẽ không để huynh trưởng người ngồi lên vị trí gia chủ kia.”

Sắc mặt Nhiễm Chi Thần đột nhiên âm trầm, Trần thị lại coi như không thấy, roi vào trong hồi tưởng: “Thuở nhỏ, mẹ rất hứng thú với y thuật dược thảo. Lúc còn trẻ, mơ ước duy nhất của mẹ chính là làm một nữ đại phu, hành y cứu thế, tìm người một lòng với ta làm phu quân, sinh con dưỡng cái với hắn, bình thân qua ngày. Nhưng không nghĩ tới, một lần mẹ đi chùa lễ Phật, vô tình cứu phụ thân người một mạng. Ba ngày sau, gia đình nhận được lời cầu hôn của Nhiễm phủ, phụ thân người tự mình tới, nói muốn nạp ta làm thiếp.”

Trần thị thở dài: “Lúc ấy, ông ngoại người rất cao hứng, có thể gả vào Nhiễm phủ thì dù là làm thiếp cũng là chuyện mà bao người mơ ước. Nhưng khi đó mẹ lại không cam lòng. Phụ thân người không chỉ hơn ta những mười tuổi, còn có hàng đàn thế thiếp, có con trai, có con gái. Mẹ không cầu đại phú đại quý, chỉ muốn gả cho người nào một lòng với ta, cưới hỏi đàng hoàng, như vậy cũng là sai sao?”

Ý nghĩ của Trần thị cũng không có gì là sai. Ở thời đại này, tuy nói nam tử có thể tam thê tứ thiếp, nhưng đại đa số cũng chỉ có một vợ. Dù sao ở loạn thế, có thể nạp thiếp, đều là những người có của cải. Cho nên, nữ nhân muốn toàn tâm toàn ý cũng không phải là chuyện gì đại nghịch bất đạo. Mà quý nữ như Trần thị, chỉ cần tìm một phu quân có gia thế kém hơn một chút thì chuyện độc chiếm sủng ái cũng không phải chuyện không thể.

Trần thị lại nói: “Mẹ bị đã kích lớn nên bệnh nặng một hồi. Sau khi khỏi, mẹ tìm phụ thân người, nói rõ cho hắn biết, mẹ không làm thiếp, chỉ làm chính thê. Khi đó mẹ nghĩ, chỉ cần có vị trí mà mọi nữ nhân trên thế gian này đều hướng tới – vị trí Nhiễm gia chủ mẫu, dù có phải từ bỏ mơ ước từ nhỏ cũng là đáng giá. Không ngờ, phụ thân người nghe xong, chẳng những không tức giận, ngược lại cười trả lời mẹ, chỉ cần mẹ có thể làm được.”

Trần thị thấp giọng cười: “Mẹ làm được, quả thật làm được. Mẹ dùng y thuật dược học từ nhỏ, dùng đôi tay vốn nên chữa bệnh cứu người này hại chết vợ hắn, thay vào gả cho hắn.”

Nghe thế, Nhiễm Chi Thần không thể tin nhìn Trần thị. Bây giờ hắn mới biết, thì ra trừ phụ thân, huynh trưởng và chị dâu, Trần thị còn hại chết một mạng người.

Ánh mắt Trần thị hoảng hốt nói tiếp: “Nhưng sau khi mẹ vào cửa, thấy ánh mắt trong suốt của huynh trưởng người, trong lòng mẹ luôn kinh hoàng. Mẹ không thể tưởng tượng, nếu hắn kế thừa vị trí gia chủ, điều tra ra nguyên nhân cái chết của mẫu thân hắn, kết quả của mẹ sẽ là gì. Từ đó trở đi, mẹ bắt đầu nghĩ ra, chỉ có nắm quyền lợi trong tay, mới có thể chân chính nắm giữ vận mệnh của mình. Vì thế, ý tưởng để người ngồi lên vị trí gia chủ càng sâu hơn.”

Ánh mắt Trần thị nhìn Nhiễm Chi Thần tràn đầy bi thống: “Nhưng lúc đó mẹ vẫn chưa nghĩ sẽ hại chết huynh trưởng người. Chỉ là do sau đó, mẹ phát hiện chuyện Lý thị cầu thả với phụ thân người, tâm tàn ý lạnh, tức giận không thể chịu được mới quyết định làm ra tất cả những chuyện sai lầm sau này.”

Trần thị vội vàng ho khan, nhìn Nhiễm Chi Thần trình trọng nói: “Vậy nên, Thần Nhi, mẹ làm như vậy, không phải là vì người. Sau này, người hãy để xuống gánh nặng, đừng tự khó xử mình. Những gì mẹ nợ, xuống dưới đất mẹ sẽ trả. Duy nhất tiếc nuối hiện giờ là mẹ không thể nhìn thấy người lấy vợ sinh con.”

Nhiễm Chi Thần rũ mắt, trầm mặc không nói.

Trần thị thở dài mới nói: “Nếu thật người không thích thất biểu muội của người, không lấy nàng cũng không sao. Nhưng phải nhớ kỹ, lấy vợ phải lấy ai dịu dàng nhân tình, vạn không thể cưới người cao ngạo như mẹ. Dã tâm, một khi sinh ra, sẽ càng lúc càng lớn. Mà có một số việc, đã làm sai, thì cũng chỉ có thể tiếp tục sai.”

Nói dứt, nàng đột nhiên nhìn Lạc Thần: “Tỷ nữ này của người, theo ý mẹ, không phải là người an phận. Rõ ràng thân phận đề tiện lại còn không cam lòng chấp nhận, nếu không lúc trước cũng không chạy trốn. Sau này, nếu người giữ nàng lại bên người thì nhất định phải đề phòng, đừng để một nữ nhân như mẹ hại nửa đời sau của người.”

Sau đó, Trần thị dặn dò Nhiễm Chi Thần rất nhiều chuyện, như muốn đem những lời của một đời đều nói ra, đến tận đêm mới kiệt sức, được đưa về phòng.

Trần thị rời đi, Nhiễm Chi Thần cùng Lạc Thần đều im lặng một lúc lâu.

Lạc Thần nghĩ lại lời của Trần thị, ngoại trừ rung động, trong lòng cũng rất thốn thức.

Nàng nghĩ, Trần thị nói không sai, nàng đúng là người không an phận, rõ ràng thân phận đề tiện, lại không cam lòng chấp nhận.

Nhưng đến lúc này, Lạc Thần vẫn không cảm thấy ý tưởng của mình là sai, thậm chí còn thấy ý tưởng lúc đầu của Trần thị, muốn phu quân một lòng, muốn nắm giữ vận mệnh cũng không sai. Sai, chẳng qua là phương pháp nàng dùng mà thôi.

Như Trần thị đã nói, có một số việc, khi làm sai, cũng chỉ có thể tiếp tục sai.

Lạc Thần tự nhủ với mình, bất cứ lúc nào cũng không thể đánh mất tâm chí. Nếu không, một bước đi nhầm, là có thể bước vào vực sâu vạn trượng, vĩnh viễn không được giải thoát.

Khiến cho Nhiễm Chi Thần và Lạc Thần không ngờ là, ngày hôm đó gặp mặt với Trần thị chính là lần cuối cùng. Hai ngày sau, ban đêm, sau khi Trần thị lên giường ngủ, thì cũng không thể tỉnh lại được nữa.

Trong tiếng ca chiêu hồn vang dội ở Nhiễm Châu, Nhiễm phủ long trọng cử hành tang lễ. Mà Nhiễm Chi Thần cũng bắt đầu để tang ba năm.

Một năm rưỡi nhanh chóng qua đi.

Bây giờ đang là tiết trời của ngày xuân đào dạt, hoa đào nở rộ.

Lạc Thần đã tròn mười lăm tuổi, đang luyện tập kiếm pháp ở đào viên. Nhiễm Chi Thần ngồi một bên, lẳng lặng nhìn.

Cánh đào bay lượn, dáng người Lạc Thần như rồng bơi, mềm mại như được sinh ra bởi thiên địa linh khí, mỗi cử động đều đẹp như tranh.

Ngân quang hiện lên, kiếm đã vào vỏ. Lạc Thần xoay người, khuôn mặt nhỏ nhắn như hoa cười ngọt ngào: “Chủ thượng, kiếm pháp của ta lại tinh tiến rồi.”

Nhiễm Chi Thần khẽ cười, giang hai cánh tay ra, lập tức Lạc Thần nhào vào lòng hắn, tiếng cười như chuông bạc vang khắp rừng.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Nó Nghịch Tập* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Đi Khương quốc

Ban đêm, Nhiễm Chi Thần tắm rửa xong, trở về phòng thì thấy Lạc Thần nửa người đã tựa vào giường, nhắm mắt ngủ trước.

Hắn nhìn mái tóc còn ướt của mình một chút, khẽ thở dài, trong mắt có chút bất đắc dĩ.

Nửa năm nay, hai người cùng chung sống, bất tri bất giác đã thay đổi rất nhiều. Ý vào sự cung chiều dung túng của hắn, Lạc Thần đã sớm không còn cẩn thận, nom nớp lo sợ hắn như lúc đầu nữa.

Giống như hôm nay, nàng ngủ trên giường trước cả hắn, lại còn ngủ đến say sưa, tựa như đây là việc bình thường cũng hay xảy ra.

Nhiễm Chi Thần cảm khăn vải, lau tóc qua loa vài cái, cũng không chải lại đã trực tiếp lên giường.

Lạc Thần nghe thấy tiếng động, hai mắt hơi hơi mở ra, sau khi thấy là hắn, nàng ôn nhu cười: “Chủ thượng, ngài đã trở về?”

Thanh âm còn ngái ngủ của nàng nghe vào có chút mềm mại, tựa như lông chim, tô tô (xôm xốp) ngứa ngứa gãi vào lòng Nhiễm Chi Thần. Vậy mà biểu tình lười biếng uể oải lúc này của Lạc Thần, một phần lơ đãng lại mang nét mỉa mai hoặc cứ tự nhiên như nước chảy mà phơi bày, che cũng không cách nào che được.

Nhiễm Chi Thần không nhìn được cảm thán. Nàng ở bên cạnh hắn đã ba năm. Mà trong ba năm này, hai người hầu như ngày ngày thân cận, đêm đêm ôm nhau. Theo lý mà nói, cho dù không cảm thấy mệt mỏi nhàm chán cũng phải trở thành thói quen mà không cảm thấy gì khác. Thế nhưng cảm dỗ của nàng đối với hắn dường như chỉ tăng không giảm, càng ngày càng tăng.

So với một năm rưỡi trước, hiện tại Lạc Thần đã tròn mười lăm tuổi, chỉ còn mấy tuần trăng nữa là tròn mười sáu. Thiếu nữ thanh xuân động lòng, lại thêm vài phần quyến rũ mê người, nhất cử nhất động đều có thể dễ dàng câu hồn người khác.

Mắt Nhiễm Chi Thần tối lại, khẽ cười một tiếng, kéo Lạc Thần về phía mình. Thân thể mềm mại nhu nhược không xương lập tức dán vào người hắn, khiến hắn cảm thụ rõ ràng được đường cong lá lướn của nàng.

“Chủ thượng?” Có lẽ là hắn ôm có chút chặt, Lạc Thần nghi ngờ khẽ hỏi.

Hơi thở như lan phả vào mặt hắn, thân thể vừa tắm rửa xong không lâu của nàng ẩn giấu một hương thơm mát thấm thấu ra làm Nhiễm Chi Thần chậm rãi hít vào một hơi, con ngươi dần trở nên sâu thẳm.

Sau một khắc, hắn lại cúi đầu, khẽ hôn lên đôi môi tròn bóng mọng nước của nàng một cái.

Khi hắn ngẩng đầu lên, đã thấy khuôn miệng thơm mùi đàn hương* của nàng khẽ nhếch, gò má ửng đỏ, mái tóc dài còn hơi ẩm ướt xõa tung, vạt áo xốc lên, có thể thấy loáng thoáng bộ ngực sữa trắng căng đầy đã.

*Nguyên văn: đàn khẩu, tra VP và GGT thấy chữ đàn là đàn trong đàn hương nên đã tự chém thành vậy :v

Nhiễm Chi Thần lần thứ hai cúi đầu, hôn xuống sâu hơn. trong lúc môi lưỡi tương giao, tay hắn khẽ luồn vào váy nàng, xoa nhẹ da thịt trắng mịn mềm mại của nàng.

Một lúc lâu, nụ hôn kết thúc.

Nhiễm Chi Thần nhìn đôi mắt mơ màng của Lạc Thần, vốn mạnh mẽ càng thêm hăng hái. Hô hấp hai người hơi nóng, thở gấp không ngừng. Hắn bắt đầu áp đầu của nàng vào lòng, hai tay ra sức ôm chặt. Hồi lâu sau mới áp chế được kích thích cuộn trào mãnh liệt xuống.

“Ngủ đi...” Thanh âm của Nhiễm Chi Thần có chút u ám khàn khàn, sau khi nặng nề thở hắt ra mới nhắm hai mắt lại. Nhưng một tay vẫn như cũ lưu lại nơi vạt áo Lạc Thần.

Nhận thấy hắn dần dần bình phục lại, Lạc Thần bắt giác thở phào nhẹ nhõm.

Hơn một năm nay, tình huống như vậy thường xuyên xảy ra. Mỗi lần nàng cho rằng mình sắp bị *, hắn lại luôn nói một câu đơn giản “Ngủ đi” rồi dừng lại mọi động tác. Dần dần, Lạc Thần cũng đã thấy nhưng không thể trách.

Chỉ là, trải qua tiếp xúc ngày một thêm thân mật, ranh giới trong lòng Lạc Thần càng trở nên mờ mịt phức tạp. Nàng không biết, nếu hắn thực sự muốn nàng, nàng phải dùng loại tâm tình nào để đối mặt.

Nhưng Lạc Thần cũng hiểu rõ, ngày đó, sớm muộn cũng phải đến. Đến lúc đó mặc kệ tâm tình của nàng là loại nào, nếu hắn thực sự muốn, nàng cũng chỉ có thể chấp nhận. Thậm chí không chỉ phải chấp nhận, còn phải tỏ ra phối hợp.

Hiện tại, tang kỳ của Trần thị đã qua hơn phân nửa, nói vậy nửa năm sau, Nhiễm Chi Thần không cần tiếp tục kiềm chế nữa. Đến lúc đó, nàng có lẽ tránh cũng không thể tránh a.

Lại nói tiếp, nếu không phải Trần thị chết, sợ là một năm rưỡi trước nàng đã bị Nhiễm Chi Thần * rồi. Khi đó nàng so với lúc này càng chưa chuẩn bị sẵn sàng.

Điều này làm cho Lạc Thần không thể không cảm kích đối với chế độ giữ đạo hiếu ở cổ đại.

Thế giới này tuy rằng hoang đường, rất nhiều quy củ cũng không giống. Nhưng chỉ có một chữ “Hiếu” này là trăm nghìn năm qua chưa hề thay đổi. Mà việc giữ đạo hiếu này càng thể hiện chữ “Hiếu” đó rõ nhất. Thậm chí liên quan đến thể diện phẩm đức của một người, là một việc vô cùng quan trọng.

Thế nhưng, dù Lạc Thần đã sớm biết, dựa theo tang chế (quy định để tang) của thời đại này, trong tang kỳ phải cấm sắc cấm nhạc (cấm việc sắc dục, cấm việc vui vẻ, hoan hỉ như là cưới gả có con vãn vãn). Nhưng đối với việc Nhiễm Chi Thần trong tang kỳ không động đến nàng, vừa trong dự liệu của nàng, vừa có chút bất ngờ.

Nguyên nhân rất đơn giản, nàng chẳng qua chỉ là tỳ nữ của hắn, nô lệ của hắn, mà không phải thê tử (vợ) của hắn.

Thời đại này, tuy đa phần mọi người đều theo tang chế mà túc trực bên linh cữu, nhưng vẫn có không ít quý tộc âm thầm lén lút làm trái. Nhất là đối với quy định cấm sắc, đám quý tộc đã quen với thú vui ca múa sắc dục này thật sự một chút cũng không chịu đựng được.

Mà chỉ cần không để lại chứng cứ, đóng cửa hành sự trong phòng, người ngoài làm sao có thể biết được?

Cho nên, rất nhiều quý tộc tuy rằng bên ngoài chia phòng ở nhưng đối với tỳ nữ, gia kỹ trong nhà vẫn thăm lặng mà tùy tiện. Bởi vì nếu các nàng mang thai, chỉ cần ban xuống một chén hoa hồng (thuốc phá thai người xưa hay xài) là có thể tiêu hủy sạch sẽ mọi chứng cứ. Còn nếu không muốn dùng hoa hồng, trực tiếp cả lớn lẫn nhỏ đều không cần mà giết hết cũng là một việc hết sức bình thường. Đại đa phần quý tộc cũng chẳng coi trọng huyết mạch của những nữ nhân thân phận đề tiện này, cũng không vì thế mà cảm thấy tiếc nuối gì.

Bởi vậy, trong đoạn thời gian đó, lúc đầu Lạc Thần cũng vô cùng lo lắng, nếu Nhiễm Chi Thần không theo tang chế mà muốn nàng, nàng vì thế mà mang thai, trong tình cảnh đó nàng phải làm sao?

Phải biết rằng, tình huống đó có khả năng xảy ra rất cao. Thời cổ đại này cũng không có phương pháp tránh thai tốt, chỉ có một vài cách không an toàn,

cực kỳ có hại cho cơ thể.

Mà nếu nàng thật sự mang thai trong tang kỳ, để giữ thể diện cũng chỉ có thể để nàng làm vật hy sinh a. Trong trường hợp tốt nhất, cũng chỉ có thể vụng trộm sinh hạ một đứa trẻ thân phận thấp hèn, sau đó suốt đời mẹ con chia lìa.

Cũng may, mặc dù nang vài lần cảm thấy Nhiễm Chi Thần nổi lên *, nhưng mỗi lần hấn đều có thể kiềm chế xuống, cứ thế mà bình yên vô sự vượt qua khoảng thời gian tròn một năm rưỡi này.

Mặc kệ Nhiễm Chi Thần vì giữ đạo hiếu hay vì muốn bảo vệ nàng, đối với phần nhân nại này của hắc nàng vẫn vô cùng cảm kích.

Nghĩ tới những điều này, Lạc Thần tựa vào ngực hắn, ánh mắt phức tạp trong lúc vô tình cũng dần trở nên nhàn nhạt ôn nhu.

[illegible]

Sáng sớm hôm sau, Lạc Thần đang buộc tóc cho Nhiễm Chi Thần, bất chợt nghe hắn nói: “Lần trước nàng rời khỏi Nhiễm phủ, có ý định đến Khương quốc?”

Lạc Thần sùng sốt, chuyện lần đó đã qua lâu như vậy, hơn một năm nay hắn cũng chưa từng nhắc tới, lúc này sao lại gọi lên?

Nàng có chút bận tâm, nhưng vẫn nói thật: “Đúng vậy.”

“Vì sao? Theo ta được biết, nàng chưa từng đến Khương quốc.” Nếu chạy trốn, chẳng phải chọn một nơi quen thuộc thì tốt hơn sao?

“Chi là nghe nói nơi đó do nữ hoàng cầm quyền, địa vị của nữ nhân so với sáu nước khác cao hơn nhiều.” Lạc Thần dùng ngón tay làm lược, xuyên qua tóc Nhiễm Chi Thần, cột tóc của hắn lên.

“Sợ là nàng còn nghĩ nếu ta muốn bắt nàng cũng sẽ đuổi hường Triệu quốc đi? Chọn Khương quốc là muốn cơ hội chạy trốn lại lớn hơn một chút?”
 Nhiễm Chi Thần hí nức nửa mắt, lười biếng nói.

Lạc Thần nhất thời không hiểu được dụng ý của hắn, nhưng cũng hiểu những tính toán nho nhỏ của nàng không gạt được mắt hắn, chỉ đành sợ hãi trả lời: “Đúng vậy...”

Lại nghe Nhiễm Chi Thần đổi đề tài, hỏi: “Nàng thích Chu quốc không?”

Nhắc tới hai chữ “Chu quốc”, trong đầu Lạc Thần lại hiện về tình cảnh nàng bị hấn khinh nhòn trước mặt mọi người trong yến hội hai năm trước. Trong lúc thất thần, nàng không kiểm soát được lực đạo trong tay, không cẩn thận giắt đứt vài sợi tóc của hắn.

Da đầu Nhiễm Chi Thần tê rần, nhũu mấy lại, nhìn vào gương đồng, trên mặt nàng chợt lóe qua nét nhục nhã, cũng không biết nhớ ra cái gì đó, hé môi nói: “Ta lúc đó...” Cũng chỉ nói đến ba chữ này, không hề tiếp tục.

Một lát sau, Lạc Thần cuối cùng cũng đem tóc Nhiễm Chi Thần buộc lên gọn gàng.

Nhiệm Chi Thần xoay người lại, ôm Lạc Thần vào lòng, ôn thanh (giọng ấm áp) nói: “Nàng muốn đi Khương quốc, vài ngày nữa sẽ dẫn nàng đi xem. Không chỉ xem, phòng chừng phải ở lại một khoảng thời gian.”

Lạc Thần có chút kinh ngạc nhìn Nhiệm Chi Thần. Hắn còn đang trong kỳ giữ đạo hiếu, nghiêm khắc mà nói, trừ phi có tình huống đặc biệt, nếu không không được đi xa.

Thanh âm Nhiễm Chi Thần lại hơi trầm xuống: “Hôm qua nhận được tin tức, bệnh đậu mùa bạo phát ở Triệu quốc, tình huống rất không lạc quan. Xem khuynh hướng, hẳn là lan tràn về hướng Nhiễm châu. Đề phòng vạn nhất, tốt nhất nên tạm lánh đi.

Trong lòng Lạc Thần cả kinh.

Bệnh đậu mùa, ở hiện đại là bệnh khá xa lạ, nhưng ở cổ đại chính là một đại danh từ biểu thị sự chết chóc. Ở nơi chưa từng có ôn dịch hoành hành này, đậu mùa chính là một loại bệnh vô cùng nguy hiểm.

Xa không nói, nói đến Lỗ quốc giữa bảy nước, năm mươi năm trước đây từng là quốc gia hùng mạnh nhất, chỉ sau một trận dịch đậu mùa, người dân chết vô số, ngay cả quân vương cũng đã chết hai người. Mà sau khi bệnh dịch qua đi, nguyên khí Lỗ quốc đại thương, hiện tại dù đã cố gắng phục hồi suốt năm mươi năm cũng chưa hoàn toàn trở về như ban đầu. Đủ để thấy chỗ đáng sợ của nó.

Lạc Thần có chút lo lắng, nếu một ngày hoa thực sự tràn vào Nhiễm châu, không biết tình trạng nơi này sẽ bị thảm đến mức nào.

Nhiệm Chi Thần có ý định rời đi sớm là rất đúng. Thế lan tràn của bệnh đậu mùa, giống như châu chấu quá cảnh*, đợi đến khi nó lan gần tới mới chạy trốn, chỉ sợ đã là quá muộn. Cho nên sớm rời đi là một lựa chọn tốt nhất.

*Châu chấu quá cạnh: loài côn trùng gây hại cho cây trồng, nếu có nạn châu chấu thì mùa màng năm đó không thể cứu vãn. Mà nạn này có 1 đặc điểm là đến vô cùng nhanh, khó mà đề phòng.

Mà kể từ đó, Khương quốc và Chu quốc tiếp giáp với Nhiễm châu chính là một lựa chọn tạm lánh rất tốt.

Lạc Thần khẽ thở dài, may mà cuối cùng hắn chọn Khương quốc.

Ba ngày sau, Nhiễm Chi Thần mang theo đoàn người trùng trùng điệp điệp rời khỏi Nhiễm phủ, khởi hành đi Khương quốc.

Trong xe ngựa, lòng Lạc Thần có chút kích động. Từ rất lâu về trước, nàng sớm đã muốn đến Khương quốc nhìn một chút, hôm nay cuối cùng có thể như ý nguyện. Chi là, không biết chờ nàng nơi đó lại là cái gì?

Bạn đang đọc truyện *Sủng Nô Nghịch Tập* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.